

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№
75

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ
ΛΕΩΝ ΤΕΣΣΕ

ΔΡΧ.
5

ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΒΙΟΛΙ

ΣΤΟ γραφείο φίλου ψυχιάτρου, συλλομετρώ ένα άλμπουμ, όπου έχουν κολληθή φωτογραφίες τοξικομανών τρελλών. Σταματώ σε μία φωτογραφία, που παριστάνει ένα νέον μ' ευγενικά, ξεδιωχημένη φυσιογνωμία. Από κάτω γράφει: 'Αλβέρτος 'Ασφάρ.. Καί παραπλεύρως διάβάζω αυτή την ιστορία...

Στη Βηρυττό πρὸ δεκαεννέα ἐτῶν, στὴν πρόσοψι ἐνὸς ἀπὸ τὰ ἀριστοκρατικώτερα κέντρα τῆς πόλεως ὑπῆρχε μιά μεγάλη φωτεινὴ τὶς νύκτες ἐπιγραφή, ποὺ ἔλεγε: «Ἐδὼ παίζει ὁ 'Αλβέρτος». Κι' ὅταν ἔμπαινε κανεὶς στὸ κέντρον, ἔβλεπε ἕναν συμπαθητικὸν νέον νὰ δονῆται δολόκληρος ἀπὸ καλλιτεχνικὸν οἶστρο μπροστὰ στὴν ὀρχήστρα. Διήνυθε καὶ συνάμα ἐπαίεζε βιολί. Ἦταν ὁ 'Αλβέρτος 'Ασφάρ.

Ἡ ἀφρόκριμα τῆς Βηρυττοῦ ἐπῆγαινε νὰ τὸν ἀκούσῃ. Πάμπλουτοι γλεντζέδες ἐβρίσκαν στὸ παίξιμό του καὶ στὴν ὀρχήστρα του μιά σπάνια τέχνη. Γοητευτικὲς ἀριστοκρατικὲς ἐκρέμονταν ἀπὸ τὸ δοξάρι του. Ὁ 'Αλβέρτος, ὅταν τὸν συνέπαιρνε τὸ παίξιμό του κι' ὅταν τὸν ἐκυρίευε ἡ μουσικὴ ἐξαίσις, ἀφῆνε τὴν ὀρχήστρα καὶ γυρνοῦσε ἀπὸ τραπέζι, σὲ τραπέζι, σκορπώντας τὴν μαγεία τῆς τέχνης του.

Χαριτωμένα κεφαλάκια ἔγερναν τότε σὲ ἀφρόπλοστους τοαήλους, μαγεμένα ἀπὸ τοὺς ἤχους τοῦ βιολίου του...

Ἐνα βράδυ ἦλθε στὸ κέντρον μιά νέα μαζί μὲ μίαν ἡλικιωμένη κυρία, Ἐκάθησαν σ' ἕνα τραπέζι μπροστὰ στὴν ὀρχήστρα. Ὑστέρ' ἀπὸ λίγο οἱ μουσικοὶ ἐπῆραν τὶς θέσεις τους. Κι' ὁ 'Αλβέρτος ἐβγήκε στὴν πιάτα μέσα στὰ χειροκροτήματα τῶν θαυμάτων. Ἐδῶσε μὲ τὸ δοξάρι τοῦ βιολίου του τὸ σύνθημα τῆς ἐναρξέως καὶ συγχρόνως ἄρχισε νὰ παίζῃ κι' ὁ ἴδιος.

Κάποτε ἔπεσε ἡ ματιά του στὴ νέα, ποὺ καθόταν ἀντίκρου μὲ τὴν ἡλικιωμένη κυρία. Τὸν ἐκύτταξε μ' ἕνα παράξενο, βαθύ, ἔντονο βλέμμα. Ἐνοιώσε κάποιαν ταραχή. Ποτὲ δὲν εἶχε ἀντικρούσει τέτοια ματιά. Στὸ βάθος τους ἐχόρευαν φλογές. Τὸ βλέμμα του ἐκάιδε καὶ ἐσκλάβωνε, παρακαλοῦσε καὶ συνάμα διέταζε, ἦταν γλυκὸ καὶ συνάμα τρομερό.

ΕΝΑ ΑΠΡΟΟΠΤΟ ΔΩΡΟ

ΑΦΗΣΕ τὴν ὀρχήστρα, γιὰ νὰ κάνῃ τὴν συνθησισμένην του βόλτα, παίζοντας, ἀνάμεσα στὰ τραπέζια. Ὅταν ἐπλησίασε σ' αὐτό, ποὺ καθόταν ἡ νέα, ἔνοιωσε μιά περίεργη, γλυκεῖα ζάλη. Καταλάβαινε, ὅτι τὸ πρόσωπό του θὰ ἦταν ἐκείνη τὴ στιγμή κόκκινο ἀπὸ μιά ταραχή, ποὺ πρώτη φορὰ ἐδοκίμαζε. Τὸ χέρι του ἔτρεμε ἑλαφρά.

Ἐστάθηκε λίγο δίπλα της. Καὶ προσπάθησε νὰ βρῇ τοὺς γλυκύτερους τόνους στὸ παίξιμό του. Εἶχε βάλει ὅλη τὴν ψυχὴ του, ὅλη τὴν λαχτάρα τῆς καρδίας του στὸ μουσικὸ κομμάτι ποὺ ἐκτελοῦσε ἐκείνη τὴν ὥρα.

Πρέπει νὰ ἐπαίεζε πολὺ καλά. Γιὰ τὴν εἶδε νὰ γίνεται χλωμὴ ἀπὸ τὴν συγκίνηση. Κι' ὁ ἴδιος παρεσύρθη ἀπὸ μιά τρελλὴ μέθη. Τὸ αἷμα του τῶνοιωσε νὰ χτυπᾷ δυνατὰ στὶς ἀρτηρίες του. Δὲν ἤξερε τί ἔκανε. Ἐσκύμνε στ' αἰνιγτὴ τῆς καὶ τῆς εἶπε:

— Ἀπόψε ἐπαίεζα μονάχα γιὰ σὰς. Κι' ἀνέθηκε στὴν ὀρχήστρα. Τὰ χειροκροτήματα δονοῦσαν τὴν αἰθούσα. Ὑποκλίθηκε πολλὰς φορὲς. Καὶ κατόπιν ἀπεσύρθη στὸ καμαρίνι του. Τὸ μυαλό του ἐδούζε ἀκόμη. Τί εἶχε πάθει ἀπόψε; Γιὰτὶ συγκινήθηκε τόσο πολὺ ἀπ' αὐτὴ τὴν γυναῖκα; Παράξενα συναισθή-

ματα τὸν πλημμυροῦσαν. Ἡ εἰκόνα τῆς νέας δὲν ἔφευγε ἀπὸ τὴ σκέψι του. Τὸ βλέμμα τῆς εἶχε σφηνωθῇ βαθειὰ στὴν ψυχὴ του. Τί εἶχε πάθει;

Ἐβγήκε στὴν αἰθούσα, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ τὴν ξαναῖδῃ. Ἐκύτταξε στὸ τραπέζι τῆς, μὰ δὲν ἦταν ἐκεῖ. Εἶχε φύγει.

Τὶς δυὸ μέρες, ποὺ ἀκολούθησαν, δὲν ἐσκέφθηκε τίποτε ἄλλο. Ὁ νοῦς του τριγυνοῦσε γύρω ἀπὸ ἐκείνη τὴν νέα, ποὺ τοῦ εἶχε σκλαβώσει τὴν καρδιά μ' ἕνα βλέμμα τῆς. Εἶχε φύγει τόσο ξαφνικά! Καὶ δὲν ἤξερε ποὺ μπορούσε νὰ τὴν ξαναβρῇ. Κι' αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ ὑποφέρει.

Τὴν τρίτῃ μέρα, γυρνώντας τὶς πρωινὲς ὥρες στὸ σπῆτι του, βρῆκε ἕνα δέμα. Τὸ εἶχε φέρε κάποιος μικρός, τὴν ὥρα ποὺ ἔλειπε. Τὸ ἀνοίγει καὶ βρίσκει μέσα ἕνα βιολί. Ἀνάμεσα στὶς χορδὲς εἶχε στερεωθῇ ἡ ἀκάρτα, ποὺ ἔγραφε:

«Μόνον ἐσεῖς εἶσθε ἀξίως νὰ παίζετε μ' αὐτὸ τὸ βιολί». Καὶ ἀπὸ κάτω, ἀντὶ ὑπογραφῆς, ἔγραφε: «Ἐκείνη, γιὰ τὴν ὁποῖαν ἐπαίεζατε προχθὲς τὸ βράδυ».

Παίρνει στὰ χέρια του τὸ ἀπρόοπτο δῶρο καὶ τὸ δοκιμάζει. Ἦταν ἕνα ὑπέροχο, παλιὸ βιολί...

ΕΛΠΙΔΕΣ ΚΑΙ ΑΠΑΓΟΝΤΕΥΣΕΙΣ

ΟΙ μέρες περνοῦν. Ὁ 'Αλβέρτος παίζει πάντα στὸ κέντρον μὲ τὸ βιολί ποὺ τοῦστειλε ἡ ἀγνωστὴ νέα. Καὶ μιά λαχτάρα τὸν βασανίζει: Πότε θὰ τὴν ξαναῖδῃ!

Μὰ ὁ καιρὸς περνᾷ καὶ μάταια τὴν ἀναζητᾷ κάθε βράδυ ἀνάμεσα στοὺς θαμνὲς τοῦ κέντρον.

Δὲν τὴν βρίσκει. Καὶ ἡ μελαγχολία σταλάζει τὸ ἀργὸ της δηλητήριο στὴν ψυχὴ του. Ὅλα τὰ βράδυ, ἐνῶ εἶχε πιά ἀπελπισθῇ, σταματᾷ τὸ βλέμμα του σ' ἕνα τραπέζι στὸ βάθος τῆς αἰθούσης καὶ ἕνα δυνατό φῶς χύνεται μέσα του.

Εἶναι αὐτή!...

Κάθετα ἐκεῖ καὶ τὸν περακοῦσε ποὺ παίζει. Καὶ τὸ βλέμμα τῆς εἶναι πιὸ παράξενο, πιὸ φλογερὸ. Περισσότερο ἀπὸ τὴν ἄλλη φορὰ τρεμοφέγγουν μέσα στὰ μάτια τῆς αἰσθητοὶ πάθος...

Παίζοντας περνᾷ δίπλα της. Ἡ συγκίνησης τὸν ἰνίγει. Ἡ καρδιά σπαρταρᾷ μέσα στὸ στήθος.

— Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὸ δῶρο, τῆς λέει.

Ἡ φωνὴ του τρέμει.

— Ἐγὼ πρέπει νὰ σὰς εὐχαριστήσω, τοῦ ἀπαντᾷ ἐκείνη. Μοῦ χάρισατε τὴν ὠραιότερη βραδυὰ τῆς ζωῆς μου.

Ἡ φωνὴ τῆς εἶναι θερμὴ καὶ μελωδική.

Ὁ 'Αλβέρτος ἔχει τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι δὲν ἀγγίζει στὴ γῆ. Μέσα σ' ἕνα παραλήρημα εὐτυχίας συνεχίζει τὸ παίξιμό του, ἀνάμεσα στὶς παρέες ποὺ ρέουν τὸ πέρασμά του μὲ ροδοπέταλλα μελιδιαμάτων. Φθάνει στὴν ὀρχήστρα. Καὶ γυρνᾷ νὰ ἰδῇ τὴν ἀγαπημένην νέα.

Ἡ καρδιά του σταματᾷ. Τὸ βλέμμα του σκοτεινιάζει. Τὸ τραπέζι τῆς εἶναι ἀδειανό. Ἐφυγε πάλι...

Γιὰτὶ τόσο ξαφνικά; διαλογίζεται ὁ δυστυχὴς 'Αλβέρτος. Καὶ ματώνει ἡ καρδιά του. Τί μυστήριον εἶναι αὐτὴ ἡ γυναῖκα! Κάνει τὶς πρὸς παράξενες ὑποθέσεις γι' αὐτήν. Τὴν σκέπτεται κάθε ὥρα, κάθε στιγμή. Δὲν ἔχει πιά ἡσυχία. Ἀκόμη καὶ στὸν ὕπνινό του ἡ ἀ-

νάμνησίς της τοῦ φέρνει ὄνειρα, ἄλλοτε εὐτυχισμένα καὶ ἄλλοτε τρομερά. Ὑποφέρει. Ἐνα ὀδυνηρὸ κενὸν ἔχει σχηματισθῇ στὴ ζωὴ του καὶ στὴν ψυχὴ του. Ἀς τὴν ξαναβλεπε ἄλλη μιά φορὰ! Καὶ δὲν θὰ τὴν ἀφῆνε ποτὲ πιά νὰ τοῦ φύγῃ...

Μιά ἐλπίδα μονάχα τοῦ ἔδινε κάποιαν παρηγοριά: Ὅτι ἴσως θὰ ξαναρχόταν στὸ κέντρον. Μὰ οἱ βραδυὲς περνοῦσαν ἡ μιά μετὰ τὴν ἄλλη, ἄδειες, παγερὲς κι' ἀπελπισμένες. Κι' ἐκείνη ποὺ μπορούσε νὰ φέρῃ τὴ θερμὴ τῆς εὐτυχίας καὶ τὸ φῶς τῆς χαρᾶς στὸν ἐρωτευμένο μουσικὸ δὲν ἐφαίνονταν πονθενά. Πέρασαν ἐπάνω ἀπὸ ἔξη μῆνες.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

ΕΝΑ βράδυ ὁ 'Αλβέρτος μὲ τὴν ὀρχήστρα τοῦ εἶχε προσκληθῇ νὰ παίζῃ στὸ σπῆτι ἐνὸς προξένου, ὅπου ἐδίδετο χοροεσπερίς. Ἐπῆγε. Ὁ καλύτερος κόσμος τῆς Βηρυττοῦ ἦταν σ' ἐκείνη τὴν συγκέντρωσιν. Ὅλα ἔλμπαν ἐκεῖ μέσα: Κοσμήματα κυριῶν, χτενισεῖς, φράκα, ματιὰ καὶ μειδιάματα. Μόνον ὁ 'Αλβέρτος εἶχε πιά πάρει μιά μόνιμη σκοτεινὴ ἐκφρασίαν στὸ πρόσωπό του. Ἐπαίξε καὶ ἡ σκέψις του πετοῦσε ἄλλω. Μὰ ξάφνου, ἀνάμεσα στὸν κόσμον, ἀντίκρουσε δυὸ μάτια, μιά σιλουέττα νέας... Ἦταν ἐκείνη! Παρατὰ τὴν ὀρχήστρα καὶ πηγάζει κοντὰ της. Τὸ κεφάλι του γυρίζει.

— Δεσποινίς, τῆς λέει, σὰς ζητοῦσα. Γιὰτὶ ἐρύγατε καὶ τὶς δυὸ φορὲς τόσο ξαφνικά;

Ἐκείνη γυρίζει καὶ τὸν βλέπει. Ἡ ἐκφρασίς της δὲν μαρτυρεῖ οὔτε τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν. Εἶναι σοβαρὴ καὶ αὐστηρὴ.

— Δὲν σὰς γνωρίζω, κύριε, τοῦ ἀπαντᾷ. Μὲ συγχωρεῖτε.

Καὶ στρέφει ἄλλω τὸ πρόσωπό της. Ἐκεῖνος τὰ χάνει. Μένει σὰν κεραυνό-πληκτος. Καὶ τὴν βλέπει ν' ἀπομακρύνεται. Μήπως δὲν ἦταν αὐτή; Ὁχι. Δὲν ἔκανε λάθος. Αὐτὴ ἦταν. Ἦταν βέβαιος, πῶς δὲν ἐγελιόταν. Ὅλα τὴν ἐγνωρίζε κι' ἂν εἶχαν περάσει εἴκοσι, τριάντα χρόνια. Ξαναπῆγε κοντὰ της.

— Μὰ, δεσποινίς, ἐτραυλίσε, εἰσθε ἐσεῖς. Εἶμαι βέβαιος ὅτι εἰσθε ἐσεῖς...

Αὐτὴ οὔτε ἐστράφηκε νὰ τὸν ἰδῇ. Ἄλλ' ἐκείνη τὴν στιγμήν τὴν ἐπλησίασε ἕνας κύριος μὲ μουσὶ, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο, καὶ τοῦ εἶπε:

— Πάμε νὰ φύγωμε.

Ἐβγήκαν ἀπὸ τὴν αἰθούσα. Ὁ 'Αλβέρτος ἐπῆγε κοντὰ, τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Τὴν εἶδε νὰ μπαίνει μαζί μὲ τὸν κύριον τὸ μούσι μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο καὶ νὰ φεύγῃ. Ἐτρεψε ἀπὸ πίσω, ἔβαλλος, ἐσκοῦφωτος, ἀναμαλ-λίσσμενος, μὰ τὸ αὐτοκίνητο ἐχάθηκε σὲ λίγο ἀπὸ τὰ μάτια του...

ΟΙΚΤΡΟ ΤΕΛΟΣ

ΑΠΟ τότε δὲν ξαναπαίξε. Ἐγκατέλειψε τὴν τέχνην του, τὴν δουλειὰν του, τοὺς φίλους του, τὰ πάντα. Καὶ τὰ βράδυα, μὲ τὸ κεφάλι κάτω, τὸ βλέμμα θολὸ καὶ τὸ βῆμα ἀργό, σὰν πένθιμο, ἐχωνόνταν στὶς σκοτεινὲς καὶ ὑποπτες συνοικίες τῆς Βηρυττοῦ, κατέβαινε κάποια μαυρισμένα, βρώμικα σκαλιά ὑπογείου, κι' ἐκεῖ, στὰ βάθη τῆς γῆς, μέσα στοὺς καπνοὺς τοῦ ὀπίου καὶ τῶν ἄλλων ναρκωτικῶν, ζητοῦσε τὸ δράμα ἐκείνης, ποὺ ἦλθε μιά βραδυὰ, τοῦ ἀναστάσεως τῆς ζωῆς, τοῦ κλέψε τοῦ νοῦ καὶ τὴν καρδιά καὶ ἔφυγε, γιὰ νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ ποτὲ πιά...

Ποῖος ξερεῖ ὑστερα ἀπὸ ποιεῖς περιπέτειες κατέληξε στὴν Ἀθήνα. Ἐνοσηλευθῇ γιὰ λίγο στὴν κλινικὴ τοῦ φίλου γιαιτροῦ, ὅπου ἀφῆσε τὴν διήγησιν τῆς θλιβερῆς περιπετειᾶς του καὶ τὴν φωτογραφίαν του. ποὺ ἔχω μπροστὰ του καὶ μιά χειμωνιάτικη νύχτα ἐδραπέτευσε. Τὸ ἄλλο πρωὶ τὸν βρῆκαν νεκρὸ μέσα σ' ἕνα βαγόνι στὸ σταθμὸ Λαρίσης...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Θησαυρός

ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 75

Ἐκδότης: Ἐταιρία «Κ. Ν. Παπαγεωργίου καὶ Σία»

Οἰκονομικὸς Διευθυντής:

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Διευθυντής Συντάξεως:

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Γραφεῖα: Σανταρόζα 5. Ἀθήνα

Συνδρομαί:

Ἐτησίᾳ ἔσωτ. Δρ. 250. Ἐξάμ. 125 Ἐτησ. ἔξωτ. Λ.Α. 1.10. Ἀμερ. Δ. 6

Γεν. ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Γαλλικὴν Ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν: Ι. Πανόπουλος.

Ὑπεύθυνος Συντάξεως: Ἀπ. Ν. Μαγγανάρης.

Καλλ. συνεργάτης: Κ. Παπαδόπουλος

Προϊστ. Τυπογραφείου: Κ. Τούντας

Κυριακή, 12 Νοεμβρίου 1939

ΑΣΤΕΡΙΣΚΟΙ

Οἱ μαθηταὶ θὰ περάσουν ἐφέτος «ζωὴ καὶ κόττω». Ὑστερα ἀπὸ τὸ μᾶθημα θὰ τοὺς περιμένῃ ἔσπετο καὶ νόστιμο τὸ συσσιτίό τους. Κατόπιν αὐτοῦ ἔμειν οἱ παλαιοὶ ποὺ δὲν εὐτυχίσαν νὰ γνωρίσωμε στὰ μαθητικά μας χρόνια τέτοια καλοπέρασι. ἀρχίζομε νὰ μετανοιῶνουμε, ποὺ ὑπῆρχε ἐπιμελεῖς στὰ μαθήματα μας καὶ προδιδασκόμεσταν κάθε γόνον, ἀντὶ νὰ φροντίσωμε νὰ μείνωμε καμμιὰ τριανταριά χρόνια, στὸ Δημοτικόν

Ἐνας συμπολίτης ἦταν ἀπαρηγόρητος γιὰ τὴν καθήρσις δελτίου στὴν ἐν-ζῆνη. Ἀλλὰ κάποιος ἐβέβαιε νὰ τὸν δαλῇ στὴ θέσιν του. «Σὲ τέτοια κρίσιμη κατάσταση, τοῦ εἶπε, μπορεῖτε, κύριε, νὰ κάμετε καὶ χωρὶς τὸ αὐτοκίνητό σας» Ἀλλ' ὁ ἀνθρώπος διεμαρτυρήθηκε ὅτι δὲν εἶχε ἰδιοκίνητο αὐτοκίνητο. «Τότε τί ἔχετε; Λεωφορεῖο;» «Ὁχι» «Βενζινακάτο;» «Ὁχι» «Ἀεροπλάνο μήπως;» «Ὁχι» «Τί ἔχετε λοιπόν;» «Μιά... παλιὰ καπαρντίνια, ἀδερφέ, καὶ θέλω νὰ τὴν καθαρίσω ἀπὸ τοὺς λεκέδες».

Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ἀρχίζει ὁ θάρος μας πορτοκαλῶν. Τί εἶνε τοῦτο; Ἀνακοινωθὲν τοῦ Δυτικοῦ μετώπου; Ὁχι. Εἶνε... ρεκλάμα ἀθηναϊκοῦ κινηματογράφου!

Ἡ κυρία Κοτοπούλη ἐαρτάζει αὐτὲς τὶς μέρες τὴν τριακονταετηρίδα τῆς καλλιτεχνικῆς τῆς ζωῆς μὲ τὴν «Ἠλέκτραν». Γιὰτὶ μὲ τὴν «Ἠλέκτραν» Ἀπλουστάτα, γιὰ νὰ... ἡ λ ε κ τ ρ ι σ θ ο υ ν τὰ πλῆθη ἐξ ἐνθουσιασμοῦ γιὰ τὴν διαπρεπὴ ἡθοποιῶν.

Περιέργους συνδυασμοὺς παίρνουν οἱ ἐπιχειρήσεις στὸ Δυτικὸ μέτωπο. Ἀκούμε: Ἀεροναυμαχία, ἐπιθετικὲς τάνκς τοῦ ἀέρος, συμπλοκὴ ὑποβρυχίου καὶ ἀεροπλάνου. Δὲν ἀποκλείεται ν' ἀκούσωμε αὐριο: Ἐπελάσις ἱππικοῦ κατὰ ἀντιπροπυλλικόν, ὑποβρύχιον τορπιλλίζει ὀχυρὸν τῆς γραμμῆς Μαζίνω καὶ λοιπά...

«Τὴ φωνιά σας παρακαλῶ» Εἶνε ἡ φράσις τῆς ἐποχῆς. Οἱ καπνισταί, ποὺ ζητοῦν φωτιά ἀπὸ τὸν πῆλσιν τους, αὐ-ἐκονομεῖται μόνον μὲ τὸ ταχυάρο ἀνέπαφο ἢ ἄλλω μόνον νὰ περᾷ ἀνέπαφο καὶ περμιένον νὰ περᾷ ἀνέπαφο μὲ φωτιά. Ἐνὰς ἀπ' αὐτοῦς, ἀπὸ ἐπειόμενε ἐπὶ ὥρα τὸν νέον Προμηθεὺς ποὺ θὰ τοῦδινε τὸ πῦρ, ἀπελπίσθηκε κι' ἀνέκραξε: Δὲν γίνεται καὶ καμμιὰ πυρκαϊὰ ἐρε-ἀδερφέ, νὰ τρέξωμε ν' ἀνάψωμε τὰ τινάφρα μας...

ΓΑΛΑΣΙΑ Σ

Ι.Α.ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ίστορίας
ΚΑΙ
Θρύλου

ΕΥΑΔΝΗ

Ἡ Αὐγὴ ἀνοίγει διάπλατα τὶς τεράστιες πύλες ποὺ συγκρατοῦν τὰ σκοτάδια, κι' ὁ ἀδελφὸς τῆς ὁ Ἥλιος ἀναδύεται ἀπ' τὰ βάθη τῆς θαλάσσης. Τρομαγμένα τ' ἀστέρια ἀφίρουνε στὸ φανέρωμα τοῦ νικητῆ ποὺ ξεπροβάλλει ν' ἀπαλλάξῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν τυραννίαν τῆς Νύχτας τὰ πούλια τραγουδοῦν τὸν ὕμνον τοὺς πρὸς τὸν λαμπρὸν περιπαιχτὴ τοῦ ἀπείρου καὶ τὰ θελκτικὰ κορίτσια τοῦ Ἀργεῦς, φορτωμένα μ' ἀνθοστόλιστα κνίστρα, πηγαίνουν νὰ σωριάσουνε τὸ μυροβόλο φορτίον τους γύρω σ' ἀνάκτορα, ψάλλοντας τὸν παῖνα τοῦ ἔρωτος.

Εἶνε ἡμέρα πάνδημης χαρᾶς, γιὰτὶ παντρεύεται ἡ λιγερὴ βασίλισσα Εὐάδνη, ἡ κόρη τοῦ γερο-βασίληα Ἰφίτου, τὸν ἡρωϊκὸν Καπανέα, γιὸ τοῦ Ἰπποδῶρος καὶ τῆς Ἀστυνόμης, τῆς ἀδελφῆς τοῦ τωρινοῦ βασιλέως Ἀδραστοῦ.

Λεπτοκαμωμένη ἐκείνη, γιγαντιαίου ἀναστήματος ὁ Καπανεύς. Εὐθραυστη σὰν μί-

σχοί, μπουμπουκιὸ ἡ Εὐάδνη, τεραστίας δυνάμεως ὁ ἀγαπημένος της. Καὶ τὰ πλήθη ἐνθουσιασμένα στὴν ἐνώσι ἐκείνη τῆς ἀντιθέσεως, ἐνώσι ποὺ φιλοτέχνησε ἡ θεὰ τῆς ἀγάπης κι' εὐχαριστομένα γιὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν δύο ἀγαπημένων τους, σωριά-ζουνε τὰ λουλούδια καὶ τὰς εὐχὰς των, στὴ δημιουργίαν μιάς δυνάμεως ποὺ θὰ τοὺς κρατῇ σφικτοδεμένους διὰ παντός.

Ἡ γιορτὴ ποὺ ἐπακολούθησε ἦταν ἡ ἀποβώσις τῆς νεότητος. Ἡ πόλις ἐδονεῖτο ἀπὸ τὸ παραλήρημα τῶν κατοίκων, ποὺ στὴν ἱκανοποίησιν τῶν πόθων δύο ἀνθρώπων ποὺ λάτρευαν, ἔβλεπαν τὴν δικὴν τους εὐτυχίαν οἱ νέες, κρατώντας δάδες, ἔτρεχαν ψάλλοντες, σὰν νεαρίδες γοργοπτερές στὰ σκοτάδια καβάλλα τὸ πᾶν ἐδονεῖτο ἀπ' τὰ τραγούδια καὶ τὶς εὐχὰς.

Οἱ δυὸ ἐρασταί, ὁ υπερήφανος Καπανεύς, ὁ ἀπότομος στοὺς τρόπους, σκληρὸς στὴ μάχη ἀλλὰ κι' ἀδολος στὴν ἀγάπη, ὁ βαθύπλουτος, μὰ καθόλου περφηφάνος γι' αὐτό, τῶν φτωχῶν ὁ προστάτης, τῶν ἀδυνάτων ὁ φίλος, κι' ἡ Εὐάδνη ποὺ ξεψυχούσε κυττάζοντας τὸν γιγάντειον ἄνδρα τῆς σφιχταγκαλισμένο μπροστὰ στὸ παράθυρο τοῦ δωματίου ὅπου ἐγκατέστησαν τὴ φωνή τους, ἀπολαμβάνουν μὲ ἱκανοποίησιν τὸν τρελλὸ ἐνθουσιασμό τοῦ πλήθους, ποὺ τοὺς φτερώνει τὶς ψυχὰς νὰ πετάξουνε στὸ ἀπείρο τῆς λατρείας των καὶ τοὺς ἐμπνέει τὴν ἀδιάρρηκτη ἀφοσίωσιν.

— ὦ, γλυκὲ ἀγαπημένε μου!, ψιθυρίζει παραλύνοντας ἡ Εὐάδνη. Θέλω νὰ ζήσω γιὰ πάντα στὴν ἀγκαλιά σου! κι' ὁρκοῦ σου κάνω στὸν Δία πῶς καὶ στὸν τάφο ἀκόμα δὲν θὰ σὲ χωρισθῶ...

Τῆς σφάλισε τὰ φλογισμένα της χεῖλη, ἕως τὰ ὁποῖα ἡ εὐτυχία ἀνέβαζε ἀνήσυχτα λόγια, μ' ἕνα φιλὶ του, κι' ἐκεῖ, τὰ δυὸ ἐρωτευμένα βασίλισσά, δώσανε ὅρκους αἰώνιας ἀφοσίσεως, ἐνῶ σ' ὅλην τὴν πόλιν ἀντηχοῦσαν ἐνωμένα τὰ ὀνόματά τους, ποὺ ἀντιπροσώπευαν τὴν εὐτυχίαν, τὴν δύναμιν καὶ τὸν ἔρωτα.

Ὅταν τυφλώθηκε μονάχος του ὁ Οἰδί-πος, ὁ βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὰ παιδιὰ ποὺκανε μὲ τὴ μάνα του, τὴν ὁποῖαν παντρεύτηκε χωρὶς νὰ ξέσῃ, τὸν θρόνον τὸν πήρσαν οἱ δυὸ γυιοὶ του καὶ συμφώνησαν νὰ κυβερνᾶνε ὁ καθ' ἕνας τους ἀπὸ ἕνα χρόνον. Ἐν τούτοις ὁ πρῶτος, ὁ Ἐτεοκλῆς, ὅταν πέρασε ὁ χρόνος, δὲν παρέδωσε στὸν ἄλλον, τὸν Πολυνίκη, τὸ σκήπτρον, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας τὸν ἐξόρισε. Ὁ Πολυνίκης περιπλανώμενος ἔφθασε στὸ Ἀργεῖον, παντρεύεται τὴν κόρη τοῦ βασιλέως Ἀδραστοῦ καὶ τὸν ἔπεισε νὰ ἐκστρατεύσῃ γιὰ νὰ τοῦ ξαναδῶσῃ τὸν θρόνον του. Καὶ μιά μέρα ὁ στρατὸς τῶν Ἀργείων μὲ τὸν Ἀδραστο κι' ἐπὶ τὰ στρατηγούς, ἐπολιόρκησε τὰς Θῆβας.

Τρομεροὶ ἀγωνισταὶ οἱ ἐπῆτα, καὶ τρομερότερος ἀπ' ὅλους ὁ Καπανεύς, ὁ γιγάντειος ἄνδρας τ

στην χάλκινη πανοπλία του, άτρωτος με την βαρεία άσπίδα, που έχει ως έμβλημα άνδρα γυμνό που κρατούσε φλόγα στο δεξί του χέρι και διεκήρυσσε πώς εθα κάψη την πόλη», όρμαίει πρώτος κρατώντας τεράστια σκόλα και διακηρύσσοντας:

—Θέλει δέν θέλει ο Θεός, έγω θα κριεύσω την πόλι και δέν θα σταματήσω ούτε κι' άν σκάση στα πόδια μου ο κεραυνός του Διός...

Απ' τις επάλξεις οί Θηβαίοι του σφενδογίζουνε πέτρες, άλλ' εκείνος, προτείνοντας την άδιαιπέραστη άσπίδα σκαρφαλώνει, δρασσελάει τα σκαλοπατία, ανεβαίνει, φθάνει επάνω και τεντώνεται σάν γίγαντας που άπείλει με τό δόρυ τόν ουράνω.

Αλλά την ίδια στιγμή, πριν να βάλη στις επάλξεις τό πόδι του δέχθηκε κτύπημα τρομερό που δέν μπορούσε να είνε παρ' τό κτύπημα τού κεραυνού τού Διός, τού θυμωμένου από τα υπερφύλλα λόγια του. 'Ο γίγαντας έκλονίσθηκε. 'Η βαρεία του άσπίδα με τό αντίθεο έμβλημα ξεφυγε απ' τα δυνάτα χέρια του, τό κορμί του άναποδογύρισε κι' ετινάχθηκε έξω. Βρόντηξε ή γη και πομάξαν όλοι κι' απ' τις σκάλες σφεντονίσθηκαν τα κομμάτια τού σπασμένου κεφαλιού του· στριφογύρισε λου σμένος μ' αίμα και συντρίφτηκε πέφτοντας. 'Ο ήρωας που προκάλεσε τόν Θεό ήταν νεκρός.

Οί Άργεΐτες νικήθηκαν. Οί έπτά άρχηγοί τους σκοτώθηκαν κι' οί νικητές όρισαν γι' αυτούς την τρομερή ποιηή να μείνουν άθαφτοι, για να μη δρούν έτσι άνάπαυσι εις αΐωνα τόν άπαντα.

✱

"Όταν έφθασε στ' Άργος ο βασιληάς Άδραστος κι' άνήγγειλε την τρομερή καταστροφή και την πρωτοφανή προσβολή να μην αφήσουν οί Θηβαίοι να θαφτούν οί άρχηγοί τους, άγανακτισμένος ο λαός θέλησε να ξεκινήση όλόκληρη για να ξεπλύνη την προσβολή. 'Ο φόβος όμως μιας έπιδρομής των Σπαρτιατών τους συγκράτησε κι' οί γεροντότεροι πρότειναν να στείλουν ίκέτας στόν Θησέα, τόν ήρωϊκό βασιληά τών Άθηνών και να τού ζητήσουν να πάρη αυτούς τα πτώματα να τα θάψουν μ' όσες τιμές έπρεπε στους νεκρούς τού πολέμου.

Και μιά μέρα οί μανάδες τών σκοτωμένων και τα παιδιά τους, με τόν γρηαίο Άδραστο επί κεφαλής, έφθασαν στην Έλευσίνα, όπου γίνονταν οί γιορτές για τη Δήμητρα, να παρακαλέσουν την Αΐθρα, τη μητέρα τού ένδοξου βασιληά της Άθήνας, να μεσολαδήση να τούς δοθούν οί νεκροί για ταφή.

'Η μητέρα τού ήρωος είνε στό ναό και στεφανωμένη με κλώνια έλλης δέεται. 'Ο Άδραστος θλιβερά πεσμένος στα σκαλοπατία κλαίει και γύρω του τα έπτά άγόρια τών άρχηγών, ενώ πιο πέρα οί έπτά άσπρομάλλες μανάδες τών χαμένων ήρώων, συνοδευόμενες απ' τις δούλες που τις υποβάσταζουε, περικυκλώνουν την Αΐθρα στενάζοντας.

—Με τα γέρεκα χείλη μου ίκετεύω, γερόντισσα! της ψιθύρισε με λυγμούς η γερνότερη απ' όλες. Σου προσπέφτω στα γόνατα, γλύτωσέ μας τα τέκνα τα πεσμένα νεκρά, που παράτησαν τα κορμιά τους, τα χαλασμέν' απ' τό Χάρο, για προσφαι στα βερια τού βουνού. Κύττα δώ! Πικρά δάκρυα στα ματόφυλλα γύρω! Τα φάρμακα μας τα μάγουλα με τα νύχια σχισμένα! Τί άλλο; Τα παιδιά μας έμεις πεθαμένα μήτε στό σπίτι στόλισμα, μήτε βλέπουμε ναχουνε τάφο στό χώμα της γης. Και σύ γέννησες κάποτε γυιό, σεβάστη μας κυρά, κι' ο γάμος σου καλόμοιρος βγήκε. Και σύ την καλή σου γνώμη για μας χάρισέ μας, που τόσο πονάμε οί δυστυχες για νεκρούς, για παιδιά που γεννήσαμε. Και τό γυιό σου μετάπεισε νάρθη στού 'Ισμηνού τά νερά

—Ικετεύουμε— και να βάλη στα χέρια μας τα δροσάτα κορμιά τών νεκρών να τα θάψουμε σέ πέτρινο μνήμα. Κι' όχι σέβας! 'Η ανάγκη μας φέρνει να πέσουμε στόν Θεών τούς δωμούς, όπου ανάδει φωτιά και να κλάψουμε. Βάσανα πολυθρήνητα οί δόλιες τραδώντας, ικετεύουμε τούς γιουούς να μας δώση, τα λείψανα τών παιδιών μας άγκαλιά μας να πάρουμε, τα κορμιά τους, τα δάκρυα για να λούσουμε...

—Ετσι σ' όρκίζω στό φώς σου, ο χουσέ μου, ω τριεύνδοξε μέσ' στην Έλλάδα! Νά! Σ' άγκαλιάζω τα χέρια, στα γόνατά σου πέφτω ή δόλια για τα παιδιά μας, θρηνώντας θλιβερά μοιρολόι. Μήτε στή χώρα τού Κάδμου να ίδης, ικετεύω, άθαφτους νηούς να χαρούν τ' άγρύμια, στόν καιρό σου. Στα ματόκλαδ' άπάνω κύττα τό δάκρυ μου, ενώ πέφτω στα γόνατα, ζητώντας σου να λάβουν ταφή τα παιδιά μας.

Οί γεροντίσες ήλκαιγαν γοερά γύρω του, ή Αΐθρα τυλίχθηκε μέσα στόν πέπλο, ενώ απ' τα μάτια της έσταξαν δάκρυα. Συγκινημένος ο ήρωας είπε:

—Μάνα τί κλαίς, τυλίγοντας τ' άραχνοφάντα πέπλο άπάν' απ' τα μάτια σου; Τάχ' απ' τούς θρήνους π' άκούς από τούς τις άμοιρες; Κι' έμένα κάτι με θλίβει. Σήκωσε τ' άσπρο κεφάλι σου και μ'ην κλαίς...

Βογγητά και θρήνοι διαδέχθηκαν την θερμή ίκεσία της βαρυμιοιρης μάνας. Οί άλλες κι' οί δούλες, γονατισμένες μπροστά στό ναό, έκλαιγαν με λυγμούς, ενώ ή Αΐθρα, κατακίτρινη από συγκίνηση, γονάτιζε κι' αυτή να προσευχθή στό Θεό, περιμένοντας τόν ήρωϊκό γυιό της πούχει στείλει να τόν καλέσει εκεί.

Ο Θησεύς ήξερε την βαθεία ευσέβεια της μητέρας τού και δέν άπόρησε για κείνη την πρόσκλησι. Έλεπε άλλως τε τόσες μέρες από κοντά του και φυσικό ήταν να τόν γυρεύη. Άλλ' όταν, πλησιάζοντας στό ναό, άκουσε την άσυνήβιστη βοή, κατεπλάγηκε.

—Τί δόγγους, ψιθύρισε, τί κτύπους τού στήθους, τί θρήνους άκούσα για νεκρούς και τέτοια κλάμα να θυάινη; Πώς με κυριεύει ο φόβος μήν ή μητέρα πούρχομαι ν' άνταμώσω, έχει για μένα δυσάρεστα νέα!

Είπε τις γεροντίσες, τις δούλες, τη μητέρα του κι' άπόρησε. 'Η γρηά μάνα του ήταν καθισμένη δίπλα στους δωμούς και ξένες γυναικές μαζι, απ' τα σεβάστα μάτια τών όποιων στάλαζε θλιβερό δάκρυ στό χώμα κι' είχαν τα μαλλιά τους κομμένα και ρούχα που δέν ταίριαζαν στην τελετή. Ρώτησε την μητέρα του κι' αυτή τόν πληροφόρησε πώς ήτανε μάνες παιδιών που σκοτώθηκαν μπρός στις πύλες της Θήβας και την φύλαγαν γύρω με κλαδί ίκεσίας. Τούδειξε τόν Άδραστο και τό έλεεινό χάλι του κι' ο Θησεάς άκουσε την παράκλησί του να δώση τα σκοτωμένα παιδιά στις μανάδες τους να τα θάψουν, σύμφωνα με τό δίκαιο και τούς νόμους.

—Ω, ή πρώτη κορυφή μέσ' στην Έλλάδα, τών Άθηνών άφέντη—έξακολούθησε— είνε ντροπή μου πεσμένος χάμου να σ' άγκαλιάζω τα γόνατα, ο άσπρομάλλης έγώ, που ήμουν πριν ευτυχισμένος βασιληάς σάν έσένανε. Όμως ανάγκη να υποκύψω στή δυστυχία μου. Σώσε μου τούς νεκρούς, ψυχοπονώντας τα πάθη μου και τις μητέρες αυτές τών πεθαμένων παιδιών, πούρθανε δώ μόλις σέρνοντας τα γεροντικά πόδια τους, σέ προσβεία.

Άλλ' ο Θησεάς δέν άνάνηκε πρόθυμος να ρίξη τό λαό του σέ πόλεμο έξ αιτίας τού λάθους πούκαν' ο Άδραστος να έπιχειρήση μια μακρινή έκστρατεία και της άτυχίας του να χάση την μάχη. Κι' άφού ο γέρο-βασιληάς μάτια τα ικέτευσε, άπελπισμένος πιά γύρισε στις άπαρηγόρητες μάνες και τίπτε:

—Έλάτε, γεροντίσες, τραβάτε: τα γεράνια χλωρά κλαδιά μ' άνάποδα τα φύλλα πετάχ'ι αυτού. Και μάρτυρες καλέστε τούς Θεούς, τη Γη και τη λαμπροφώρα Δήμητρα τη Θεά και τό φώς τού 'Ηλιου, πώς τίποτα δέν δοθήσαν τα κλάμματα...

Οί γρηές άφησαν πονεμένη κραυγή.

—Προβαίνετε, δύστηνες, απ' τ' άγια χώματα της Πεσεφόνης! άναστέναξε ή γηραιότερη πρós τις άλλες. Έδωgate, στα γόνατα πέστε και ρίξτε τα χέρια άπάνω του, τών πεθαμένων παιδιών τα κορμιά να μας φέρη, ώϊμένα της δόλιας, που χάσαμε παλληκάρια κάτ' απ' τού Κάδμου τα κάστρα. Πιάστε, σηκώστε, βαστάτε μου, άπλώστε τ' άμοιρα χέρια μου...

Κι' ενώ οί σκλάβες την βοηθούσαν να κάνη εκείνα που έλεγε, κι' οί άλλες σερτώνταν κοντά της, ή άπελπισμένη γρηά έσυνέχισε:

—Ετσι σ' όρκίζω στό φώς σου, ο χουσέ μου, ω τριεύνδοξε μέσ' στην Έλλάδα! Νά! Σ' άγκαλιάζω τα χέρια, στα γόνατά σου πέφτω ή δόλια για τα παιδιά μας, θρηνώντας θλιβερά μοιρολόι. Μήτε στή χώρα τού Κάδμου να ίδης, ικετεύω, άθαφτους νηούς να χαρούν τ' άγρύμια, στόν καιρό σου. Στα ματόκλαδ' άπάνω κύττα τό δάκρυ μου, ενώ πέφτω στα γόνατα, ζητώντας σου να λάβουν ταφή τα παιδιά μας.

Οί γεροντίσες ήλκαιγαν γοερά γύρω του, ή Αΐθρα τυλίχθηκε μέσα στόν πέπλο, ενώ απ' τα μάτια της έσταξαν δάκρυα. Συγκινημένος ο ήρωας είπε:

—Μάνα τί κλαίς, τυλίγοντας τ' άραχνοφάντα πέπλο άπάν' απ' τα μάτια σου; Τάχ' απ' τούς θρήνους π' άκούς από τούς τις άμοιρες; Κι' έμένα κάτι με θλίβει. Σήκωσε τ' άσπρο κεφάλι σου και μ'ην κλαίς...

Οί μητρικές ίκεσίες νίκησαν και τόν τελευταίο του δισταγμό. 'Ο Θησεάς άπεφάσισε να εισηγηθή στην συνέλευσι την έπέμβασι τους κι' οί Άθηνάιοι πρόθυμα δέχθηκαν να συνηγορήσουν για κείνη την δίκαια άξίωσι. Κι' έστειλαν κήρυκα να ζητήσουν ως χάρι από τόν Κρέοντα, τόν νέο βασιληά τών Θηβών, τα σκοτωμένα κομμάτια, για να τα πάρουν να τα θάψουν οί μανάδες τους· άλλ' εκείνος τού άπήντησε, συμβουλευόντας να μην άναμιχθή σέ μια υπόθεσι που δέν τόν ένδιέφερε.

—Γιατί δοηθές τούς σκοτωμένους έχθρους—τού παρήγγειλε— γιατί να τούς θάψης; Τάχα δίκαια δέν θυάζει ακόμα καπνό τό νεκρωμένο με κεραυνό στις όρθόστιτες σκάλες τού Καπανέα τό κορμί, που όρκίσθηκε να ξεθεμελιώση τη Θήβα, είτε ήθελ' ο Θεός είτε όχι; Μη άδικα οί άλλοι στρατηγοί κείνουνται στις πύλες με λαιωσμένες με πέτρες τις ραφές τών κοκκάων τους;

Και πρόσθεσε πώς αν έπιχειρούσε να τούς πάρη, οί Θηβαίοι θα τού έκήρυσσαν πόλεμο.

Ύστερ' απ' αυτή την προκλητική απάντησι ο Θησεύς με τόν διαλεκτό κι' αίτητο στρατό του έξεστράτευσε έναντιον της Θήβας και την έπολιορκησε. Παρέταξε τα τμήματά του κατάλληλα, κι' έπιθεώρησε τό στρατόπεδο. Ύστερα ο κήρυκάς του προχώρησε πρós τούς έχθρους και προστάζοντας σιωπή, θροντοφώνησε.

—Άθηνάιοι σωπάστε! Κι' οί γραμμές τών Καδμείων ήσυχ' άκούστε. 'Ηρθαμε ζητώντας να θάψουμε τούς σκοτωμένους, εφαρμόζοντας τόν νόμο τών Πανελλήνων, δίχως να ποθοίμε καθόλου σφαγές.

Άλλ' ο Κρέοντας δέν άπήντησε κι' ή μάχη άρχισε τρομερή και πολυνεκρά, πεισματική και άμείρροπη ώρα πολλή. Άλλ' όταν ο ήρωϊκός βασιληάς τών Άθηνών άρμισε με τό φτερωτό άρμα του σκορπώντας τόν θλεθρο, οί Θηβαίοι έτράπησαν σέ φυγή τρομαγμένοι και μπήκαν στα τείχη· άλλ' οί νικηταί δέν θέλσαν να καταστρέψουν την πόλι. Πήρανε τούς έπτά σκοτωμένους και άποδίδοντάς τους τις τιμές που πρεπταν στούς τίμιους πολεμικτάς, τούς φέρανε εκεί όπου περιμένανε οί γρηές, ικετεύοντας τούς Θεούς για την νίκη τους.

Οί άπαρηγόρητες μάνες, σέρνοντας τα γεροντικά πόδια τους, δοκίμασαν να πάνε σέ προϋπάντησι τών έγγονών τους που υποβάσταζαν τούς νεκρούς.

—Ωϊμένα! άναστέναξε ή φιλεύσπλαχνη Αΐθρα. Νά, τών παιδιών που σκοτώθηκαν έδώ φέρουν τα κόκκαλα. Πιάστε δουλεύτρες, τις γρηές τις άνήμπορες. Δύναμι πιά με την πίκρα τού γυιού δέν τους μένει. Γιατί ποιά στους νηητούς πίο μεγάλη θά βρής απ' αυτή συμφορά, άμα ίδης πεθαμένα τα τέκνα σου;

Έτρεξαν και τις βοήθησαν, ενώ ο Θησεάς έλεγε στό γρηαίο βασιληά.

—Άδραστε, βλέπεις τ' άγόρια που κρατάνε στα χέρια τών άντρεϊών γονιών τα κορμιά; Δάρο σ' αυτούς έγώ κι' ή πολιτεία τα δίνουμε...

Ζήτησε σ' άντάλλαγμα όμως να υποσχεθούνε πώς δέν θα πολεμούσαν οί Άργήτες ποτέ έναντιον τών Άθηνάιων, κι' έγνωμονώντας ο Άδραστος ως βασιληάς κι' αντιπρόσωπος τού λαού του, τό υποσχέθηκε, κι' όρκίσθηκε πώς, άν πατήσουν τόν όρκο, να πέση τών Θεών ή κατάρα επάνω τους.

✱

Στό μεταξύ οί σπαρακτικοί θρήνοι τών θαρπυονεμένων μανάδων έξακολουθούσαν να συγκινούν και τις πέτρες.

Πεσμένες επάνω στα συντριμμένα κορμιά τών άγαπημένων παιδιών τους, τάρρεναν μ' ολόθερμα δάκρυα κι' έβαφαν με τό αίμα τα ρικνά μάγουλά τους που τα ξέσχιζαν με τα νύχια τους.

Άλλ' έπρεπε πιά να φροντίσουν για τη

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Κάτω από τόν ίσκιό τού εύκαλύπτου, κοντά στις τριανταφυλλίες που ευωδίαζαν κι' άντικρυ στή γαλήνη θαλάσσια, έσπασε μέν με μιά ταιριασμένη πολυθρόνα. με τό κεφάλι γειωμένο στα μαξιλάρια και με τό έλέμμα θυσιωμένο στό άπερο, ή άμορφη Βήκα μοιάζει σάν να παρακολουθεί εκεί, περσά από τα θούνα, πέρα από τα σύννεφα, ένα μικρό σημαδάκι, που φαίνεται για μιά στιγμή και χάνεται πάλι σάν όπτασις.

Άπλωμένο τό κρινόλευκο χέρι της στο δίπλανό της κρυστάλλινο τραπέζιaki ρυθμίζει με τα δάχτυλα τό κουμπι τού τηλεφώνου που όλο και μεταδίδει ειδήσεις:

«... 'Η πτήσις τού πειραματιζόμενου άεροπλάνου... έλεγε τώρα ή φωνή τού σπηκερ—συνεχίζεται όμολως και τό πρότυπο αυτό πτητικό μηχανήμα, χωρίς καμμία κινητήρια ύλη, - λειτουργούν πάντοτε με την επενέργεια τού άτμοσφαιρικού ήλεκτρισμού εισήλθε ήδη στην στρατόσφαιρα. 'Ο οδηγός του παρά τις δυσκολίες που συναντά, διατηρών την ψυχραιμία του άναφέρει ότι είνε έξέαιρος για την τελική έπιτυχία του...»

Μιά ελαφρά ώχρότης άπλώνεται στο πρόσωπο της νέας που άθেলা δαγκώνει τα χείλη της.

—Βήκα! ψιθυρίζει ένας νέος που κάθεται κοντά της, γιατί τόση άγωνία ν' ά ένα άνθρωπο που μόλις προχθές έγνώρισε;

«'Η νέα άνασκιρτή και φαίνεται σάν να ξεπνιά από κάποιο όνειρο. Τό έλέμμα της αφήνει τόν ουράνω και άναπαύεται στή χαϊδευτική λάμψι τών ματιών τού νέου. Βήκα! έπαναλωμένε εκείνος. Πες μου, έξήγησέ με τί συμβαίνει μέσα σου;

«'Η νέα κουνά τό κεφάλι με αινιγματικό χαμόγελο και άποκρίνεται:

—Μοι συμβαίνει κάτι. Άρη, που για πρώτη φορά νιώθω μέσα μου... Αυτός ο άνθρωπος που όπας λες κι' έσύ μόλις προχθές έγνώρισα, μ' έκαμε να νιώσω κάτι που δέν μπορώ να έξωτερικεύσω σε λόγια...

Τό πρόσωπο τού νέου γλωμιάζει έαφνικά και με χείλη που σιωστρέμουν, κατορθώνει ν' άφρωσά:

—Κι' έγώ. Βήκα έγώ που έπασθα τόσα όντιρα δίπλα σου, έγώ Βήκα που μ'

άφηνες τόσον καιρό να σε γυμίζω δική μου, δέν κατώρθωσα να κάμω τίποτε να μιλήσω μέσα σου;

«'Η νέα στρέφει πάλι τό σγουρόμαλλο κεφάλι της πρós τόν ουράνω και άφού ψάχνει μάτια μέσα στό άπειρο να όρθύ με τό έλέμμα της τό σημαδάκι που την κάνει ν' άγωνιά έξανακτιάζει, τόν νέο. Μιά άστραπή περνά έξαφνικά από τα μάτια της και καθώς άνακάθεται στα μαξιλάρια της, τού λέει με φωνή που πάλλεται από συγκίνηση:

—Ε. λοιπόν ναί. Άρη! Τόν άνθρωπο αυτόν, τόν όμορφο αυτόν νέο, που φέρει την σφραγίδα της θελήσεως στο άρρενωπό πρόσωπό του, τόν άγαπώ, τόν λατρεύω, τόν έκαμα είδωλό μου άκόμα. Τα νείατα μου, τό είναι μου, την ψυχή μου, τα θυσιάσω όλα για μιά μόνη λέξη άγαπής που θ' άκούγα από τα χείλη του. Άν τό θελήση, θα τόν άκολουθήσω παντού, θα τού χαρίζω πάντα την εύτυχία, άκόμα και στις πιο δύσκολες στιγμές της ζωής του. Θα θρискόμουν, άν δεχόταν μαζί του κι' έγώ εκεί ψηλά, στό έπικίνδυνο πείραμα που έκτελεί τώρα.

Δαγκλώνοντας τα χείλη του ο νέος για να κρυφή τόν πόνο του, δοκιμάζει να χαμογελάσει και λέει:

—Μιλές σάν τις ρωμαντικές γυναίκες τού παλαιού καιρού. Βήκα! Μιλές σάν να μη ζής στην εποχή της μηχανοποιήσεως τών πνιτών, όπου αυτό που νομίζεις άγάπη...

«... Αυτή τη στιγμή...—διέκοψε ή βαρειά φωνή τού σπηκερ— τό πειραματιζόμενο πτητικό μηχανήμα προσεγγισή κανονικά στό άεροδρόμιο δοκιμών, άφού άνήλθε σέ ύψος 38 000 μέτρων. Χάρις στην γενναϊότητα τού οδηγού του, τό πρόβλημα της έκμεταλλεύσεως τού ήλεκτρισμού της άτμοσφαιρας έχει πιά λυθή...»

—... Και τούς γενναίους Άρη, συμπληρώνει ή Βήκα, καθώς γεμάτη χάρα θυάζεται από την πολυθρόνα της, οί γυναίκες θά τούς θαυμάζουν και θα τούς άγαπών πνιτα, με την άγάπη που δέν θα τιάσθι ποτέ να είνε τό άνωτερο αίσθημα τού άνθρώπου...

Και πριν ο Άρης προλάβη να πη κάτι, πηδά άνάλαφρη στην κομψή μηχανάκασο που ήταν πλευρισμένη λίγα θήματα πιο πέρα στή μικρή σπαθάρρα και χάνεται με λίγηνώδη ταχύτητα τραδώντας πρós τόν Έρωτα.

ΘΑΝ. ΠΙΑΝ

ξερε τόν φρικτό της σκοπό και τόν όρκο της.

—Άντικρύζω τό τέλος μου από δώ όπου στέκομαι! έξακολούθησε ή νεαρή άπαρηγόρητη. Και μου είνε σύντροφος ή τύχη στό δρόμο, που όνομα λαμπρό θα θυάλω σάν πηδήσω στή φωτιά από τόυτη την πέτρα. Και τό σώμα σάν σμιζώ μέσ' στην κόκκινη λαύρα με τόν άνδρα τόν καλό μου και σάν πέσω μαζί του κορμί με κορμί, στίς σπηλιές θα κατέβω τού Άδη δίχως ή ψυχή μου να προδώση στή γή τό νεκρό.

Έρριξε μιά τελευταία ματιά γύρω της, ενώ οί δούλοι μετακινούσαν τόν σκοτωμένο να τόν πετάξουν στή φωτιά.

—Στό καλό τό φώς κι' οί γάμοι! έξακολούθησε. Άμποτε ταιριαστών γάμων στεφάνια να φανερωθούν στα παιδιά μου στό Άργος, σάν τόν άντρα μου, τό χρυσό μου τό ταίρι, που με πήρε με την έδολη άγάπη της εύγενικής του ψυχής.

Την ίδια στιγμή που οί δούλοι πέταξαν τό νεκροκρέββατο στή φωτιά, ή Εύαδνη πήδησε μέσα στις φλόγες, κι' άγκάλιασε τό λείψαν, άναζητώντας τα χείλη του με τα δικά της...

Δέν τόν χωρίσθηκε πράγματι, ούτε μέσα στόν τάφο...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
('Η άναδημοσίευσις άπαγορεύεται)

ΧΙΟΥΜΟΡ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ

Πρωί στό διάδρομο ένός ξενοδοχείου.—Ένας κύριος θυγαίνει από τό δωμάτιό του και πηγαίνει να πάρη τα παπούτσιά του, που από θραδύς τά είχε αφήσει έξω από την πόρτα. Τά κυττάζει έκπληκτος, μπαίνει στό δωμάτιό του, καλεί με τό κουδούνι τόν καμαριέρη και τού λέει:

—Γιά κύτταξε, φίλε μου, έδώ είνε ένα παπούτσι μαύρο και ένα κίτρινο!

Ο καμαριέρας άνοίγει τό στόμα του, κάνει ένα «Ω!», ξύνει τό κεφάλι του και λέγει:

—Αυτό τά ξεπερνά όλα!... Είνε άνεξήγητο... Είπαθε ο δεύτερος που μου λέτε τό ίδιο πράγμα από την ώρα που ξύπνησα!

★

ΟΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΙ

—Θα θνάλω τόν μικρό μου... Είνε συννεφιά σήμερα και δέν υπάρχει άρκετό φώς για δύο πρόσωπα μαζί!...

κόμα δέν θα σέ χωρισθώ. Έξφυγε την προσοχή τών φρουρών πουχε βάλει ο πατέρας της 'Ιφίς κι' έφθασε στην Έλευσίνα ντυμένη σάν εκείνο τό θράδυ που τούκανε τόν όρκο της αιωνίας άφοσίωσης, στεφανωμένη σάν τότε, σάν να έπρόκειτο να κάνει τους γάμους της. Στάθηκε κυττάζοντας τις τεράστιες φλόγες που ύψώνονταν μπροστά στό λυωμένο κορμί τού άγαπημένου της και χωρίς να δακρύζει, άναπαλώντας την ήμερα πούγινε δική του, ψιθύρισε:

—Ποιάν φεγγισόλη, ποιάν λάμψι άμα-εοδρομούσε ο ήλιος κι' ή σελήνη στόν αϊθέρα, τότε που ή χώρα τ' Άργους έφτιαξε τα χαρούμενα τραγούδια για τις δικές μου χαρές και τού χαλκαρματομένου Καπανέα! Κι' ήρθα τώρα απ' τό σπίτι γοργά, βαρκικά ξετρελλαμένη, λαχταρώντας να ριχτώ μέσ' στής φωτιάς τη φλόγα στόν ίδιο τάφο, για να καταλύσω τούς καύμους της θλιμμένης ζωής μέσα στόν Άδη...

Άνέβηκε στην πέτρα πούτανε κοντά στην φωτιά. Στό βάθος τού δρόμου φάνηκε ή συνοδεία τού 'Ιφιος, τού πατέρα της, πούτρεχε έξαλλος να την προφθάσει γιατ' ή-

✱ Παρ' όλον ότι ο άριθμός των γεννησών στην 'Ολλανδία είναι περισσότερο από εκατοντοίχτες, η 'Ολλανδική κυβέρνηση εκρί-
νεν ότι επέβαλλε νέα φορολογία των αγά-
μων: όποιος δεν θέλει τα οικογενειακά όάρη
και τα παιδιά, θα φορολογηται!

✱ Το εις χρυσόν απόθεμα του αμερικανικού
θησαυροφυλακίου ανέρχεται σε 17.010.033
770 δολάρια. 'Ο χρυσός αυτός αντιπροσω-
πεί, τα δύο τρίτα του εις νομίσματα χρυσού
του κόσμου.

✱ Ένας πτηνοτρόφος του Μπουένος Άϊρες
ο Σαντιάγκο Μαίο, καθάρωσε να βγάλει
κατόπιν επίμονων διαστροφών, μισρα κα-
ναρίνια.

✱ 'Ο ίδιος έβγαλε πρό έτών κόκκινα
καναρίνια.

✱ 'Η μεγαλύτερα νήσος του κόσμου είναι η
Βόρνεο που έχει επιφάνειαν 554.000 τετρ.
χιλιομέτρων, και είναι μοιρασμένη μεταξύ
'Ολλανδίας και 'Αγγλίας. 'Η Βόρνεο έχει
έκτασιν ίσην προς την της Γαλλίας ή της 'Αγ-
γλίας και της 'Ιταλίας μαζί. 'Η Αυστραλία
που έχει επιφάνειαν 7.800.000 τετρ. χιλιο-
μέτρων, δεν μπορεί να θεωρηθή ως νήσος.
'Αποτελεί μίαν δολοκληρήν ήπειρον.

✱ Σύμφωνα με τους υπολογισμούς των α-
στρονόμων, άπαιτούνται 600.000 πενήντηνα
για να φωτίσουν την Γη όπως την ορίζει η
ήλια.

✱ Παρ' όλο τον πόλεμο, οι φιλοτελιστάι της
'Αγγλίας έτοιμάζονται να εορτάσουν του χρό-
νου την συμπλήρωσιν εκατονταετίας από της
έκδόσεως των πρώτων γραμματοσήμων. Πρά-
γματι τα πρώτα γραμματόσημα έτέθησαν εις
κυκλοφορίαν την 1ην Μαΐου 1840.

✱ 'Ο άριθμός των αυτοκινήτων που όηρη-
σαν στη Γαλλία κατά την έκρηξη του πολέ-
μου ήταν εκατοστάσιος ή τον Αύγουστο του
1914. Συγκεκριμένως, ενώ η Γαλλία τον
Αύγουστο του 1914, είχε 107.525 επιβατηγά
και φορτηγά αυτοκίνητα, τον 'Ιανουάριο του
1939 είχε 2.000.000 περίπου αυτοκίνητα.
'Απ' αυτά τα 80 τοις εκατόν ήταν επιβατικά
και τα 20 τοις εκατόν φορτηγά. Τον Αύγου-
στο του 1939 η Γαλλία είχε 500.000 φορτη-
γά αυτοκίνητα.

ΟΙ ΜΕΛΙΣΣΕΣ ΕΧΟΥΝ ΤΑ ΠΙΟ ΘΑΥΜΑ- ΣΙΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η μέλισσα, λέει ένας Γάλλος έντομολό-
γος, στήριζόμενος σε νεώτερες παρατηρήσεις
έχει τα π.ό θαυμάσια μάτια όλου του ζωικού
εαυλείου. Έν πρώτοις η μέλισσα έχει πέντε
μάτια, ενώ όλα τα άλλα όντα έχουν δυο και
μερικά άπ' αυτά ένα μόνο. Τρία μάτια της
μέλισσας βρίσκονται στο άνω μέρος της κε-
φαλής, στη συνήθη θέση και δεν διαφέρουν
από τα κοινά μάτια των άλλων ζώων. 'Αλ-
λα δυο, που βρίσκονται, εκατέρωθεν της κε-
φαλής, είναι θουμύσιο έργο της φύσεως.
Μοιάζουν προς μικρά διαμάντια που έχουν
έδρες προς τις διευθύνσεις. Καθένα ά-
πό τα δυο αυτά μάτια της εργάτριας μέλι-
σας έχει 6.000 έδρες, του κηφήνος έχει 13.
000 κα της θαύλασης μόνον 5.000. Κάθε
μία από τις έδρες, δίνει στη μέλισσα την
αντανάκλασιν, παντός αντικειμένου που βρί-
σκεται σ' ευθεία γραμμή άπ' αυτήν, ούτως
ώστε στον εγκέφαλο της εργάτριας παρου-
σιάζονται 12.000 εικόνες συγχρόνως! Οι
εικόνες αυτές έναλλάσσονται με μεγάλη τα-
χύτητα όταν η μέλισσα πετά γρήγορα σπεύ-
δοντας στην εργασία της.

Για τον έρωτα και για το χρήμα

✱ 'Ο έρωας είναι όπως το χρήμα: τοις με-
τρητοίς. Ένας νεαρός φτωχός, που έχει την
αγάπη στα χέρια, είναι πιο πλούσιος από έ-
ναν τραπεζίτη.

ΑΡΣΕΝ ΟΥΣ ΣΕΥ.

✱ Έρωας χωρίς χρήμα μοιάζει θερινκα-
μένη μπότα χωρίς σόλες.

ΚΟΜΜΕΡΣΟΝ

✱ Στον έρωτα το χρήμα δεν χρειάζεται
παρά στους γέροντας κα πάλι όχι πάντοτε.

Α ΕΡΜΠΕ

✱ Μην παντρεύεσθε ποτέ μία γυναίκα που
ξέρετε ότι δεν την αγαπάτε. Έστω κι αν σας
προσφέρει ένα χρυσωρύγειο.

ΛΕΠΟΖ ΝΤΕ ΒΕΓΚΑ

6

ΖΑΡΑ ΛΕΑΝΤΕΡ

Η Σουηδία αρχισε να καταλαμβάνει
μία πλεονεκτική και έντελως προνομιούχο
θέσι στην Παγκόσμια κινηματογραφία.
Γιατί ύστερα από την Γκρέτα Γκάρμπο,
το καταπληκτικώτερο άστέρι που είδε πο-
τε ο κινηματογράφος και το όποιον έξε-
κολουθεί θα μεσουρανή έντελως άπότητον
από κάθε άποψιν αν αναγνωσμού, προ-
σέφερε στην έδδομή τέχνη ένα άκρη
μεγάλο άστέρι, την Ζάρα Λεάντερ, η ό-
ποια κατά την γνώμη των κριτικών είναι
η μόνη επικήδυνη αντίπαλος της Γκρέ-
τας.

Την στιγμήν αυτή η Ζάρα Λεάντερ ά-
ποτελεί το μεγαλύτερο άστέρι της μεγά-
λης Γερμανικής κινηματογραφικής 'Ετα-
ρίας «Ούφα» η όποια έπειτα από μία μι-
κρή περίοδο παρκαμής άπεφάσισε να ξε-
σπασθή κα να φωνή άνταξία του ένδο-
ξου παρελθόντος της.

Η «Ούφα» έχει στήριξη στην Ζάρα
Λεάντερ πολλές ελπίδες και είναι βέβαια
ότι πολύ σύντομα κάθε νέα ταινία της
θα άποτελή μέγα καλλιτεχνικόν γεγονός.
Πιστεύει δε άκόμη ότι η ώραία Ζάρα δεν
θα άρνήσθι να άποσπάσθι από την μεγάλη
της συμπατριώτιδα Γκρέτα Γκάρμπο, την
χρυσή ζώνη της επιτυχίας.

Όλοκληρή η προσοχή των εκλεκτοτέ-
ρων σκηνοθετών σεναριογράφων και όπε-
ρατέρ της «Ούφα» είναι συγκεντρωμένη
στην Ζάρα Λεάντερ. Τα νέα φίλμ που
πρόκειται να γυρίσθι η θεντέπτα, συζη-
τούνται μέχρι σχολαστικότητος. Η Ζάρα
Λεάντερ πρέπει να θριαμβέυσθι γιατί της
σέξιζε. Δεν πρόκειται, περί μιάς συνθη-
τικής ήθοποιού του κινηματογράφου με
τάλνους, με χάρι και ταπεινότητα, αλλά
πρόκειται περί νέου τύπου γυναίκας, ό ό-
ποιος ασφαλώς θα προεξηγή καταπληξί-
ν όταν θα έμφανισθί στα μεγάλα της έρ-
γα και θα προκάλεσθι έντελώς νέες συγ-
κησεις στους φίλους της έδδομης τέ-
χνης.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑ

Η Ζάρα Λεάντερ γεννήθη στην Στοκ-
χόλμη το 1912 και συνεπώς είναι σήμερα
μόλις 27 έτών. Από μικρή έγνώρισε την
δυστυχία. Όταν γεννήθηκε δεν γνώρι-
σε μητέρα. Η μητέρα της πέθανε την ώ-
σε την έφερε στον κόσμο. Άπέλι-
ρα που την έφεραν της άυτοκτονήσε. Το
σμένος ό πατέρας της άυτοκτόνησε. Το
σμένος αυτό συνέβη στα 1912. Το 1914,
δράμα έχασε και τον θείο της που την
έπροστάτευε και τότε η θεία της που δεν
έμπορούσε να την συντηρήσθι, γιατί έχασε
όλοκληρή την περιουσία της με την πτώ-
χευσι της Τραπεζίης Σλέχομ, αναγκά-
σθηκε να την έμπιστευθί σ' ένα παιδο-
κομικό σταθμό του Χάλνδε.

Σε ηλικία πέντε έτών, η Ζάρα ήταν
ένα κοριτσάκι χλωμό και μελαγχολικό,
άλλά εξαίρετικά όρατο, που δεν ένοσού-
σε να παίζη με τα άλλα παιδάκια της
ηλικίας του, ένα κοριτσάκι που όηπρέζε
το προϊόν μιάς συγκλονιστικής τραγω-
δίας, και ίσως για τον λόγον αυτόν, η
τραγωδία αυτή να έχη κατά κάποιον μω-
στηριώδη και άνεξάρτητο τρόπο έπηρεά-
σει στην ψυχή του

ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ

«Μία ήθοποιός που θα γίνει μία νέα

Γκρέτα Γκάρμπο. αλλά μία Γκάρμπο που
θα τραγουδά και θα χορεύη!» Αυτή ή-
ταν η ιδέα των ειδικών των στούντιο της
«Ούφα». όταν πρό πεσσάρων έτών είδαν
για πρώτη φορά την Ζάρα Λεάντερ. Μια
νέα Γκρέτα Γκάρμπο; Ίσως, πάντως, εί-
νε βέβαιον ότι η Ζάρα Λεάντερ είναι έξ-
ίσου μυστηριώδης με την ένδοξο συμπα-
τριώτιδά της. Η ιδιαιτική της ζωή δεν
άποκαλύπτεται στην περιέργεια του κοι-
νού, άκριβώς όπως συμβαίνει και με
την θείαν.

Το 1936 προσεφέρθη στην Ζάρα Λεάν-
τερ μία θέσις σε μία όπερέττα της Βιέν-
νης. Έκει σημειώνει μεγάλην επιτυχία
και της προτείνουν τότε να δοκιμάσθι την
τύχη της στον κινηματογράφο. Οι δοκι-
μές ήταν ευνοϊκές γιατί τότε της έκα-
ναν όλους τους επαινούς που άναφέραμε
πρό όλιγου.

Από τότε βλέπουμε την Ζάρα Λεάντερ
στην «Πρεμιέρα», στην «Χαμπανέρα» κα-
κάθε φορά είναι άφθαστη στους ναστά-
γικούς ρόλους μίσε ζένης, μελαγχολικής
και μυστηριώδους γυναίκας. Παρ' όλον ό-
τι όμως η επιτυχία της στις ταινίες αυ-
τές ήταν σημαντική, υπάρχει μία ταινία
η όποια θα την άναδείξη όριστικώς με-
γάλη καλλιτέχνη. Η ταινία αυτή την ό-
ποια θα ίδούμε λίαν προσεχώς και σ'ας
'Αθήνας, είναι μία μεγάλη δραματική —
μουσική ταινία, από τις μεγαλύτερες των
τελευταίων έτών. Φέρει ως τίτλον το ό-
νομα του μεγάλου Ρώσου μουσουργού
του 19ου αιώνος «Τσαϊκόφσκι» και έση-
μείωσε καταπληκτική επιτυχία στην Γερ-
μανία. Επίσης έφέτος θα ίδούμε και
μιάν άλλην επιτυχία της Ζάρα Λεάντερ,
μία κωμωδία αυτήν την φορά, την «Α-
λάζια άλεπο», στην όποιαν η Ζάρα έ-
νσρκώνει, μίαν ώραία γυναίκα με τρυφε-
ρή καρδιά και στην όποια συμπρωταγω-
νιστεί με τον Βύλλυ Μπίργκελ.

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΖΑΡΑ

Καθώς άναφέραμε, εκείνο που καθιστά
την Ζάρα Λεάντερ περισσότερον ένδοξα-
φουσαν είναι το παρελθόν της, το όποιο
τυγχάνει τελείως άγνωστο και μυστηρι-
ώδες. Καταπληκτικές φήμες κυκλοφορούν
για την θεντέπτα αυτή. Πολλοί βεβαιώ-
νουν ότι την έγνώρισαν ως τυχοδιώκτιδα
μεγάλης όλκης στα μεγαλύτερα χαρτο-
παίγνια της Εύρώπης. Άλλοι πάλι υ-
ποστηρίζουν ότι ήταν έρωμένη ένδου Αλ-
γυπτίου πασά, τον όποιον έγκατέλειπε
προς χάριν ένου γοιτενικού Βέλγου,
και άλλοι έκφράζονται λίαν περιφρονη-
κώς γι' αυτήν. Λέγοντας ότι το νέο ά-
στέρι δεν ήταν παρά μία άσημη και
φθηνή συντροφος των συνεχώς άπεντά-
ρων σπουδαστών της Γαλλικής πρωτεύου-
σης.

Και η Ζάρα Λεάντερ ακολουθούσα το
παράδειγμα της Γκρέτας, σιωπά. Δεν ά-
νοίξε ποτέ το στόμα της για να είπθι κά-
τι για τον έαυτό της, για το παρελθόν
της. Ζη μία περιέργη και άπομεινωμέ-
νη ζωή σε μία μικρή έπαυλη, σε κάποια
μακρινή άριστοκρατική συνοικία του Βε-
ρολίνου. Οι δε Βερολίνοίς δεν παύουν
να συζητούν γι' αυτήν και να άναζητούν
για την άνέρεσι διαφωτιστικόν στοιχεί-
ων σχετικώς με το παρελθόν της νέας
γούσης.

Το Ισχυρόν φύλον του Βερολίνου, ά-
νεξαρτήτως ηλικίας και τάξεως, φαίνε-
ται σφοδρώς έπηρεαζόμενον από την ώ-
μορφιά και το μυστήριο της Ζάρα Λεάν-
τερ.

Τελευταίως συνέβη ένα περίεργο περι-
στατικό, που έπήλξε τον περι την Ζά-
ρα Λεάντερ θρύλο. Η πρωταγωνίστρια
της «Ούφα» έπιστρέφοντας ένα θαύμα
επίσης της εόρθηκε περιβέραιον μεγάλης
άξιας με ένα μικρό έρωτικό σημείωμα.
Προερχόταν από έναν άγνωστο λωποδύτη
που της έγραφε ότι, το περιβέραιον εκεί-
νο ήταν προϊόν μιάς κλοπής που είχε κά-
νει και την παρακαλούσε να το δεχθί.

Βεβαίως η Ζάρα είδοποίησεν άμέσως
την Άστυνομία, η όποια δεν άρνήσε να
πληροφορηθί ότι το περιβέραιον ήλθε
σ' ένα από τα μεγαλύτερα κοσμηματοπω-
λεία του Βερολίνου. 'Ο κοσμηματοπώλης
όμως, όταν έμαθεν ότι ό λωποδύτης το
είχε χαρίσει στην «Γκρέτα Γκάρμπο της
Εύρώπης», την παρεκάλεσε να το κρα-
τήσθι και την φέραν αυτή η ώραία και
μυστικοπαθής Σουηδίσ το άδελφί.

ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡ Σ

Ένα παράξενο διήγημα του Γάλλου Άκαδημαϊκού ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

Η αρχή της Ιστορίας έγινε στις
σκάλες της αποβάθρας του Τόπ-
Χανέ.

Έκείνο τον καιρό η Κωνσταντι-
νούπολις ήταν άκόμη, έντελως Τουρ-
κική. Δηλαδή δεν ένόμιζε κανείς
πώς βρίσκεται σχεδόν στη Γαλλία
ή στην 'Αγγλία, όπως νομίζει ση-
μερα.

Η θάρκα του καταδρομικού μας
ήταν στην προκυμαία. Ήμασθε
τρεις αξιωματικοί, έτοιμοι να γυρί-
σαμε στο πλοίο. Ένώ έτοιμαζόμα-
στε να επιβιβάσθουμε, ένας γκρι-
ζος γάτος παρουσιάστηκε, δεν ξέρω
άπό ποδ, και ήρθε έντελως στην ά-
κρη του νερού να μυρίσθι τα κου-
πιά μας.

— Για δές! είπε κάποιος. Ένας
γάτος σαν άνθρωπος!...

Χωρίς άμφιβολία ήταν σαν άν-
θρωπος, άφού δεν μάς φοβότανε
καθόλου, ώστε, μετά από έναν πολύ
σύντομο διαταγμό πήρε την άπόφα-
σί του και μ' ένα πήδημα, βρέθηκε
στη μέση της γαλλικής θάρκας.

Ένας ναυτης τον έπιασε σιγά ά-
πό το δέρμα του λαιμού του:

— Να τον βγάλω στην ξηρά, κύριε
πλοίαρχε;

Άπευθύνθηκε σ' έμένας, γιατί ή-
μουν ό παλαιότερος αξιωματικός.

Έσήκωσε τους ώμους:

— Άς τον κρατήσωμε αυτόν τον
γάτο... άφού έπιμένει τόσο νάρθη
μαζύ μας...

Ο γάτος βρήκε πώς μπορούσε να πηδήσθι έπάνω στο τραπέζι...

Οι άλλοι, μ' ένα χαμόγελο, έδει-
ξαν την ικανοποίησί τους. Στα γαλ-
λικά καράβια όλοι σχεδόν οι άνδρες
είνε φιλόζωοι.

Μισή ώρα άργότερα, ό γκριζός
γάτος, κουρνιασμένος στον ώμο μου,
περνούσε στην πρώτη θέσι του κα-
ταδρομικού και λίγες στιγμές κα-
τόπιν τον έτοποθετούσα σε μ' μαξι-
λάρια του καρρέ. Ένα καρρέ ήταν
ώστόσο κάτι καινούργιο για έναν
γάτο. Έσήκωσε το γκριζό κεφαλά-
κι του, τέντωσε τήν τριγωνική
μουρίτσα του και τα στρογγυλά
ματάκια του και κυττούσε περιέργα,
άλλά και άφοβα προς τα τέσσερα
σημεία του ορίζοντος. Δεν ήμασθε
άνθρωποι της πολυτελείας και τρώ-
γαμε χωρίς τραπεζομάντηλο. Άλ-
λωστε έτσι έπρεπε. Το τραπέζι αυ-
τό, που ήταν ειδικά κατασκευασμέ-
νο με κοιλώματα για να τοποθε-
τούνται τα σκεύη του φαγητού και
να μην παρασύρωνται από το λίκνι-
σμα του θαλαριού, δεν έσήκωνε τρα-
πεζομάντηλο. 'Ο άνθρωποιείδης γά-
τος βρήκε πώς μπορούσε να πηδήσθι
έπάνω γι' έμεις βρήκαμε πώς δεν
είχε άδικο.

Το φαγητό σεβριρίστηκε και έσερ-
βίραμε σ' ένα πιάτο και ένα ψάφι
για τον συμπαθητικό αυτόν τετράπο-
δο συνδαιτυμόνα μας. Δεν άκολου-
θησε φυσικά καμμιάν έθιμοτυπία...

✱

Έξ άλλου ήταν ένας γάτος πολύ
άδύνατος. Στις Τουρκικές συνοικίες
της Κωνσταντινουπόλεως δεν όηρη-
χε εκείνη την έποχή άρκετο φαί για
τά ζώα, άφού δεν όηπρχε άρκετο
και για τους ανθρώπους. Έκείνο
λοιπόν, που έμελλε να συμβή, συ-
νέβη:

Ο γάτος που έπεσε με τα μούτρα
και έτρωγε πολύ γρήγορα, έπνίγη-
κε. Ένα κόκκαλο έσκάλωσε στο
λαιμό του.

Άρχισε να βήχη, να τεντώνη τα
πόδια του, τη μουρίτσα του, να κα-
ταβάλλη άπεναντίσμενες προσπάθειες
ανοίγοντας το στόμα του.

Σηκωθήκαμε όλοι άμέσως και
περιτριγυρίσαμε το γάτο. Τα διε-
σταλμένα μάτια του ζώου μάς έκύτ-
ταζα άλληλοδιαδόχως πότε τον ένα
και πότε τον άλλον, σαν να ζητού-
σαν μιά... συναδελφική βοήθεια.

Ένωτικώδως, έγύρισα έγώ προς
τον γιατρό του πλοίου:

— Γιατρέ... δεν μπορούμε να κά-

νωμε τίποτε για το καυμένο το ζωο;
— Ίσως, ναί... Γιατί όχι;...

Ο γιατρός μας ήταν ένας γέρος
συναδέλφος, που είχε άλλοτε δια-
κριθή για τον ήρωισμό του, δεν θυ-
μάμαι σε ποιά τρομερή έπιδημία
των άσπικιών. Είχε τιμηθή για το
λόγο αυτόν με ένα γαλόνι και ένα
μετάλλιο. Η μελιχλιότης του για
τους ανθρώπους και τα ζώα άκόμα,
ήταν γνωστή.

Έκάμαμε θέσι σε μία γωνιά του
τραπεζιού και άναποδογυρίσαμε το
γάτο. Τον ξαπλώσαμε, του κρατή-
σαμε και οι τέσσερις τα πόδια σφι-
χτά και του άνοίξαμε καλά τις δυο
μασσέλες, που τις κρατούσαμε κι'
αυτές στερεά. 'Ο γιατρός έσκυψε
και έπιθεώρησε το λαιμό του, άπ'
όπου έβγαине και λίγο αίμα. Σε λί-
γες στιγμές, ό γιατρός έσήκωσε το
κεφάλι του:

— Το κόκκαλο, είπε, είναι έντελως
κάτω από τον βλεννώδη... Άδύνατον
να το βγάλωμε έτσι. Χρειάζεται μία
τομή με έργαλειο...

Κάποιος είπε λυπημένα:

— Κακόμοιρο ζωο!...

— Ω θά βγή, είπε ό γιατρός. Δεν
είνε τίποτε... Μιά τομή! Θα κάμω
ό,τι πρέπει... Κρατήστε όμως καλά
το γάτο!... να μην κινηθή διόλου!...
Η υπόθεσις αυτή διήρκεσε έξη
δευτερόλεπτα... Έγώ κρατούσα το
ένα του πόδι κι' ένοιωσα σ' όλο μου
το χέρι, το δυνατό τρεμούλιασμα
του ζώου που το έκοβε το μαχαίρι.
'Ο γάτος έρρόγγαζε χωρίς να μπορεί
να ναιουρήσθι.

Μιά στιγμή κατόπιν όλα είχαν τε-
λειώσει. Το κόκκαλο είχε βγή...

— Προσοχή! έφώναξε ό χειροδρ-
γος. Φύγετε όλοι μόλις σάς πώ...
'Αλλοιώς προσέξτε τα νύχια του...
και πηδήστε προς τα πίσω!... Προ-
σοχή! Ένα, δύο, τρία!... Χώπ!...

Όταν τα χέρια έλευθέρωσαν τα
πόδια του γάτου και άπισθοχωρήσα-
με με μιάς. Έντελως άνώφελα όμως.
'Ο γάτος έγύρισε σιγά και στάθηκε
στα τέσσερα πόδια του, χωρίς να
δείχνη κανένα θυμό.

Κάποιος είπε:

— Θάλαγε κανείς πώς δεν μάς θύ-
μωσε... Έχει ένα ύφος σαν να κατα-
λαβαίνει...

Καταλάβαινε χωρίς άμφιβολία.
Ένοιωθε μέλισσα τόσο καλά και
είχε τόσο λίγο θυμώσει μαζί μας,
ώστε, μετά ένα λεπτό, έπλησίωσε
τον γιατρό ρουρουνίζοντας έσήκωσε
τα διορφα πράσινα μάτια του, τον
έκύτταξε και έπειτα άρχισε να το
γλείφει και τα δυο χέρια, το ένα με-
τά το άλλο...

Ήταν ένας γάτος σαν άνθρωπος,
άλλά με αίσθήματα γάτου.

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ.

ΞΕΡΕΤΕ ΓΙΑΤΙ...

...ΤΟ ΡΑΜΦΟΣ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ ΕΧΕΙ ΔΙ-
ΑΦΟΡΑ ΣΧΗΜΑΤΑ;

Γιατί το ράμφος χρησιμεύει στα πουλιά ως
όργανο για να παίρνουν και να ψάχνουν την
τροφή τους. Άστε αναλόγως του είδους της
τροφής που αυτό ή εκείνο το πουλί προτιμά
έχει μακρό, πλατύ και σουβέλο ράμφος.
Ένας άλλος λόγος είναι έπίσης και το ότι
το ράμφος μπορεί να έξυπηρετήσθι τα πουλιά
ως όπλο για να κόψουν, να έσφαλσουν, να
χτυπήσουν κ.λ.π. τα άχρηστά τους πουλιά.

«Μία κυρία μου γράφει διάφορα σχετικά με τη ζωή της και μεταξύ άλλων για καθημερινές ερωτικές εκδηλώσεις που της κάνουν διάφοροι τύποι γιατί, όπως λέει, έχει την άτυχία να εινε όμορφη και μόνη στη ζωή. Μεταξύ των διαφόρων αυτών υπάρχει και κάποιος που επιμένει να την πείσει πως την αγαπά παντρεμένος, έτοιμος, όπως διατείνεται να κάνει κάθε θυσία για να της αποδείξει την αγάπη του. 'Εκείνη ωστόσο αισθάνεται μίαν απέραντη φιλία γι' αυτόν που δεν θέλει να την χάσει.

Καταλήγει λοιπόν η άναγνώστριά μου : «Πες μου, άγαπητή μου Έσα, γιατί πρέπει να ζω χωρίς φίλους αφού αυτό που τους θεωρώ για φίλους μου θέλουν να μου στερήσουν την ευχαρίστηση που μπορεί να δώσω η φιλία; Γιατί καθένας απ' αυτούς θέλει να με ελέη σαν γυναίκα; Σ' ερωτώ από περιέργεια ποιά εινε η ψυχολογία τους και ειδικά του τελευταίου;»

Μά άγαπητή μου κυρία, μ' ερωτάς για κάτι που το γράμμα σου φαίνεται καλά πως το καταλαβαίνεις. 'Ωστόσο θά σου πω και τη γνώμη μου.

Πολύ σωστά αποκαλείς άτυχία στην περίπτωση αυτή το ότι είσαι όμορφη και μόνη στη ζωή. Αυτά τα δύο εινε άρκετά για να μη σ' αφήσουν σε ήσυχια. Καθένας βρίσκει το έδαφος κατάλληλο για δράση. Και τότε, αποπνέοντας στην επιτυχία του σκοπό του, προσπαθεί να ώρανοποιήσει στα μάτια του τα πράγματα και καταφεύγει στα παχεία λόγια και η επίθεσις αρχίζει:

—Σ' αγαπώ... σε λατρεύω... μόνο κοντά σου νοιώθω τον εαυτό μου εύτυχισμένο. Είσαι η γυναίκα που ζητούσα χρόνια... κι' άλλα πολλά λόγια της καρδιάς!

Έτσι δεν εινε;

Αυτά, βέβαια, τάχει τις άσφαλώς σ' άλλες τριάντα. Απ' αυτές τις τριάντα φυσικά πρέπει να ξεχωρίσουμε τις δέκα που όταν τους τάλμενε τα πίστευε γιατί στις υπόλοιπες είκοσι τάλμενε χωρίς να τα πιστεύει. Έτσι, γιατί η γλώσσα του τάχε συνήθεισε.

Κι' έρχεται η σειρά της ενδέκατης, η δική σου. Το ίδιο βιοτάκι. Τα ίδια λόγια, δηλαδή, οι ίδιες ανακαλύψεις: «η γυναίκα που ζητούσα χρόνια» τα ίδια έργα. 'Η ενδέκατη όμως ταχύνει να μην εινε πολύ εύπιστη. Η μάλλον καταλαβαίνει η αβιλιότητα ότι ό περί ου πρόκειται πάσχει από την άνιστην ανδρική άφρόσυλεια: τη μανία της ποικιλίας. Προσπαθεί λοιπόν να τον συνεφέρει, να του δώσει να καταλάβει πως καλύτερα εινε να μείνουν φίλοι. Μά που καταλαβαίνει εκείνος από τέτοια:

Μά η άναγνώστριά μου περιμένει, νομίζω, τη γνώμη που έχω ειδικά για τον παντρεμένο. 'Ε, αυτός λοιπόν, άγαπητή μου, έχει έναν λόγο παρα πάνω να σ' ερωτεύει. Είσαι μόνη όπως είπες. Μεγάλο προνόμιο. 'Εκείνος που δεν εινε μόνος και πρέπει να φυλάγεται ό καυμένος, αισθάνεται πως κοντά σου μπορεί να περάσει μερικές εύκαιρες ώρες εν άσφαλει. 'Η εσσυγωγή στην προκειμένη περίπτωση πλουτίζεται:

—Σ' αγαπώ... σε λατρεύω... μόνο κοντά σου νοιώθω τον εαυτό μου εύτυχισμένο. Είσαι η γυναίκα που ζητούσα χρόνια. Είμαι τόσο δυστυχισμένος κοντά στη γυναίκα μου...

Την καμένη τη γυναίκα του! Όταν την πήρε άσφαλώς έβρισκε πως τον ένοιωσε. Γιατί αλλοιώς δεν θα την έπαρνε. Τι έμεσολάβησε και έπαυσε να τον νοιώθει; Καμιά ένκεφαλκή άφρόσυλεια που της ελάττωσε την φαιά ούσα; 'Οχι, προς Θεού! Εκείνος άρχισε να θεωρείται η μάλλον η άφρόσυλεια της ποικιλίας δεν τον άφηνε να ηουχάσει κι' άρχίζει να νοιώθει πως κοντά σου θα γινόταν εύτυχισμένος, όπως ένοιωσε τό ίδιο και για άλλες και θα τό νοιώσει άκόμη και στο μέλλον για καινούργιες, όσο δηλαδή θασούν τα κοτσια του. Κάποτε θαρρή ό χρόνος ό άφροσύμιος, που θα τον διαφεύγει σε όλα αυτά και τότε θα έρσιον πως η γυναίκα του εινε ένας πολύ καλός σύμφορος.

Μά —θα μου πεις κι' εσύ, όπως και όλες άσες με διαδέχεται αυτή τη στιγμή— μα τι πεσοιμισμός είν' αυτός! 'Ωστε λοιπόν πρέπει να πιστώσω, να πιστώσω στον έρωτα:

«'Οχι. Εινε όμως τόσο σπάνια ν' άγαπηθείς πραγματικά και να έρθεις τον γερό τυπο που δεν θα πάσχει από τη μανία της ποικιλίας! Μην παρασύρθηκε λοιπόν άγαπητέ μου από παχεία λόγια και γινόσαστε μία άσφαλεία στη ζωή των άφροσυντημένων αυτών τύπων.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΧΑΡΤΟΥ

Επίκαιρες σκέψεις υπό ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Αν δεν γραφούν φιλολογικά άριστουργήματα αυτή την εποχή, δεν θα γραφούν ποτέ. Μόνο τώρα μπορεί να ξευνισθεί η φιλολογία και ν' άποκτήσει κάποιαν αξία, αν όχι άλλη, τουλάχιστον την αξία του χαρτιού, η οποία άρχίζει να γίνεται άρκετά ύπολογισμη.

Τό χαρτί, λόγω του πολέμου, γίνεται σπάνιο και παύει να εινε, όπως άλλοτε, τό πιο κοινόχρηστο πράγμα του κόσμου. Τό γεγονός αυτό πρέπει κανονικά να περιορίσει την γραφομένη άνοησιαν και να μας έπαναφέρει στην αρχαία φιλολογική αστήροτητα και εγκράτεια.

Δεν έρχε να διερωτηθώ, γιατί τ' αρχαία συνγράμματα εινε όλα άριστουργήματα; 'Η άπάντησις εινε απλή: Διότι στην αρχαιότητα δεν ύπήρχε τό σημερινό πάμφθινο χαρτί και η τόσο διευκολυντική τυπογραφία. Ένας άρχαίος, που ήθελε να άποκτήσει ένα βιβλίο, έπρεπε να τό δανείσθ από έναν γνωστό του και να καθήσθ να τό αντιγράψη ό ίδιος ή να πληρώσει σοβαρό χρηματικό ποσό σ' έναν αντίγραφεα να τού τό αντιγράψη. Δηλαδή, έξοδα και κόπος μεγάλος. Φαντασθήτε, λοιπόν, πόσο έπρεπε ν' αξίζει αυτό τό βιβλίο για να θελήση κανείς με τόσες θυσίες να τ' άποκτήσει! Νά, γιατί τ' αρχαία εινε όλα άριστουργήματα.

Ενώ σ'α χρόνια μας δεν ύπάρχει, τίποτε τό απλούστερο από τό να προμηθευθ ό καθένας όσο χαρτί θέλει και να γράψη ό,τι τουήρη. Και κατόπιν να πλημμυρίση την δύσμοιρη άθρωπάτητα με άκαρίθμητα αντίτυπα της θλακείας ή της τρέλλας του.

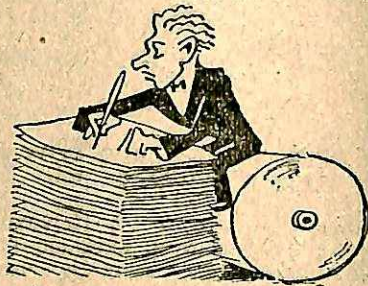
Εινε άπροσμέτρητο τό κακό, που μας έχει κάνει η άφθονία του χαρτιού. Ας πάρουμε μία μόνο περίπτωση : Οι σύγχρονοι δικηγόροι και νομομαθείς έχουν σκαρώσει τόσα άδρακα και τόσες παραγράφους και διατάξεις και έρμηνείες και δεν ξέρω τί άλλα νομικά μερρήματα, που για να τα μάθω κανείς, πρέπει να καταλάβει όλη του τη ζωή και πάλι θα τό διαφεύγ κάποιος.

Όλην αυτήν την άτελείωτη νομολογία ό Μουσίτης την περιέλασε, έλλείψει χαρτιού, σε δύο πλάκες του θουού. 'Εκει έγραψε τις δέκα έντολές, που άποτελούν ό λώκληρον τόν Μωσαϊκό νόμο.

Αν μάλιστα φθάσαμε και στην εποχή

εποχή, αυτό θα ήταν ό,τι χρειάζεται. Σ'α χρόνια του 'Ηροδότου και του Διμοσθέους ό συγγραφέας, για να συγγράψη, έπρεπε να προμηθευθ τον πολυτιμον πάπυρον ή μερικά δέρματα ζώων. Δεν ξέρω ποιά συνγράμματα συγχρόνου 'Ελληνας θα ήταν αξία να γραφή σ' ένα τόσο θαυμάσιο υλικό γραφής ή ποιά συν χρόνος λόγιος θα έβγαζαν να καταναλώση ένα δόκλιορο δέρμα ζώου για να γράψη μία νοσηλλά ή ένα θεατρικό έργο, αντί να κατασκευάσει μερικά ζευγάρια παπούτσια για να περάσει όλη του τη ζωή.

Θά ήπτε βέβαια, ότι μερικοί από τους συγχρόνους νέους λογίους θα έφθαναν

μέχρις εκεί. Θα έθυσιαζαν δηλαδή τα παπούτσια τους χάριν της λογοτεχνίας. Τό ίδιο έλλοιπτε κάνουν και σήμερα, έλ' σου οι πλείστοι δεν άργούν να καταστήσουν ευλόγητοι. Οι λοιποί γράφοντες, που κυτάνε λίγο και την τάπητή τους, θα τό έσκέπονταν πολύ, αν θάρπετε να έγκοταλείψουν την λογοτεχνία για να γίνουν σκιτζήδες.

Μόνον ένας λόγιος θα συνέχιζε να γράφη τά έργα του. Έστω και αν ξαναγορίζαμε στην εποχή του δέρματος. Και αυτός εινε ό κ. Δόξας, ό οποίος συγχάνει να εινε και... δερματολόγος.

Τώρα, λοιπόν, που ό πόλεμος έφερε περιορισμόν του χαρτιού, άς έλπισουμε ό,τι θα σταματήσει η φιλολογία υπερπαράγωγη. 'Ας έλπισουμε ό,τι, ας παύσουν να γράφονται ποιήματα και μυθιστορήματα με την όκ' και περιγραφές με τό χιλιομέτρο.

Δεν έφταιγαν έρε άδερφέ, και οι γράφοντες. Σκεπήτε τη θέσι τους. 'Εδρσκον όσο χαρτί ήθελαν. Χαρτί άραίο, λευκό, άφράτο θα έλεγαν, μ' έναν λόγο έκτάκτως ποικιλητικό. Ποιάς μπορούσε να ανόηξη μπροστά σ' έναν τέτοιον πειρασμό! Άρπαζε, λοιπόν, ό καθένας μια πένητα λεφτά και ριχνόταν σ'α γράψιμο. Πάγε όλ' αυτά πλέον. 'Η φιλολογική άρεσις δεν έχει άτελείωτο, όπως πριν, πείδιον δράσεως ν' άλωνισθ. Τό χαρτί περιορίσθηκε. Τά πρώτα εύεργετικά συμπτώματα αυτού του περιορισμού τά διεπίστωσα χθές τό θράδυ, όταν με σταμάτησε ένας νεαρός φίλος μου, που τότε ήξερα να έχη άδεράπουτη την συγγραφική μανία και μου είπτε:

—Μήπως έχεις να μου δώσης μία κόλλα χαρτί;

—Τι την θέλεις; τον έρώτησα.

—Να γράψω τό τελευταίο μου σύγγραμμα.

—Γιατί τό τελευταίο;

—Διότι η φιλολογική μου αξία εινε σήμερα πολύ κατωτέρας της αξίας του χαρτί. Έγκαταλείπω, φίλε μου, τό γραψίμο, από τό όποιον δεν μπορώ να ζήσω πλέον.

—Και γιατί επιμένεις να γράψης άλλο ένα έργο, τό «τελευταίον» σου, όπως λές;

—Διότι θα εινε τό μόνο που θα μου άποθήρη χρήματα.

—Και τί σόι σύγγραμμα θα εινε αυτό, που ζητάς να τό γράψης σε μία κόλλα χαρτί;

—Θά εινε, μία έπιστολή στον μπάρμπα μου στην Αμερική, να μου στείλη μερικά χρήματα.

Τέτοια συγγράμματα εινε τα μόνο σημερα που αξίζουν τον κόπο και τό χαρτί

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ Σ

ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Ένα πρωί ή Σουσου έδιάβασε στις έφημερίδες μία ένκληση για τους στρατιώτες. Και έδυμήθηκε άμέσως ότι σε παρόμοια έργα πρωταγωνιστούν πάντα κυρίες καλές, τίς άναστάτης τάξεως, ό,τι εκλεκτόν έχει να παρουσιάση ή ελληνική κοινωνία. Από εκείνη τη στιγμή ή θαυμάσια αυτή γυναίκα της οποίας τά φιλόφροντα και πατριωτικά αισθήματα ήσαν έντός πάσης άμφισβήτησεως —όπως κάθε πραγματικής άριστοκρατίας—έτέθη ύπ' άτιμόν.

Ο στρατός την έσυγκινούσε άνέκαθεν. 'Ιδιαιτέρως όμως έγέμιζαν την ψυχή της με θερμά αισθήματα ύπερφανείας και τρυφερότητας τό παιδιά που φρουρούν τά σύνορα της πατρίδος, οι φρουροί των άκραιών φυλακίων της χώρας:

—Αχ, οι φρούραχοι! Παναγιώτανη! Οι καύμενοι οι φρούραχοι! Πρέπει να τους ένισχύσουμε, όσο μπορούμε τους πτωχούς!

—Αχ, οι φρούραχοι! Παναγιώτανη! Οι καύμενοι οι φρούραχοι! Πρέπει να τους ένισχύσουμε, όσο μπορούμε τους πτωχούς!

—Καλημέρα σας.

—'Εδω, σας περικαλώ, κατουμε ή έπιτροπή για τους φρούραχους των συνόρων μας;

—Μάλιστα.

—Σας περικαλώ να ιδώ την κ. πρόεδρο καθ' όσον έφερα πράγματα, εσώρουχα και πολλά βιβλία από τη βιβλιοθήκη του συζύγου μου, δικηγόρος Παναγιώτης Παναγιώτου, Κολωνάκι.

ΈΗ κυρία που θρισκόταν σ'α γραφείο με άλλες δύο, έβλεπε πως είχε κάτι τό πολύ διασκεδαστικό αυτή ή προσφορά, άλλα έκράτησε την σοβαρότητα της και της άπήντησε ότι μπορούσε να καταθέσει ό,τι ήθελε.

—Αμέ;

—Σαχλέ!

Και έστρεψε με συναρπαστι-

Όσο για την κ. πρόεδρο έλειπε. 'Η Σουσου χωρίς άλλες διατυπώσεις, έκτύταξε με τά φασμαίν της τις τρεις κυρίες, ύστερα έπροχώρησε με τόξα και άνοιξε τό μπογαλάκι.

—'Ορίστε, περικαλώ.

—Μάλιστα, μαντάμ.

—Καταγράψατε, περικαλώ.

—Γράφω, μαντάμ.

—Σουσου Παναγιώτου, προσφέρει...

Και άρχισε να βγάξη. Πρώτον τρεις φανέλλες του Παναγιωτάκη έκ των οποίων οι δύο με πέντε τρύπες και δεκαπέντε μπαλόνια ή καθεμία. Τέσσερα ποικίλιστα, τά τρία μελιτζανιά —ήταν τό αγαπημένο χρώμα του Παναγιωτάκη— και τά δύο φουτικιά. Τά μελιτζανιά είχαν άσπρα μανίκια και τά φουτικιά πράσινες πλάτες— σημεϊόν της θαυμασίας νοικοκυρασύνης της Σουσους που δεν άφηνε τίποτε να έμνησθ. 'Εφτά ζευγάρια κάλτσες, τά τέσσερα εκ των οποίων δεν είχαν φτέρνες, τά δύο δεν είχαν πατούσες και τό τελευταίο είχε πελώριες τρύπες σ'α δάχτυλα.

—Ειναι μάλλινες μαντάμ.

—'Ωραία.

—Και άκριβές, περικαλώ.

Βέβαια δεν ειναι έντελώς καινούργιες αλλά οι πτωχοι οι φρούραχοι δεν ειναι ανάγκη να φορούν και ολοκαίνουργα πράγματα, αυτό μας έλειπε!

Έδω ειναι τέσσερα εσωτερικά.

—Τί;

—Νεσσούρ.

—Αί!

ΈΗ Σουσου άτλωσε επάνω σ'α γραφείο μερικά εσώδρακα, μακριά, άσπρα, με γκριζα κορδόνια σ'α κάτω μέρος:

—Κρατάνε και ζεστασιά.

—Έχετε δικηο.

—Και ένα πολύδερε.

—Αυτό;

—Μάλιστα.

ΈΗ μια φανέλλα σκούρα, με γιαννάδες, σαν σακκάκι σ'α λη έφρανοτροφείου, που φορούσε ό Παναγιωτάκης τις Κυριακές μέσα σ'α σπίτι. 'Υστερα άδειασε μερικές γραβάτες, και μία κουρελού:

—Αυτό;

—Ειναι κουδέρτα.

—Κουδέρτα;

—Και πλεκτή από την οικογένειά μου.

ΈΥστερα από όλα αυτά ή Σουσου άρχισε να βγάξη τά βιβλία από τη βιβλιοθήκη του δικηγόρου Παναγιώτη Παναγιώτου, μ'α «Γενοβέφρα», τό «Μυστικόν του Βοσπόρου», «Ο καραγκιόζης γιατρος», «Ο καραγκιόζης μάγισσας», «Ο καραγκιόζης σ'α Παρίσι», «Ο μέγας όνειροκρίτης», «'Ερωτική άλληγογραφία», «Πονηριές σ'α Μπερτόδουλου και τού υιού αυτού Μπερτόλδινου», «Ο γάμος του καραγκιόζη», «Ο Ναστραντίν Χότζας», «'Η Θέμις έχει κέφια», και πολλά άλλα περίφημα φιλολογικά έργα του είδους αυτού που άποτε-

λούσαν τό άνθος της βιβλιοθήκης του... δικηγόρου Παναγιώτη Παναγιώτου.

—Σας άρέσουν;

—Πώς...

—Λοιπόν σας τά αφήνω όλα.

—Σας εύχαριστούμε.

—Νά τά στείλετε όμως πρό παντός τά βιβλία σε μορφωμένους στρατιώτες διότι μερικά ειναι λίγο φιλολογικά, κατалаβαίνετε, μαντάμ, και πρέπει να ξέρη κανείς πολλά γράμματα για να τά διαβάσει. Πρό παντός τό «Θέμις» και τόν «Μπερτόδουλο».

—Μάλιστα μαντάμ.

Και ή Σουσου έφυγε άφοι έδήλωσε ότι θα καθήτιζε και ή ίδια έπιτροπή, να μαζέψη και άλλα πράγματα για να τό φέρη.

★

ΈΗταν Σάββατο. Και τό θράδυ ό Παναγιώτης ήθελε ν' αλλάξη. 'Αλλά ούτε φανέλλα ύπήρχε, ούτε κάλτσες, ούτε κανένα άλλο εσώρουχο. 'Αδειο έντελώς ήσαν τά συρτάρια:

—Μωρή ζαργάνα πούναι τά ρουχα μου, μωρή;

—Δεν ξέρω...

—Πώς δεν ξέρεις, μωρή;

—Ασε με κάτω! Βλάξ! Αύτό σου χρειάζοταν ν' αλλάξης κιόλας θρωμιάρη! Σ' έπιασε όλη ή καθαριότης σήμερα! Σαχλέ!...

Ό Παναγιώτης έμεινε έμβρόντητος. 'Αλλά ούδέποτε έμαθε τί έγιναν τά εσώρουχά του.

Δ. ΨΑΘΑΣ

—Τόν βλέπεις αυτόν; Δεν φαντάζεσαι τί σπάταλος που εινε! Πετάει κυριολεκτικώς τά λεπτά από τό παράθυρο.

—Αλήθεια; Και που κάθεται;

Ό όδοντοίατρος (στην ύπερρεσία του): —Κατερίνα είσαι είν' χρόνια στην έφηφεία μου και δεν σου έκαμ ποτέ ένα δάρο. Κάθισε να σου δώσω δύο δόντια δωρεάν.

ΕΥΑ

Ιουδή

Ἡ ἀνέγκλη κόρη
τῆς Βεθούλης

ΣΠΥΡΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

16ον

—“Οχι Χάν, αλλά νομίζω ότι μπορούμε να περιμένουμε την ανατολή του ήλιου. Ο ήλιος παρηγορεί πάντοτε τους δυστυχείς και ίσως ως τότε έλθω κάποια άλλη σκέψις στο μυαλό μας.

—Ο ήλιος, έκαμε ο Χάν, δεν είναι για τους δυστυχισμένους, όπως έμεις. Μόνο τους εύτυχους εύνοει.

Ἦλθε συγχρόνως πιδ κοντά στη νέα.

—Άκουσε, Ιουδήθ, είπε. Φέρνω μαζί μου τη συμφορά και όποιος με έγγιση συμμερίζεται την κακή μου μοίρα. Σου τδ ελπα από την πρώτη στιγμή που σέ είδα... Άφες με λοιπόν να πεθάνω μόνος μου και έπειτα κάμε ό τι θέλεις.

Ἡ Ιουδήθ τόν εκύτταξε επί μερικές στιγμές. Μιά παράξενη λάμψις έλαμπε στα μάτια της.

—Χάν, είπε τέλος, ο τάφος δεν είναι λιμάνι σωτηρίας για τους έρωτευμένους και πιδ πολύ για έρωτευμένους όπως έμεις. Δεν χρειάζονται παρά μερικά άνθη μόνο για την εύτυχία μας. Οχι, αγαπημένε μου, δεν τολμώ, δεν βρισκω τη δύναμη να θέσω τέρμα στη ζωή μου...

—Ιουδήθ! εφώνασε ο νέος, σάν να ήθελε να την επαναφέρει στο λογικό της.

—Μην νομίζεις, Χάν, ότι θέλω να ζήσω για τή Βεθούλη ή για τδ θρόνο μου. Ἡ πρώτη δεν νομίζω ότι έχει την ανάγκη μου και τδ δεύτερο δεν τδ λογαριάζω καθόλου. Αλλά βρισκω πως η ζωή είναι πολύ ωραία όταν αγαπάει κανείς και ανταγαπάται. Θέλω νι ζήσω γιατί μδ άρρέσει ή ζωή, θέλω να ζήσω για σένα, Χάν, για την αγάπη σου. Ποιός θ' άκούση ποτέ ότι ένας έρωτας, σάν τόν δικό μας, κατέληξε μέσα σ' ένα σκοτεινό λάκκο;

—Και όμως υπάρχουν μυριάδες έραστών, που έκαμαν τδ γάμο τους μ' αυτόν τόν τρόπο...

—Δεν είναι αγάπη αυτή, Χάν, αλλά πραγματική παραφροσύνη, που μόνο σέ μιδ έξαλλη φαντασία μπορεί να γεννηθή.

Όταν είναι κανείς ελεύθερος να ζήση, αποτελεί έγκλημα τδ να πεθάνη. Απομόνησε και τδ ανάκτορα και τή Βεθούλη και τόν κόσμο όλόκληρο, Χάν, όπως τδ λησμονώ κι' εγώ... και σκέψου μόνο μιδ καλύβη μακρυνή, τόσο μακρυνή, που δεν θά άκουω έκεί ούτε τούς θρήνους, ούτε τδ λόγια τών ανθρώπων, που θά είμαστε έντελώς μόνοι, έτσι που καμμιά σκέψις να μην ταραχή ποτέ την ψυχή μας. Είναι ένα όνειρο αυτό, Χάν, που δεν νομίζω ότι θά μās είναι δύσκολο να πραγματοποιήσωμε... Μόνοι, μακριά από όλους... “Ω! Θεέ μου, τί εύτυχια! Τόσο λίγο που ζητούμε μόνο και δεν μās τδ χαρίζεις... Μιδ καλύβη, μόνο μιδ καλύβη... Ο Χάν άφησε έναν αναστεναγμόν.

—Δεν μπορούμε να φύγουμε; είπε. Ἡ Ιουδήθ άνοιξε τδ μάτια της σάν ή έρώτησις αυτή να άνοιγε έναν καινούργιο κόσμο σκέψεων μπροστά της.

—Να δραπετεύσωμε, έξηκολούθησε ο Χάν, να αφήσωμε στην τύχη των και τόν λαό και την πόλη και τόν Όλοφέρνη και να μās αναζητούν χωρίς να μās βρίσκουν; —“Ω! αν ήταν αυτό δυνατό! άνεστé-ναζε ή Ιουδήθ.

—Όλα είναι δυνατά, Ιουδήθ, όταν ή αγάπη μας τδ θελήση.

—Ξεχνάς όμως, Χάν, ότι ή πόλις πολιορκείται. Είναι αποκλεισμένη από παντού. Δεν υπάρχει καμμιά έξοδος. Αλλά και αν κατορθώναμε να φύγωμε από τή Βεθούλη, πάλι θά επέφταμε στα χέρια τών έχθρων. Και τότε πιδ δεν θά υπήρχε καμμιά σωτηρία. Ἡ τιμωρία που θά μās έπεφύλασσε ο Όλοφέρνης θά ήταν τρομερή.

—Τίποτε δεν είναι εύκολο, αλλά και τίποτε που να μην μπορεί να γίνει, άπήντησε ο Χάν. Δεν είναι ανάγκη να είμεθα δέ-δαιοι για τήν εύτυχία για να επιτελεθώ-σωμε να δραπετεύσωμε...

—Αλλά τότε;

—Θά εμπιστευθώμε τδ πάντα στην τύχη, Ιουδήθ. Θά φύγωμε κρυφά, θά φονεύσωμε εκείνους που θά προσπαθήσουν να μās εμπόδισουν και θά αναθώσωμε δ-λες τις έλπίδες μας στο μεγάλο θεό της αγάπης.

—Τδ σχέδιό σου είναι πολύ επικίνδυνο, Χάν.

—Δεν έχω κανένα σχέδιο, Ιουδήθ. Λέω μόνο τί θά μπορούμε να κάμωμε. “Αν όμως τδ θέλεις, θά έξετάσω τόν τρόπο με τόν όποιον θά μπορούμε να πραγματοποιήσωμε την άπόφασί μας.

—Και αν πέσωμε στα χέρια τών έχθρων;

—Θά μās φονεύσουν. Τί άλλο μπορούν να μās κάμουν;

—“Οχι, Χάν, δεν θά μās φονεύσουν. “Αν ήταν αυτό μόνο, τότε ή περιπέτειά μας θά άξιζε να επιβληθή.

—Μα υπάρχει τίποτε χειρότερο απ' αυτό;

—Υπάρχει, Χάν. Θά μās συλλάβουν ζωντανούς.

—Και θά μās σκοτώσουν άμέσως έ-πειτα.

—Άλλοίμονο, δεν θά συμβή αυτό, έ-καμε ή Ιουδήθ, φέρνοντας με άπόγνωσι τδ χέρια στο κεφάλι. Θά συμβή κάτι πολύ χειρότερο. Θά με οδηγήσουν ζωντανά στη σκηνή τού Όλοφέρνης.

Ένα σύννεφο λύπης απλώθηκε επάνω στο πρόσωπό τού Χάν.

Πραγματικά, ή Ιουδήθ είχε δίκιο.

“Αν τούς συνελάμβαναν θά την ώδη-γούσαν άμέσως στη σκηνή τού Όλοφέρ-νου. Και ο έξευτελισμοί που θά έφίστα-το θά ήταν τρομεροί τότε.

“Αλλ' ο Χάν είπε σέ λίγους.

—Θά ήταν τάχα προτιμότερο να πās με τή θέλησί σου στη σκηνή τού Άσσου-ρίου παρά να μās συλλάβουν;

—“Οχι δέβαια.

—Παίξωμε την τύχη μας, Ιουδήθ, έξη-κολούθησε ο Χάν. Δεν κάνομε τίποτε άλ-λο. “Αν μās συλλάβουν, αυτή θά είναι ή μοίρα μας και δεν μπορούμε τότε να κά-μωμε διαφορετικά. Αλλά θά φροντίσωμε τότε να μην πέσωμε στα χέρια τους ζων-τανοί.

—Τί έννοεις, Χάν;

—Θά έχωμε μαζί μας ένα όπλο και θά ζητήσωμε μ' αυτό τή σωτηρία μας, αν δούμε ότι δεν υπάρχει καμμιά έλπίς να ξεφύγωμε. Δεν θά κάμωμε τότε τίποτε άλλο παρά να πεθάνωμε, όπως και τδ επι-θυμούμε.

Ἡ Ιουδήθ παρέμεινε σκεπτική επί άρ-κετή ώρα. Μιδ θύελλα αισθημάτων άνε-τάρασσε την ψυχή της και ή σκέψις της έχανόταν μέσα σ' αυτή τή δίνη.

Στο τέλος άνεσήκωσε τδ κεφάλι.

—Ἡ σκέψις σου είναι καλή, Χάν, είπε.

—Την εγκρίνεις λοιπόν;

—Θά εμπιστευθώμε στο Θεό και την τύχη μας...

Ο Χάν έσκυψε και της έφίλησε τδ χέρι.

—“Αν δεν ήσουν τόσο έξηνητλημένη, Ιουδήθ, είπε, θά σου έπρότεινα να φύγω-με άμέσως...

Ένα χαμόγελο διεγράφη επάνω στα χείλη της Ιουδήθ.

Και άμέσως, πετώντας τδ καλύμματα που την έσκέπαζαν, ένινάχθηκε επάνω. Αλλά μόλις έστάθηκε όρθια, είδε τόν θάλαμο να άναποδογυρίζεται περίε και έ-νοιωσε τδ έδαφος να υποχωρή κάτω από τδ πόδια της.

Ο Χάν την άρταξε άμέσως στην άγκα-λιά του και την έφερε στην κλίνη της.

Την είδε νεκρή σχεδόν και άφοι άπέσυ-ρε τούς βραχιόνάς του την παρετήρησε με τδ βλέμμα τδ άκόρεστο τού αγαπώντος και την εύρηκε παρ' όλη την ωχρότητα της πιδ ώραία από κάθε άλλη φορά. “Ωρ-μησε τότε επάνω τδ άναίσθητο σώμα της και σάν άνθρωπος που είχε χάσει τις φρένες του άρχισε να την φιλάη στο πρό-σωπο, στα μάτια, στα χείλη.

Ἡ φλογερή θροχή τών φιλημάτων έ-πανεφέρε την Ιουδήθ στις αισθήσεις της.

Τόν εκύτταξε με την άρέλεια μικρού παιδιού, σάν να μην άντελαμβάνετο τί συνέβαινε ούτε γιατί ο Χάν την φιλούσε με τόσο παραφορά.

—Σ' αγαπά! έκαμεν εκείνος.

Και απέθεσε ένα καινούργιο φίλημα στα χείλη της.

—Πού είμεθα; έρώτησε και πάλι ή Ι-ουδήθ, που δεν είχε ακόμη συνέλθει έντε-λώς.

Σάν άστραπή έπέρασαν τότε από τδ μυαλό της όλα όσα είχαν προηγηθ.

Γιατί δεν είχαν φύγει λοιπόν;

Αυτή δεν ήταν ή άπόφασίς των;

Και όμως δεν μπορούσε να κάνη λάθος.

Ένα ένα άνεγνώριζε τδ πράγματα που την περιετοιχίζαν. Ἦταν λοιπόν ακόμη μέσα στο καταραμένο αυτό ανάκτορο, στις πύλες τού όποιου έξεπούσαν από τδ ένα μέρος οι άπειλές και οι έπαισχυντες προ-τάσεις τού Όλοφέρνης, και από τδ άλ-λο ή όργη και ή κακία τού πλήθους;

“Ω! Γιατί να μην βρισκόνται μακριά αυτή τή στιγμή; Θά είχαν παύσει ή σκέπτονται όλα αυτά τδ θλιβερά πράγ-ματα και θά ήταν εύτυχισμένοι.

—Ιουδήθ... έκαμε ο Χάν.

—Γιατί δεν εφύγωμε ακόμη; τόν έρώ-τησε ή νέα. Γιατί μένομε ακόμη εδώ, ά-φοι τδ ανάκτορο αυτό σκοτώνει την εδ-τυχία μας και άπειλεί από στιγμή σέ στι-γμή να γίνει ο τάφος τού κορμιού και της ψυχής μας;

—Δεν είναι δυνατόν να φύγωμε άπόψε, άπήντησε ο Χάν.

Ἡ νέα έταράχθη.

—Γιατί, Χάν;

—Αλλά, Ιουδήθ...

—Μήπως διατάξεις λοιπόν;

—“Οχι, Ιουδήθ, δεν διατάξω, αλλά δεν μπορώ να σέ εκθέσω σέ μεγαλύτερο κίν-δυνο...

—Και ποιός είναι ο κίνδυνος αυτός, ά-γαπημένε μου;

—Δεν βλέπεις λοιπόν, Ιουδήθ, πόσον ύποφέρεις; Δεν βλέπεις πόσο αδύνατη είσαι; Δεν έχεις συνέλθει ακόμη από την ταραχή αι φοβούμαι μήπως οι δυ-νάμεις σου σέ προδώσουν... Γιατί ή ο-δοιπορία μας θά είναι μακριά και επί-πονος.

—“Ω! “Οχι, Χάν, άπήντησε ή νέα. Εί-μαι πολύ καλά τώρα. Μπορώ να σέ άκο-λουθήσω όπουδήποτε...

—Είναι αδύνατον, Ιουδήθ...

—Χάν, αγαπημένε μου...

—Ιουδήθ, είπε ο νέος με ήρεμη φωνή, πρέπει να ήσυχάζης. Είναι τρέλλα να θε-λήσωμε να φύγωμε άπόψε. Θά ύπομείνω-με ως αύριο... Μιδ μέρα μόνο... Τή νύ-κτα θά φύγωμε από την Βεθούλη, που με τόσες πικρίες μās έγέμισε ως σή-μερα...

—Ίσως ή αναχώρησίς μας, Χάν, να σημαίνει τόν θάνατό μας, είπε ή Ιουδήθ.

—Αυτό δεν μπορεί να έχη καμμιά σημα-σία για μās. Είτε στη ζωή είτε στο θά-νατο θά είμαστε μαζί. Έάν ή μοίρα μας είναι να φύγωμε από τή ζωή, θά πεθά-ωμε χωρίς πικρία και χωρίς παράπονο...

Ἡ Ιουδήθ άνεστéναζε.

—Και όμως πόσο θά ήθελα να ζήσω, εί-πε. Αυτή τή φορά τδ επιθυμώ περισσότερο από άλλοτε...

Ο Χάν έπροχώρησε πρδς τδ παράθυρο και έβριζε ένα βλέμμα έξω.

Ο ούρανός έλαμπε γεμάτος άστρα.

—Ἡ νύχτα έχει προσηγορεύσει πολύ, εί-πε. Είναι ανάγκη να αναπαυθής, Ιου-δήθ. Πρέπει να άνακτήσης όλες τις δυ-νάμεις σου, για να είσαι σέ θέσι αύριο να με άκολουθήσης.

Λέγοντας αυτά, ο νέος εκινήθηκε πρδς τήν έξοδο.

—Φεύγεις, Χάν; έκαμε τ' νέα απλώ-νοντας τδ χέρι.

—Ναι, Ιουδήθ, είναι ανάγκη να πάω στη σκηνή μου... Και έπειτα θέλω να με-λετήσω τδ σχέδιο της δραπετεύσής μας, για να είμαστε έντελώς έτοιμοι αύριο...

—Υγίαινε, αγαπημένε μου.

Ο Χάν ήλθε τότε κοντά της και έφί-λησε με σεβασμό και αγάπη τδ χέρια της που έτείνοντο πρδς τδ μέρος του.

Έπειτα, με άργό βήμα, άπεσιόρη και έβγήκε από τήν πόρτα.

Λίγα λεπτά άργότερα, οι θεραπεινίδες «της Ιουδήθ έμπήκαν μέσα στο θάλαμο της κυρίας των.

—“Αφήστε με, διέταξε ή Ιουδήθ. Δεν είμαι άρρωστη...

—Και όμως ύποφέρεις, δέσποινα...

—Όποιοι ύποφέρω όπως εγώ είναι εύτυχισμένοι, άπήντησε ή Ιουδήθ. “Αφή-στε με μόνη...

Οι θεραπεινίδες δεν έτόλμησαν να έπι-μείνουν.

Πατώντας στις άκρες τών ποδιών έ-βγήκαν από τήν αίθουσα.

Ἡ Ιουδήθ είχε άπομείνει μόνη.

Κ ε φ α λ α ι ο 18ο

Η ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΙΣ

Ο ήλιος είχε από πολλή ώρα άνατεί-λει, όταν ή Ιουδήθ άνοιξε τδ μάτια της. Μ' ένα κίνημα έσηκώθηκε από τδ κρεβ-βάτι της και έστάθηκε όρθια.

Ἦταν πολύ καλύτερα από τή νύκτα.

Ο ύπνος της είχε επαναφέρει την ή-ρεμία και της είχε ξαναδώσει τις δυνά-μεις της.

Οι θεραπεινίδες της προσέτρεξαν άμέ-σως και της έφεραν μέλι και γάλα, κατά- την προίτην συνήθεια.

Ἡ Ιουδήθ έπήρε τδ λιτό αυτό πρόγευ-μα και έπειτα έξαπλώθηκε σ' ένα ανά-κλιτρο, αποκλιβάνουσα τδ θέλημα τού γα-τόξιου ούρανού, που απλωνόταν επάνω από τή δυστυχισμένη Βεθούλη.

Από τόν κντο, άκουγόταν τδ κελάδη-μα και έπειτα έξαπλώθηκε σ' ένα ανά-στικες εύδιες τών λουλουδιών.

Τώρα που έννοιωσε τόν θάνατο τόσο κοντά της, έτράσεχε πιδ πολύ τδ θέληγ-τρα της ζωής.

Ξαφνικά, ένα δειλό θάδισμα άκούσθηκε μέσα στην αίθουσα.

Ἡ Ιουδήθ έγύρισε τδ κεφάλι.

Ἦταν ένας από τούς δούλους.

—Τί θέλεις; έρώτησε ή Ιουδήθ.

—Δέσποινα, άπήντησε ο δούλος, κάνου-τας μιδ ύπόκλησι, άρχισε να συρρέη ο λαός για τή συνέλευσι.

—Τί σημαίνει αυτό; έκαμε έκπληκτη ή Ιουδήθ. Ποιός τόν προσεκάλεσε λοι-πόν;

—Λίγη ώρα μετά την ανατολή τού ή-λιου άντήχησαν οι σάλπιγγες, ένφ κήρυ-κες περιέτρεχαν όλη την πόλη για να προ-σεκαλέσουν τδ λαό σέ συνέλευσι.

—Και ποιός διέταξε να προσκαλέσουν τδ λαό; Εγώ δεν έδωσα καμμιά δια-ταγή.

—Ίσως ο άρχιερέυς... έπιθύρισε ο δού-λος.

—Ο άρχιερέυς!

Μιδ άστραπή όργης έπέρασε από τδ βλέμμα της Ιουδήθ.

—Μήπως είδες τόν Χάν; έρώτησε έ-πειτα τόν δούλο.

—Ἦλθε πολύ ένωρίς στο ανάκτορο και έρώτησε αν είχες έξυπνήσει, δέσποινα.

—Και κατόπιν;

—Δεν ξέρω, δέσποινα. Ίσως έπέστρε-ψε στη σκηνή του. “Αν ή δέσποινά μου θέλη, τρέχω άμέσως να τόν ειδοποιήσω...

—Τρέξε γρήγορα, διέταξε ή Ιουδήθ.

Ίσως αυτή την ώρα βρίσκεται στη συ-νέλευσι και έπειδή θά είναι άνάμεσα στο πλήθος θά δυσκολευθής να τόν βρής.

—“Οχι, δέσποινα, είπε ο δούλος. “Α-κουσα έτ' τού έπηγορεύθ.

—Τού έπηγορεύθ; έκαμεν έκπληκτη ή Ιουδήθ. Και από ποιόν; Ποιός έχει δι-καιωμα να τδ κάμη;

—Είναι αλήθεια αυτό, είπε ο Χάν, μπαίνοντας όρμητικά μέσα στο δωμάτιο.

Ἡ Ιουδήθ τόν εκύτταξε κατάπληκτη.

—Και ποιός σου τδ έπηγόρευσε αυτό; έρώτησε.

—Δεν μου τδ έπηγόρευσε κανείς, ά-πήντησε ο Χάν.

—Αλλά τότε;

—Ο άρχιερέυς μου διέμηνυσε ότι, πρδς τδ σύμφερον τού θρόνου και τδ δικό μου, είναι προτιμότερο να μην παρευρεθώ στη συνέλευσι.

—Και συ τί σκέπτεσαι να κάμης;

—Να μην παρωτώ.

—Θά με άφήσης λοιπόν μόνη στη διά-θεσι τών έχθρων μου;

—Δεν μπορώ να κάμω διαφορετικά. Και εγώ νομίζω ότι πρδς τδ σύμφερον σου δεν πρέπει να παρευρεθώ. Υπάρχει όμως και ένας λόγος ακόμη...

—Και ποιός είναι αυτός ο λόγος, Χάν;

—Δεν θά ήθελα να άκούσω όσα θά λε-χθούν έκεί.

Τδ σφος της Ιουδήθ ήτο περίτρομο.

—Θά μείνωμε έτσι άνωπερασιστοι, εί-πε. Δεν έχω την δύναμη να άντιμετωπίσω μόνη μου όλο αυτό τδ πλήθος. Ούτε έχω

κανεναν άλλον στην δύναμη τού όποιου να μπορώ να στηριχθώ. “Αν ήσουν συ τδ πράγμα θε ήτο διαφορετικό...

—Δεν υπάχει κανείς λόγος για να ά-νησυχής, Ιουδήθ, την διέκοψε ο Χάν. Ἡ άπόφασίς μας έχει παρθή πι... “Οτι-δήποτε και να συμβή, θά βρούμε τόν τρό-πο να τδ άντιμετωπίσωμε. “Ελπίζω ότι θά μπορούμε να φύγωμε. “Αν όχι, θά πεθάνωμε...

—Και αν κινδυνεύσω;

—“Ω! Τότε θά ύρεθώ άμέσως κοντά σου, Ιουδήθ. Ο δικός σου κίνδυνος εί-ναι και δικός μου.

Κ ε φ α λ α ι ο ν 19 ο ν

Η ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

Ένώ ο Χάν έμπαίνει στόν θάλαμο της Ιουδήθ, ο άρχιερέυς Ιωακείμ άνέβαινε επάνω στο λίθινο βήμα τού χώρου, όπου έγίνοντο οι συνέλεύσεις τού λαού, για να μιλήση πρδς τδ συγκεντρωμένο πλήθος.

Έπειτα από όσα είχε πη προηγουμένως στην Ιουδήθ, θά έπεριμενε κανείς ότι θά επρότεινε στο λαό να ψηφίση τή θυσία της.

Και όμως συνέβη τδ αντίθετο άκριδώς. Ο γέρον έρχε περδσει μιδ άγωνιώδη νύκτα και έφροσε και ο ίδιος έμπρός στην εύθύνη που επρόκειτο ν' αναλάβη.

“Αλλά πώς θά μπορούσε να προτείνη ένα τέτοιο πράγμα;

Πώς θά ήταν δυνατόν να ύποστηρίξη την παράδοσι της Ιουδήθ στα χέρια τού Όλοφέρνης;

Δεν τόν ένδιέφερε ή αγάπη τού Χάν, ούτε ένόμιζε ότι τδ συμφέροντα της πα-τρίδος έπρεπε να τεθούν σέ κίνδυνο πρδς χάριν διδ έρωτευμένου.

Αλλά ή σκέψις ότι ή σωτηρία της πα-τρίδος έπρεπε να έξαρτηθ από την άτί-μωσι μιάς παρθένου, τού φαινόταν άνω-πόφορη.

Γιατί ή άτίμωσις της Ιουδήθ, θά ήτο άτίμωσις της Βεθούλης και όλόκληρου της Ιουδαίας.

Πώς μιδ πόλις και μιδ χώρα θά μπο-ρούσε να ζήση με την κηλίδα αυτή;

Ἡ Ιστορία θά την κατεδίκαζε και όλοι οι λαοί της γης θά την περιέβαλλαν με τήν περιφρόνησί τους.

Στό μέλλον, όταν θά ήθελαν να μιλή-σουν για τούς άναξιούς κατοίκους μιάς χώρας, θά έφερναν ως παράδειγμα τή Βεθούλη.

Αυτά ύπεσθίριζε ο άρχιερέυς Ιωακείμ και, προτού πη την γνώμη μου, έζήτησε να άκούση και τις γνώμες τών άλλων.

Εσηκώθηκαν τότε πολλοί ρήτορες και όλοι δεν έδρηκαν λόγια για να καυτηριά-σουν τή βδελυρή άπάντησι τού Όλοφέρ-νου. Κανείς δεν έτολμούσε να βρή μιδ λέξι δικαιολογίας για τήν πρότασι αυτή, αλλά και κανείς δεν έτολμούσε να ύπο-στηρίξη τί έπρεπε να γίνει.

Τδ πλήθος άρχισε να βλέπη τδ τρομε-ρό δόλημμα.

Από τδ ένα μέρος ήταν ή άτίμωσις, από τδ άλλο ή καταστροφή.

Ἡ άγωνία έπέεζε τδ στήθος όλων.

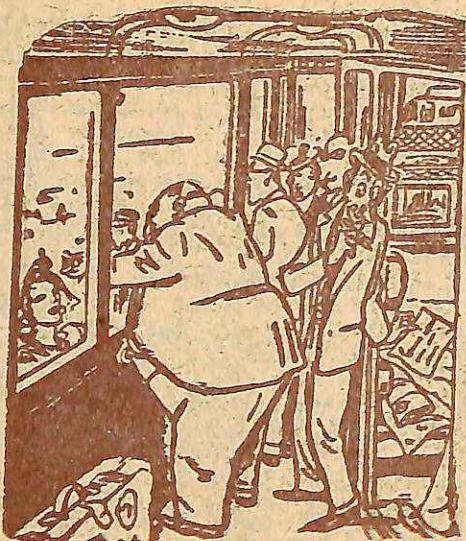
Ο άρχιερέυς Ιωακείμ άνήλθε τότε και πάλι επάνω στο βήμα και έρώτησε τόν λαό μήπως έπιθυμούσε να μιλήση κανείς άλ-λος.

“Αλλά δεν έλαθε καμμιά άπάντησι στην έρώτησί του.

Μαζί με την άγωνία και ή σιγή έλεν απλωθ ή επάνω σ' όλο αυτό τδ πλήθος.

(“Ακολουθεί)

(“Ελλάς)

ΕΝΑΣ ΧΟΝΔΡΟΣ ΕΠΙΒΑΤΗΣ

Εξομολογήσεις

ΟΤΑΝ έφθασα στον σταθμό, όλα τα θαγόνια της δευτέρας θέσεως ήταν άσφυκτικώς γεμάτα. Και επειδή μου ήταν αδύνατον να κάμω ένα ταξίδι δέκα ωρών όρθιος και στριμωγμένος, απέφασα να κάμω μια μικρήν άδραξία στα οικονομικά μου, κι' έβγαλα ένα εισιτήριο πρώτης.

Αλλά την έπαθα σάν αγράμματος! Γιατί ως πού να θυμάμαι το εισιτήριο και να δωγώ στην άποβάθρα, όλα τα θαγόνια της πρώτης θέσεως έδούμιζαν τα δαρέλια των σαβερλών.

Έπειτα από πολλές προσπάθειες, άποφασισμένος να ύποστώ όλα τα μαρτύρια άρκει να κάμω το άπαραίτητο εκείνο ταξίδι, κατώρθωσα ν' άνακαλύψω μια γωνιά, δίπλα σ' ένα παράθυρο του θαγονιού, όπου ήταν σκυμμένος ένας πενηντάτης κοίλαρας, πού γλυκοκοιμόνταν και χαμογελούσε με μια χαριτωμένη γυναικούλα, απ' αυτές πού τις λέμε «μοιραίες». Ο κοίλαρας, λοιπόν, ήταν σ' ένα θαγόνι κι' έπιανε όλο τον διάδρομο, ή μοιραία γυναίκα κάτω στην πλατφόρμα κι' έκουδέντιαζαν.

Αυτός δέν μπορούσε νάβει παρά ό θαθύλωντος «προστάτης», ένας από τους τύπους εκείνους πού θαμπώνουν όλες τις γυναίκες με τα πλούτη τους. Και αυτή, δέβαιν για την όμορφη και τη γοητεία της, προσπαθούσε να κάμει όσο τδ δυνατόν μεγαλύτερη επίδειξη των διαμαντιών και κοσμημάτων πού έστόλιζαν την μεγάλοπρεπη όμορφη της.

Ο τυχερός άντρας είχε αφήσει στη θέση του, μέσα σ'ό θαγόνι, ένα από τα πολυτελέστατα εκείνα παλτά, ντυμένα με γούνα, πού είναι φαντασμαγόροτα για τους τραπεζίτες. Κι' έχ'ό ό κακόμοιρος, στεκόμουν όρθιος σ'ε μια γωνιά του διαδρόμου, μ' ένα κοστούμι σχεδόν διαφανές, πού θα επέτρεπε όρ'ότ'ότα σ'ό κρύο να με περουνιάσει ως τα κόκαλα. Κι' έκλαιγα, ό δύστυχος, την άνώφελη θυσία του ελσιτηρίου πρώτης θέσεως...

Έξαφνα, παραμερίζοντας τις μελαγχολικές μου σκέψεις, μια μεγαλοπρεπής ι-δέα μου πέρασε απ' το νού. Έβγαλα από την τσέπη μου ένα χαρτάκι, και άφωσ' έστράφηκα για να μη με ιδ'ό κανείς, έγραψα επάνω τα εξής:

«Αγαπητέ κύριε, ή φίλη σας σας προ-δίδει! Μόλις ξεκίνησε το τρένο, θα συναντηθ'ό με έναν φίλο της, κάτω από το ρολόι του σταθμού. Στις ένδεκα ακριβώς έχει ραντεβού μαζί του. — Ένας πιστός φίλος σας».

Έκανα να περάσω στην άντικρυνη γωνία του διαδρόμου, και με μεγάλη επίδει-ξιά της άφησα το σημείωμα επάνω σ'ό παλτό του κυρίου.

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή ό εύτυχης θνητός άποχαιρέτησε τη φίλη του, γιατί έλειπαν λίγα λεπτά για την άναχώρησι.

Γειά σου, αγαπημένη μου, να με θυ-μάσαι...

Έκείνη τον χαιρέτησε με μια πλατειά χειρονομία, όπως συνήθίζεται τώρα στην Αμερική, και χάθηκε μέσα σ'ό πλήθος πού είχε πλημμυρίσει τον σταθμό.

Ο κοίλαρας, στενάδοντας, έμπηκε σ'ό θαγόνι για να εγκατασταθ'ό στη θέση του. Αλλά προτού καθ'ό, είδε το χαρτί, το πήρε..., το διάβασε... έξ'αρσε τα φρύδια του, έσκούνησε το μέτωπό του με το μαν-τίλι σ'άν νάχ'ό ιδρώσει ξαφνικά, μετά άρπα-ξε τα πράγματά του κι' έσπευσε να κατέβη από το τρένο.

Μ' ένα πήδημα, σ'άν αίλουρος, δρέθηκε καθισμένος στη θέση του.

Σ'ε λιγάκι το τρένο ξεκίνησε. Τώρα πιά ήμουν δέβαιος ότι μπορούσα να ταξιδέψω άνετα. Και όμως, καθ' όλη την διάρκεια του ταξιδιού, μια σκέψη μ' έ-δασάνιζε: «Αν εγώ μαντέψω:... Αν ή-ταν αλήθεια αυτό πού έγραψα;...»

Ο ΦΑΚΙΡΗΣ

Αρσενικό διηγήματα

Τό πρόγραμμα του θέατρου ποικιλιών άνέφερε μεταξύ άλλων και αυτό το νού-μερο: «Ο φακίρης Όμρα και το μαγικό μπαούλο του».

Τό πραγματικό όνομα του φακίρη ήταν Φραγκίσκος Σοκόλ και ή καταγωγή του γιουγκοσλαβική. Παρουσιάζόταν όμως στη σκηνή του θεάτρου φορώντας ένα πολυτε-λέστατο ινδικό κοστούμι, μαζί με τόν βοη-θό του. Και δίπλα τους ήταν πάντα τό περίφημο και όγκωδες μαγικό μπαούλο.

Ο φακίρης έπιανε μέσα σ'ό μπαούλο και ό βοηθός του καλούσε επάνω στη σκη-νή τρεις από τους θεατές, πού έλειναν τό μπαούλο μ' ένα πελώριο λονιέτο κι' έπαιρναν τό κλειδί μαζί τους. «Επί πλέον τδ έδεναν μ' ένα χονδρό σκουλί. Και ό-μως, όταν τδ άνοιγαν δέν ήπ'όχε μέσα ούτε ίχνος φακίρη!...

Έννοείται, ότι τό μπαούλο δέν είχε καμιά μαγική δύναμη. Απλ'όστατα, αό-τ'ος πού ήταν μέσα, μπορούσε να μετακι-ν'όση ένα από τα πλάγια τοιχώματα, πού άνοιγε σ'άν πόρτα. Αλλά τό μυστικό ήταν κρυμμένο με τόσην επίδειξιά της, ώστε τό νούμερο θεμαίων πάντα καταλήπτικ'ό

έπιτυχία...

Ο ψευδοφακίρης Όμρα έκανε χρυσές δουλειές σ'ε όλα τα θέατρα της πατρίδος του και του έξωτερικού. Έν τέλει όμως δαρέθηκε τη νομαδική αυτή ζωή και μια μέρα είπε σ'όν βοηθό και συνεταιρό του: — Άκου, σ'ε παρακαλώ: δέν νομίζεις κι' εσύ πώς είναι καιρός να χρησιμοποιή-σωμε τό μπαούλο μας σ'ε καμιάν άλλη δουλειά, π'ό έπικερδή;

Μετά ένα μήνα, ένας κύριος παρουσιά-στηκε σ'όν σιδηροδρομικό σταθμό του Καλαράσι, στη Ρουμανία, για να στείλ'ό σ'ό Βουκουρεστί ένα μπαούλο γεμάτο με έργα τέχνης. Ήταν τό μαγικό μπαούλο πού είχε χρησιμοποιηθ'ό τ'όσες φορές σ'ό θέατρο με τέτοιαν έπιτυχία. Τάβαλαν στην άποθήκη, μετά τδ φόρτωσαν σ' ένα θαγόνι φορτηγού τρένου και τό ίδιο βρά-δυ άρχισε τό ταξίδι...

Τό θαγόνι ήταν κατασκότεινο κι' έρη-μο, γεμάτο μονάχα από κιβώτια και δέ-ματα. Αλλά, αν έμπαινε κανείς ξαφνικά εκεί μέσα, θα έβλεπε κατάπληκτος: ή μία πλευρά του μπαούλου άνοιγε σιγά-σιγά και από την χαραμάδα έβγαίνει λίγο φως. Μετά, έπ'όρθε ένα χέρι πού κρατούσε ένα κλεφτοφάνερο, έπειτα ένα κεφάλι, δύο όμοι, ένας όλόκληρος άνθρωπος, ό φακίρης Όμρα τέλος πάντων, πού είχε βρ'ό έναν άρκετά πρωτότυπον τρόπο για να χρησιμοποιήσ'ό τό μαγικό του μπαού-λο. Καθώς δέν τόν έναχλούσε κανείς έ-κει μέσα, άρχιζε άμέσως τη δουλειά του: με άντικλειδιά και άλλα εργαλεία πού εί-χε μαζί του άνοιγε όλα τα κιβώτια και τδ δέματα πού ήταν μέσα σ'ό θαγόνι, έπαιρνε τα καλύτερα αντικείμενα και τα-βαζε σ'ό μαγικό μπαούλο, τδ όποιον έ-κλεινε όπως πριν, ώστε να μη διακρίνε-ται τίποτε.

Έπειτα, σ'ε μια στιγμή πού τό τρένο ελάττωνε τό δρόμο του, σ' έναν άνήφο-ρο ή μια στροφή, ό Όμρα έβγαίνει από τό θαγόνι και πηδούσε κάτω με καταπλη-κτικήν έκπληξία, ώστε ποτέ δέν χ'ό-πυσε. Την έπόμενην, σ'όν σταθμό του Βουκουρεστίου ό βοηθός του έπαιρνε κα-νονικά τό μπαούλο.

Η έταιρία των ρουμανικών σιδηροδρό-μων έπαθε μεγάλες ζημιές από την δ'όση των δύο αυτών λοποδυτών. Αλλά μια νύ-χτα του Δεκέμβρη...

Τό τρένο ήταν σταματημένο σ'όν σταθ-μό του Τσιρπάν για μια σύντομη στάση. Δυό σιδηροδρομικοί πού περπατούσαν κα-τά μήκος του ύποστέγου, σταμάτησαν ξα-φνικά τρομαγμένοι. Ακούστηκε μια εκ-πρηστικότητα και μια πνιγμένη κραυγή.

—Τι είναι αυτό; φώναξε ό ένας. Λες κι' έσκασε καμιά δόμδα!

—Ο κότος ήρθε απ' εκεί, απ' αυτό τό θαγόνι.

Έσπευσαν και άλλοι να ιδ'όυν τί συ-νέβη. Άνοιξαν τό φορτηγό θαγόνι και δ'όρ'όσαν μέσα έναν άνθρωπο καταματωμέ-νον και λιπόθυμο. Ήταν ό άνθρωπος με τό μαγικό μπαούλο. Δίπλα του ήταν τδ συντηρίμια μιας κασσετίνας πού είχε γί-νει κομμάτια από μιάν έκρηξη. Δέν ήταν πού δύσκολο να καταλάβ'ό κανείς τί συ-νέβη.

Ο λοποδυτής, ψάχνοντας σ'ό σκοτάδι για να βρ'ό τιποτέ να κλέψ'ό, β'όρ'όκε την κασσετίνα πού, σύμφωνα με την ένιέκτα πού είχε κολλημένη απ' έξω, έπρεπε να είχε μέσα κομψοτεχνήματα. Προσπάθησε να την άνοίξ'ό χωρίς να την σπάσ'ό, όταν έξαφνα ακούστηκε ένας κότος φοβερός και ό άνθρωπος έαπλώθηκε άναίσθητος και τραυματισμένος.

Η κασσετίνα εκείνη είχε μέσα ένα έ-κρηκτικό μηχανήμα, πού έπ'όρθε να έ-κρηγ'ό όταν θα τδ άνοιγε ό παραλήπτης, μια προσωπική της πού έγλύτωσε έτσι ά-π'ό έναν τόσο φοβερό θάνατο!

P. ΚΑΛΙΝΤΑ

Όταν ή άνθρωπότης φοβόταν...

ΤΟ ΝΕΡΟ

ΤΟ ΛΟΥΤΡΟ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ
ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ.—ΤΟ ΝΕΡΟ
ΩΣ ΦΑΡΜΑΚΟ.—ΒΑΣΙ-
ΛΕΙΣ, ΙΠΠΟΤΑΙ ΚΑΙ ΜΕ-
ΓΑΛΕΣ ΚΥΡΙΕΣ ΕΧΘΡΟΙ
ΤΟΥ ΠΛΥΣΙΜΑΤΟΣ.

Δέν υπάρχει άμφιβολία, ότι οι ό-χι και τόσο μακρυνοί πρόγονοί μας ήσαν πολύ λιγώτερο καθαροί από μας. Δέν είχε ανάγκη να γυρίσωμε πολλά χρόνια πίσω για να συναν-τήσωμε μιάν έποχή κατά την όποιαν τό λουτρό σ'ό σπίτι ήταν κάτι τό πολύ σπάνιο, αν όχι και έντελώς ά-γνωστο. Σήμερα, καθώς ξέρετε, δέν χ'όζεται σ'ό σπίτι της προκοπής χωρίς να έχ'ό τό λουτρό του.

Οι άρχαίοι Έλληνες, οι Έτρού-σκοι και οι Ρωμαίοι έθεωρούσαν τό λουτρό άπαραίτητο για την διατή-ρησι της υγείας, αλλά και της καλ-λον'ός. Γι' αυτό ήσαν όλοι υγιέστα-τοι και όρ'όαιοι. Έπειτα, δυστυχώς, τδ λουτρά ήσαν ένδειξις μαλθακό-τητος και αυτό έσήμανε την παρα-κμή των μεγάλων εκείνων λαών.

ΤΟ ΝΕΡΟ ΩΣ ΦΑΡΜΑΚΟ

Η ιστορία του νερού είχε κατά μέγα μέρος και ιστορία της ανθρω-πότητος. Κατά τόν μεσαιώνα, λόγου χάριν, οι άνθρωποι άγαπούσαν π'ό νερό όσο και τα φίδια! Έπειτα, σιγά-σιγά, τό νερό άρχισε ν' άπο-κτ'ό πάλι την έκτίμησι του κόσμου και να θεωρηθ'ό π'ό παντός ως μέσον θεραπευτικό.

Τό νερό ώρισμένων πηγών, καθώς και τό θρόχινο, έθεωρείτο τότε ως πρώτης τάξεως φάρμακο για κάθε είδους πληγή. Ο κόσμος είχε γεμί-σει από τσαρλατάνους πού διετεί-νοντο ότι με καθαρό νερό μπορού-σαν να γιατρέψουν τις πιο άγιά-τρευτες πληγές. Αυτή την θεραπεία όμως, όσο και αν ήταν άπλη, δέν μπορούσε να την κάν'ό όποιοςδ'όπο-τε. Γιατί οι τσαρλατάνοι έφρόντιζαν πάντα να την συνοδεύουν με φρά-σεις καθ'όλλιστικές, στις όποιες απέ-διδαν δύναμη θαυματουργή. Κατά τόν ίδιο τρόπο έκαναν και τδ διά-φορα ξόρκια.

Η περιεργή αυτή θεραπευτική μέ-θοδος έκράτησε άρκετά, σχεδόν ως τις άρχές του δεκάτου έβδόμου αι-ώνος. Τό περιεργό δ'ε είνε ότι και πολλοί διάσημοι γιατροί, π'ό παν-τός χειρουργοί, έπίστευσαν στις θε-ραπευτικές ιδιότητες του νερού και

τό μετεχειρίζοντο ως αντίσηπικόν. Έννοείται, ότι κατά βάθος δέν έκα-ναν παρά μια στοιχειώδη καθαριό-τητα στις πληγές.

ΠΩΣ ΑΝΑΣΤΑΙΝΟΝΤΑΝ ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ

Ο διασημότερος απ' αυτούς ήταν ό Πρίσις, στις άρχές του περα-σμένου αιώνος, πού μετεχειριζόταν τό νερό για την θεραπεία κάθε πλη-γής. Την άπλη αυτή μέθοδο την έ-φ'όρ'όσε πρώτα σ'όν εαυτό του με κά-ποτα πειραματικά όποτελέσματα. Κά-ποτε έπεσε από τό άλογο κι' έχ'ό-πησε τόσο πολύ, ώστε κόντεψε να πεθάν'ό. Και έγινε καλά με έπιθέ-ματα ψυχρού νερού.

Από τότε άρχισε να μετεχειρίζε-ται την ίδια μέθοδο για τους άσθε-νείς του, χρησιμοποιώντας ζεστό ή κρύο νερό κατά τις περιστάσεις. Έ-τσι απέκτησε μεγάλη φήμη και πλούτο.

Αν έπιστρέψουμε σ'όν δέκατον έβδομο αιώνα θα βρ'όμε τόν Φραν-τσέσκο Ρέντι, πού ήταν ποιητής του κρασιού αλλά και γιατρός του νε-ρού. Έγιάτρεινε, δηλαδή, τους άρ-ρώστους του χρησιμοποιώντας κα-θαρό νερό. Και διατηρείται ακόμη ή άνάμνησις του Κνάιπ, πού έθερά-πειε πολλές άρρώστειες κι' έδυνά-μωνε τό σώμα μονάχα με νερό.

Δέν ήσαν, βέβαια, της ίδιας γνώ-μης εκείνοι πού, επί αιώνες, απέ-φευγαν τό νερό, όπως ό διάβολος τό λιθάει. Δέν έπ'όσαν ούτε καν τα χέρια τους, γιατί τό θεωρούσαν πε-ριττό και μάλιστα επικίνδυνο. Αυ-τής της γνώμης ήσαν όλοι οι Γερμα-νοί μετά τόν τριακονταετή πόλεμον.

Αλλά ήταν ή έποχή κατά την ό-ποιαν δέν είχε ακόμη έφευρεθ'ό τό τετράγωνο εκείνο πανάκι με τό ό-ποιον σήμερα σκουπίζομε τη μύτη μας. Εκείνη την έποχή έτρώγαν ό-λοι με τα δάχτυλα, ακόμη και οι μεγαυτάτες. Γι' αυτό, σ' ένα θιβλίό υγιεινής και καλής συμπεριφοράς πού εξέδωσε κάποιος Τζιοβάννι Ντέλλα Κάτσα, συνεβούλευε αυτούς πού ήθελαν να δείξουν κάποιαν ευ-γένεια, να σκουπίζουν τη μύτη τους με τό άριστερό χέρι και να τρώνε με τό δεξιό!

Ένας από τους άσπονδότερους έ-χθρούς του νερού ήταν ή Μαρκεσία ντ'ε Βαλουά, βασίλισσα της Ναβάρ-ρας. Έκανε ένα μήνα και πλέον να

πλύν'ό τα χαριτωμένα χεράκια της πού τα καταφιλούσαν καθημερινώς οι θαυμαστές της.

ΑΡΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΑ

Ο βασιλεύς Όλιος, απέφευγε έ-πίσης τό νερό. Και δέν θέλησε να πλύν'ό ούτε σ'όν περίφημο λουτήρα από ρόξ'ό μάρμαρο σ'όν όποιον ή μαρκησία ντ'ε Μοντεσπών βουτούσε καθημερινώς τό δροσερό κορμί της. Ήταν ή έποχή πού έθριάμβευαν τα άρώματα. Και ήταν πολύ φυσικό αυτό! Γιατί έπρεπε κατά έναν οίον-δήποτε τρόπο να καλυφθ'όν οι άη-διαστικές άναθυμιάσεις της έπιδερ-μίδος, πού δέν έγνώριζε την έπαφή του νερού και του σαπουνιού.

Μαζύ με τα άρώματα, έθριάμβευ-αν και τα παράσιτα. Πολύ συχνά λοιπόν, οι άρχοντες και οι άρχόν-τισσες έννοιωθαν την άνάγκη να έυ-σθ'όν, ακόμη και όταν ήσαν συγ-κεντρωμένοι σ' ένα πολυτελέστατο τραπέζι, σ' ένα μεγάλο σαλόνι ή σ'ε μια πριγκηπική σούλη. Πώς όμως κατώρθωναν να ίκαγοποιούν την έ-πιτακτικήν εκείνην άνάγκην σ'ε μέ-ρη του σώματος όπου δέν μπορού-σαν να φθάσουν τα χέρια, όπως λό-γου χάριν στην πλάτη; Και πώς να ξυσθ'όν με άξιοπρέπεια;

Ανδρες και γυναίκες της άριστο-κρατίας ήσαν πάντα έφωδιασμένοι με μια θερμούλα χρυσή, δσημένα ή έβένινη, πού κατέληγε σ'ε μια διχά-λα, ένα είδος κομψής ξύστρας, την όποιαν οι γυναίκες είχαν κρεμασμέ-νη σ'ό κορσάξ'ό και οι άνδρες στην περρούκα. Τό μόνο πού έπ'όρθεσαν ήταν να χρησιμοποιούν αυτή την ξύ-στρα με όσο τό δυνατόν περισσότε-ρη άφέλεια και με χειρονομίες κομ-ψές.

Στα 1640 εξέδόθη σ'ό Παρίσι ένα βιβλιόρακι ό συγγραφέας του ό-ποιού, έν όνόματι της υγείας εξώρ-κιζε τους άναγνώστες του να μην πλένουν ποτέ τα χέρια και τα πόδια τους, γιατί αυτό μπορούσε να τ'ός προκαλέσ'ό άπειρες άρρώστειες. Είπε άπίστευτο, αλλά αληθινό. Τόσο, πού ό συγγραφέας του βιβλίου, διωρί-στηκε ύστερα από λίγο έπίσημος...

Δ. ΒΕΡΔΗΣ

Εμμετρη έπικαιρότης
ΡΑΔΙΟ-
ΘΗΣΑΥΡΟΣ
Υπό Γ. ΘΙΣΒΙΟΥ

ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Πολύ της μόδας έγινε αυτό το διτρίολι κι' όπως θα πρόσεξαν φρονώ, κι' οι συμ- (πολίτες όλοι με διτρίολι κατ' αυτός, τ' όσθενές τ' ό- (λον, γυρεύει την έκδίκησιν από τον πρώην φίλον από τον πρώην σύζυγον κι' από τους έρασ- (στές και έλέπει τις άστές, κοινώς τις 'Αθηναίες, παμπόργνες και νέες κι' αυτές που ζούν άκόμη

στην πλέον ήσυχώτερη της χώρας μας την (κώμη να κουβαλάν στην τσάντα τους τού άλτατος (τό σπύρτον ή τ' ό, γυρνά τ' ό π' όρ των και να διτρίολίζουν και γέρους και παιδιά γιατί κι' αυτοί τους έχουν... κ α μ μ έ (ν ή την καρδιά,

ΛΗΨΙΣ ΜΕΤΡΩΝ

Είνε γνώστη, πολύ γνώστη σ' αυτούς που (πάνε τσάρκα στους κήπους και στα πάρκα ή πινακίς που πάντοτε στους κλάδους α- (ναρτάται και γράφει «Μη πατάτε»

Γνωστά τυγχάνουν πάλι δε εις όλους και (τά των προσπαθειών που γίνονται όπ' όρ των πατα- (τών και με πατάτες γέμισαν μπορεί κανείς να (είπ' της πόλεως οι κήποι,

Μά μείνανε κι' άφύτευτοι πολλοί τ' όν κή- (πον όμως, εις τους όποιους θάπρεπε και δι' όλ' όν συν- (τόμως, μια πινακίς ν' άναρτηθ' κι' άντι τού «Μη (πατάτε» (πατάτε» άφ' ότου στερνώνται πατατών, να γράφ' (α μ η π α τ α τ α ι ε,

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΑ

Αρχίζει τ' ό πρωτάθλημα αυτός τις έβδο- (μάδες και, πάνοπλοι κατέρχονται στην, μά- (χην όι όμάδες να δώσουνε στούς φίλους των άεχαστες (στιγμές καθ' ήν στιγμήν θα προσπαθούν να σπά- (σουν τις, γραμμές!

Ακάθεκτοι στο γήπεδον οι παίκται θα θα- (δίζουν τ' ό τέρματα τ' άντιπαλά (δίδουν «σούτ» θα (εορδαρίζουν, 'Ερασσιέχνες θάχουνε μά κι' επαγγελματίες εις τ' ό «τερραίν» θ' άφήνουνε νεκρούς (και τραυματίες και δι' αυτό του τρόπου (είκονες θα μάς δίνουνε τού... Δ υ τ ι (κ ο υ μ ε τ π ο υ ι

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑ

Λέγονιν μερικές ειδήσεις από τ' ός άνεπιστή- (μους που τ' ό φ' ός των ειδών μόνον εις τινάς έκ (των σπηλαίων, π' ός έλλείψει θα προκύψουν εις τ' ός όλας (τάς κοινότητας και τ' ός κάρθουνα θα λείψουν π' ός των (έλλαν των όλων,

Και θα φεύγουν όλοι κι' όλες από τ' όν άν- (θρωπούν άπρακτοι μά και διωγμένοι, άπανθρώπως (ή άθ' ός Μά κι' άν γ' όν τέτοιο π' ός «αποσώρ» (να παύνηται όλοι όφ' ό, σ' όν τ' ός όλοις είναι κι'... α ν θ ρ ω π ο (κ ι ε ς ο θ η σ α υ ρ α ς

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΤΙ

Λευκή γλέ Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕ-
ΝΑ — Άφ' ότου έξάλλη από τ' όν φόβο ή Τζέννη έπυροδόλησε από τ' όν άνοιχτό πα-
ράθυρο κατά τ' όν άνθρώπου που ανέβαινε
στον τοίχο, παίρνει μετά την άπόφασιν να
κατέβη άπ' αυτό κι' άρχίζει άμέσως την
έπικίνδυνη ακροβατική κατάβασιν στο σκο-
τάδι. Δέν της έμειναν παρά λίγα μέτρα
γιά να φθάσ' ότ' έδαφος, όποτε ξαφνι-
κά κλείνει τ' ό μάτια της. Νοιώθει ότι πέ-
φτει. Κόλισε γιά λίγες στιγμές έπάνω
στα χαλίκια και μετά έμεινε ακίνητη γιά
μιά στιγμή παλεύοντας κατά της λιπο-
θυμίας που ροδόναν. Όταν συνήλθε και
κατάβησε να σταθ' όρθια, πρώτη της
σκέψις ήταν νά όρμησ' ή νά φύγ'.

Νά φύγ'! Μήπως μπορεί; Κι' έπειτα
πρέπει να τ' ό κάμ'!

32ον

Φαίνεται π' ός μιά υπερφυσική κι' άκα-
ταγώνιστη δύναμις την καθάρισε στη θέ-
σιν της, κοντά σ' όν πυργό εκείνο, κάτω
από τ' ό παράθυρο αυτό που δέν κατέρωσε
να κατέρη παρ' ό με προσπάθειες άνηκου-
στες και υπό τις κινδυνωδέστερες συνθή-
κες.

Φαίνεται ότι τώρα ή συνείδησίς της
έξεγείρεται άπότομα, γιά να την μεμψή
ότι έπεβουλεύθη τη ζωή τού πλησίον της.
Νοιώθει φρίκη γιά τη βιαιοπραγία που
διέπραξε. Νά φύγ' κάτω από τις συνθή-
κες αυτές; Όχι! δέν μπορεί πιά να τ' ό
κάμ'!

Θά ήθελε ή ίδια ν' άρνηθ' όν τ' ό πόδια
της να την υποβαστάσουν.
Την προσέκλιναν σ' ό παγίδα, είναι α-
λήθεια. Έπιβουλεύθησαν την τιμή της και
άπεράσισε ν' άμυνθ' ήναντίον της μυσ-
της άπόπειρας! Όλα αυτά ήσαν δέβαια
αλήθεια! Είχε όμως τ' ό δικαίωμα να σκο-
τώσ'!

Όχι!... Όλο της τ' ό αίμα συνέρρεε
στην καρδιά της διαμαρτυρόμενο κατά της
τρομερής άπόφασεως που είχε πάρει. Η
συνείδησίς της την ήλεγχε γιά την έγκλη-
ματική εκείνη πράξ'.

Και ή Τζέννη ζητούσε, νοερά, από τ' όν
Θεό να την συγχωρήσ'...

Ξαφνικά, διακόπτεται στη δέησί της
αυτή που άνέμπε, από την άγωνίσσα
καρδιά της...

Της φάνηκε π' ός διέκρινε κάποιο φ' ός
μέσα στο σκοτάδι που σκέπαιε τ' ό πάρκο
και ότι τα φυλλώματα φωτίζονταν άμυδρά
κάτω εκεί, μακριά...

Και τ' ό άτυχο κορίτσι ένοιωσε τ' ό τρό-
μο και πάλι να την καταλαμβάν'.

Μετά, ήλπισε π' ός είχε γελασθ' και διέ-
τρεξε με τ' ό βλέμμα της όλο τ' ό γύρω διά-
στημα...

Τη φορά όμως αυτή, δέν έπρόκειτο πε-
ρί άπαικούς άπάτης. Όχι μόνον τ' ό μεγά-
λα δένδρα τού άσπρου φωτίζονταν, άλλα
κι' άλλα φωτεινά σημεία κοινούνταν σ' ό
πολλά άλλα μέρη, σ' όν να περιέφεραν φα-
νάρια κατ' άποστάσεις...

Εάν λοιπόν τ' ό πρόσωπα, που κρατού-
σαν τ' ό φ' ός, έρχονταν π' ός τ' ό μέρος
έκείνο που άκούστηκαν οι πυροβολισμοί,
π' ός θα μπορούσε αυτή να τ' ό ξεφύγ'!

Τι να κάμ'! Τι ν' άποφασίσ'!
Κι' όστόσο δέν μπορεί να μείν' ότην
κατάστασιν αυτή, γιάτι θάταν σ' όν να έξε-

τίθετο σ' ός δεβαία σύλληψ'... Και τότε τι
θα γινόταν ό Ζ' ός Μενίε;

Όχι λοιπόν, δέν μπορούσε να μείν' ή
κει! Δέν έπρεπε πιά να διατάσ'! Και
προσκολλήμενη στην ιδέα, ότι μιά θέλη-
σις ισχυρότερη της δικής της την έξωθει
στο νά φύγ', ή Τζέννη άποφασίζει να
κάμ' μερικά όήματα.

Και γιά να κυρφή όσο τ' ό δυνατόν πε-
ρισσότερο, παίρνει την άπόφασιν να θαδι-
σ' ό κατά μήκος τού τοίχου, σκύβοντας
συγχρόνως γιά περισσότερη ασφάλεια.

Κατορθώνει τώρα να προχωρήσ' κάπως
γρηγορότερα όποτε σταματά κατατρομαγ-
μένη, φέροντας ζωηρά τ' ό δυό χέρια ή-
πάνω στην καρδιά της.

Νομίζει π' ός άκουσε κάποιο ήχο κοντ' ό
της.

Τεντώνει τ' ό αυτιά της...
Δέν γελάστηκε! Είναι μιά παρατεταμέ-
νη οίμωγ' όν που φθάνει ως αυτήν από τ' ό
πρώτα δένδρα τού πάρκου...

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΙΣ

Και ή οίμωγ' αυτή άκούεται γιά τρίτη
φορά, άσθενέστερη, σ' όν εκείνος που την
έξέπεμπε, να έχανε σιγά-σιγά τις δυνά-
μεις του...

Η Τζέννη, έτοιμη να λιποθυμήσ', στη-
ρίζεται στον τοίχο.

Τ' ό β' όγγιτά αυτά δέν είναι δυνατόν να
τ' ό έθγαλε άλλος από τ' όν άνθρωπο που ή-
τυροδόλησε.

Όστε λοιπόν, πληγώθηκε μόνο! Ζή!
Καλεί να τ' όν βοηθήσουν. Μπορεί ποτέ νά
τ' όν άφήσ' ή να πεθάν'! Όχι!

«Ό Θεός ό ίδιος, ψιθυρίζει, δέν θέλη-
σε να μ' όρέσ' ή να φύγ' όσ' όν κακοθύγες...
Θά ύπακούσ' ότην θέλησιν τού Παντοδύ-
ναμου!»

Και χωρίς πιά να διατάσ' ούτε στιγμή
τρέχει π' ός τ' ό μέρος από τ' ό όποιον προ-
ερχόταν ό ήχος. Τ' ό πόδια της σ' όναντούν
ένα ακίνητο ανθρώπινο σώμα και γονατί-
ζοντας ψιθυρίζει με δάκρυα:

—Ό! συγχωρέστε με, κύριε, συγχωρέ-
στε με, σ' ός ίκετεύω!...

Ζητεί να έκφράσ' ή σκέψις της, άλλα
οι λέξεις δέν την βοηθούν γιά να την δια-
τυπώσ'.

Δέν της άπαντούν. Τι σημαίνει ή σιωπή
αυτή; Μήπως ό πληγώμενος έχασε τις
αίσθήσεις του; Μήπως δέν άκουε πιά;

—Ό! άποκριθ' ή μου, σ' ός καθιετεύω,
παρακαλεί ή Τζέννη. Μιλήστε μου, π' όστε
μου ότι έχ'τε! Ό, Θεέ μου, Θεέ μου!

Και ή δύστυχη άφήνει τ' ό κεφάλι της
να πέσ' μέσα στα χέρια της έν' όν λυγ-
μοί σ' όίζουν τ' ό στήθος της.

Και ξαφνικά, καθώς είναι γονατισμένη
και κλαίει μ' άναφυλλητά, νοιώθει τ' ό χέ-
ρι τού πληγωμένου να ψαύ' τ' ό μέτωπό
της.

Στην έπαφή αυτή, ή νέα άφήνει μιά
πνιγμένη κραυγή και διαστέλλοντας τ' ό
μάτια σ' όνει έπάνω στο πρόσωπο τού
πληγωμένου.

Την ίδια στιγμή, μιά λάμψις που προέρ-
χεται μέσα από τ' ό δένδρο, φωτίζει τ' ό κε-
φάλι που ή Τζέννη έξέταζε με τ' όδρο και
τότε μιά κραυγή, μιά από τις κραυγές που
μόνον ή άπελπισία μπορεί ν' άποσπάσ',
έφεύγει από τ' ό συνσπασμένα χείλη της
νέας...

Η Τζέννη άνεγνώρισε τ' όν μπάρμπα
Βισέτρ!...

Τότε ή δυστυχισμένη ρίχνεται έπάνω
στο σώμα αυτό που δέν κοινιέται πιά, ή-
νασκήνει τ' ό κεφάλι αυτό που ύπακούει
χωρίς αντίστασιν και κυττάζει με φρίκη
τ' ό πρόσωπο αυτό που έγινε κάτωχρο και
που τ' ό μάτια του είναι κλειστά...

Πλησιάζει τ' ό χείλη της π' ός την αγα-
πημένη αυτή μορφή, την σκεπάει με φι-
λία και την θρέχει με δάκρυα, έν' όν τρελ-
λή από λύπη προφέρει με πνιγμένη φωνή:

—Μπάρμπα Βισέτρ!... Μεγάλε μου φι-
λε, πατέρα μου!... άκούστε με... Άκούστε
τί έχω να σ' ός π' ό!... Άχ! Δέν θα θε-
λήσ' δέβαια ό Θεός να πεθάνετε έτοι-
μοι σ' ό μάτια μου! Όχι!... Θά ζήσε-
τε, μπάρμπα Βισέτρ, μιλήστε μου... πέ-
στε μου άν ν' ή άκούτε...

Επειτα άνασκήθηκε και κατατρομαγ-
μένη:

—Όχι!... φώναξε. Είναι αδύνατον!
Δέν είμαι έγώ π' ό... Ό! όχι, όχι, δέν
θά τ' ό έπέρτερε αυτό ό Θεός! Είναι κα-
λό, έξέρε πόσο σ' ός αγαπούσα!... Όχι,
είναι αδύνατον! αδύνατον, δέν έ'οθε σεις
που ζητούσατε ν' άνεβητε εκεί έπάνω,
στον τοίχο... Δέν μπορώ να τ' ό πιστέψω...
Δέν μπορώ! Θά ήταν φρικτό... Έσ' ός;
Έσ' ός έπληρώσα... Έσ' ός; Όχι, είναι
αδύνατον.

Η δυστυχισμένη στριφογύριζε τ' ό χέ-
ρι της μ' άπελπισία και ξανασκύβοντας,
άνεσήσασε τ' ό κεφάλι τού πληγωμένου και
φώναξε με άπελπισία:

—Θέλω να μου μιλήσετε, πατέρα...

Δέν μ' όρέσε να ψ' όν περισσότερα. Η
φωνή της κόπικε ξαφνικά και τ' ό μάτια
της καθάρισε έπάνω στο πελιδνό πρό-
σωπο τού πληγωμένου.

Θάλεγε κανείς βλέποντας αυτήν ή-
ται, ότι τ' ό αίμα της έπαισε να κυκλο-
φορ' και ότι είχε πεθάνει ξαφνικά. Και
θάμενε ίσως γιά πολλή ώρα στην κατά-
στασιν αυτή άν δέν την έθγαζε από την
ακίνησία της ή φωνή τού πληγωμένου.

Αυτός, είχε άνοιξει τώρα τ' ό μάτια του,
χωρίς όμως ν' άναγνωρίσ' εκείνην που
βρισκόταν κοντά του, κι' έψιθύρισε:

—Εύχαριστώ που ήλθατε να με βοηθή-
σετε!... Δέν πρέπει όμως να φροντίσετε
γιά μένα, άλλα γιά ν' αυτήν... γιά την κόρη
μου, γιά τ' ό παιδί μου! Αυτήν πρέπει
να σώσετε! Φύγετε, σηκώστε γρήγορα
να γ' όν άσχοληθ' με έμένα... Μπορεί-
τε να μ' άφήσετε έδω, άλλα ζήστε γρή-
γορα, τρέξτε...

Η φωνή τού τραυματίου γινόταν τώρα
δυνατώτερη και καταβάλλοντας μιά προ-
σάθεια, φώναξε σ' όν άποτεινόμενος:

—Δέν θέλετε λοιπόν να με ύπακούετε;
Δέν θέλετε λοιπόν ν' άκούσατε την φωνή
έν' ός πατέρα που σ' ός ίκετεύει να σώσετε
τ' ό... τ' ό παιδί του!

Και διακοπτόμενος άμέσως:

—Τότε, πρόσθεσε, βοηθήστε με να ση-
κωθ' ό. Βοηθήστε με και θα πάω μόνος.
Θά συρθ' όσ' όν να φθάσω, να φθάσω
ως αυτήν... ως αυτούς, γιάτι ό άθλιος
έκείνος είναι εκεί, κι' αυτός ζητεί να
τήν... άτιμάσ'...

Κι' αυτή ύπήλξε ή τελευταία του προ-
σάθεια. Ό πληγώμενος ξανάπεσε στο έ-
δαφος, έκβάλλοντας παρατεταμένον στε-
ναγμόν, σ' όν όποιον έπορεύθηκε μιά κραυ-
γή που ή Τζέννη άφησε τείνοντας τ' ό χέ-
ρι της π' ός τ' όν άνθρωπο που φαινόταν
τώρα έτοιμος νά ύποκύψ'...

Την στιγμή εκείνη ζωηρά λάμψις ξε-
γύθησε π' ός τ' ό μέρος όπου βρισκόταν ό
πληγώμενος, και θόρυβος φωνών άκού-
στηκε.

Ξαφνικά ένας άνθρωπος παραμερίζον-
τας τ' ό κλαδιά παρουσιάζεται άπότομα

έμπρός στη νέα και τ' όν τραυματία. Φω-
τιζόταν μ' ένα φανόρι άμαξιού που κρα-
τούσε στο χέρι του. Ήταν ό Γκοντράν
ν' ό μ' όν και πίσω του ή Λευκή π' ός
την όποιαν στράφηκε και είπε χαμηλό-
φωνα:

—Νά τους!...
—Τι θα κάμ'τε τώρα; ρώτησε ή κόρη
του σταματώντας τον από τ' ό μπράτσο.

—Και τ' ό φ' ός; άποκρίθηκε ό Γκον-
τράν σταματώντας γιά να κυττάξ' ήν
κόρη του. Μετά σκύβοντας σ' ότι της,
ψιθύρισε:

—Πρέπει να πεθάν' ό άνθρωπος αυ-
τός! Πρέπει! Τ' ό ξέρετε...

Η Λευκή τέντωσε τ' ό κεφάλι της:

—Κι' αυτή; Π' ός βρίσκονται μαζί;

Οι δυό άθλιοι άναγκάστηκαν να κυρ-
θ' όν πάλι άπότομα μέσα στα κλαδιά από
τ' ό όποια είχαν βγ' ή. Η Τζέννη γύρισε
π' ός τ' ό μέρος τους.

Απότομα ό Γκοντράν έσβυσε τ' ό φ' ός
τού φαναριού.

—Ελα, είπε στη Λευκή, θάχωμε όλο
τ' όν καιρό να καταστρώσωμε τ' ό σχέδιό
μας.

—Είσαι, λοιπόν, άποφασισμένος γιά
αυτό;

—Ναί, άποκρίθηκε ό Γκοντράν με τόνο
άποφασιστικό.

Χαμήλωσε και πάλι τη φωνή του και
πρόσθεσε:

—Άλλωστε, δέν θα χρειασθ' ό βέβαια
και πολύ να τ' όν άποτελειώσωμε. Μού
φαίνεται π' ός είναι πληγώμενος βαρεία.

—Πράγματι, δέν κινείται! Έκαμε ή Λευ-
κή ν' ό μ' όν... Άλλά π' ός να τ' όν τραυ-
μάτισε τόχα;

—Ό Έδουάρδος, δέβαια, π' ός άλ-
λος!

—Και π' ός αυτό;
—Μού φαίνεται να δ' όλω τ' ό πράγμα
σ' όν νάμουνα παρών.

Και ό Γκοντράν άρχισε τότε να παρι-
στάνη, όπως την φανταζόταν, την σκηνή
τού τραυματισμού.

—Ό άνθρώπος αυτός, είπε, θα χτύπη-
σε στην πόρτα τού πυργού, και ό Ντεζα-
νίρ, που κατέληφθη έξ' άπ' όρούς, θα πε-
ρίμενε την στιγμή που θ' άκουε τ' ό θαδι-
ζούν κάτω από τ' ό παράθυρο...

—Πιστεύετε;

—Είμαι δέβαιος. Και τότε, θάρραξε
κανένα όπλο και θα έπυροδόλησε έπιτυ-
χώς τ' όν άνθρωπο αυτόν, από τ' ό παράθυ-
ρο... Καί σημάδεύει καλά, ό Ντεζανίρ.
Σού έγγυώμαι ότι εκείνος που θα βρεθ' ό
στο στόμιο τού όπλου τού πολύ δύσκολα
τήν γλυτώνει...

Η Λευκή δέν μ' όρεσε να ήν άνασκή-
τήσ' ό, άλλα συνήλθε άμέσως λέγοντας:

—Τότε γιάτι να τ' όν άποτεινόμενος;

—Γιάτι; Άλλά γιάτι οι πυροβολισμοί
μπορεί να άκούσθηκαν και από άλλους
έκτός από μάς, και, άν συνέβη αυτό, μπο-
ρούν νάρθουν από στιγμή σ' ό στιγμή. Για-
τί, τέλος, άν ό πληγώμενος μ' όρεσ' ήν
τις τελευταίες στιγμές που τ' όν μένουν να
ζήσ' ήν γιά να μ' ός καταγγείλ' ή, γιά να π' ός
ποιός είναι, γιά να μ' ός καταστρέψ' ή, τέ-
λος πάντων... Βλέπετε λοιπόν καλά ότι
πρέπει να τ' όν άποτεινόμενος!...

—Άλλά ή κόρη του;

—Άλλά ή κόρη του;

—Τί κάμ'τε εκεί; ρώτησε διακρίνον-
τας τη νέα γονατισμένη.

—Άλλά ξαφνικά όρμησε κραυγάζοντας:

—Είναι λοιπόν κανείς μαζί σας;

—Η Τζέννη δέν βοήσε τη δύναμιν ν' ά-
ποκριθ' ό. Ό νέος άλλωστε έπληρώσε θλι-
στικός και άναγνωρίζοντας τ' όν πληγω-
μένο:

—Ό μπάρμπα Βισέτρ! φώναξε. Ό

—Είναι τ' ό μόνο έμπόδιο και σ' ός σ' όνα
στηρίζω τις έλπίδες μου, ν' άπομακρύν' ός
την έργατρία.

—Π' ός να τ' ό κατορθώσω;

—Δέν ύπάρχει παρ' όνα μόνον μέσον...

—Πέστε μου τ' ό τότε...

—Θά όρμησ' έξω από την λόχη. Θά
πέσ' ός σ' όν μπ' όμα μπ' ός στη νέα, και θα
της π' ός νάρθ' ή μαζί σου γιά να τ' ό τρέξετε
να ζητήσατε βοήθειαν. Στην κατάστασιν που
βρίσκεται τώρα αυτή μ' όν άμ' όν άμ' όν άμ' όν
ούτε καν θα σκεφθ' ή ν' ό έρωτήσ' ός
γίνεται να βρίσκεισαι έδω!... Θά την ά-
ναγκάσ' ή να σηκωθ' ή! Θά την σύρ' ός
της δί' ός ακόμα και φθάσει μόνο να την
άπομακρύν' ός λίγα όήματα γιά να... κά-
μ' όν έγώ τ' ό λοιπά!

—Άλλ' άν αντίσταθ' ή;

—Πρέπει να την άπομακρύν' ή με κάθε
τρόπο.

—Και νομίζεις π' ός θα είναι δυνατόν
αυτό;

—Μίλησε της γιά κείνον που αγαπά...

—Γιά τ' όν Μαρσιάλ;

—Ακριβώς! Π' ός της ότι ή Μαρσιάλ
σ' ό συνώδυνος έως έδω και ότι θέλει να
της μιλήσ' ό. Α! μπορείς να είσαι βέ-
βαιη ότι θα σ' όν άπολουθήσ' άμέσως τότε.

Και σπεύδοντας τώρα την Λευκή:

—Ξέρετε ότι οι στιγμές είναι πολύτι-
μες!... Μήπως προτιμάς να όρμησ' κα-
τά της καταραμένης έργατριάς και να την
στραγγάλισ' ή; Εάν δέν ύπήρχε κίνδυνος
μετά, πιστεύω με π' ός θα σ' όν άπαλά-
ξ' ή από τ' όν κόπο να κάμ' ός αυτό που
σ' ό διατάσσω αυτή τη στιγμή... Δέν έχεις
λοιπόν ούτε στιγμή να ξηλώσ' ή, άν θέ-
λ' ός νάρχωμε τ' όν καιρό ν' άπομακρυνθ' ός
π' όν έρθουν να μ' ός βρ' όν έδω...

Η Λευκή ήταν έτοιμη να ύπακούσ' ό
στις ύποδείξεις τού πατέρα της, όποτε,
ξαφνικά, βιαστικά όήματα άκούστηκαν έ-
πάνω στα χαλίκια, και μιά φωνή άρχισε
να φωνάζ' ή:

—Δεσποινίς Τζέννη! Δεσποινίς Τζέν-
νη!... Πού είσθε; Μπορείτε να μ' άποκρι-
θ' ός χωρίς φόβο. Είμαι ό Ζωζέ, ό φίλος
τού μπάρμπα Βισέτρ!...

Ταυτοχρόνως ό έργάτης έμφανιζόταν
ξαφνικά στα πρώτα δένδρα τού πάρκου.
Ό Γκοντράν μόλις πρόλαβε τότε να
κρατήσ' ήν κόρη του από τ' ό μπράτσο:

—Είναι πολύ άργά! της είπε. Κύτταξε.

Στ' ό βάθος διακρίνονταν τώρα δυό φω-
τα που προχωρούσαν βιαστικά π' ός την
διεύθυνσιν τού πυργού, σ' όν να τ' ό κρατού-
σαν άνθρώποι που έτρεχαν όσο μπορού-
σαν.

Ό Γκοντράν και ή κόρη του κρύφτηκαν
τότε κάτω από τ' ό μεγάλα δένδρα...

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΑΝΑΚΡΙΣΕΙΣ

Στ' ό άκουσμα τού όνόματός της ή Τζέν-
νη έκαμε κίνημα γιά να σηκωθ' ή, άλλα οι
δυνάμεις της την ήγκατέλειψαν γιά τη δύ-
στυχημένη νέα δέν μ' όρεσε να σηκωθ' ή
στα πόδια της. Άρκέσθηκε λοιπόν ν' ά-
ποκριθ' ή:

—Έδω είμαι, κύριε Ζωζέ, έλάτε γρη-
γορά! έλάτε...

Όδηγούμενος από τη φωνή ό Ζωζέ,
διευθύνθηκε άμέσως π' ός τ' ό μέρος όπου
βρισκόταν ή Τζέννη.

—Τί κάμ'τε εκεί; ρώτησε διακρίνον-
τας τη νέα γονατισμένη.

—Άλλά ξαφνικά όρμησε κραυγάζοντας:

—Είναι λοιπόν κανείς μαζί σας;

—Η Τζέννη δέν βοήσε τη δύναμιν ν' ά-
ποκριθ' ό. Ό νέος άλλωστε έπληρώσε θλι-
στικός και άναγνωρίζοντας τ' όν πληγω-
μένο:

—Ό μπάρμπα Βισέτρ! φώναξε. Ό

μπάρμπα Βισέτρ!..

Η εργάτρια έκρυψε το πρόσωπο στα χέρια της.

Ο Ζωζό δεν έχασε στιγμή για να δει-
βαιωθεί ότι ο γηραιός συντεχνίτης του
άνεπνεε ακόμη.

Εσκυψε επάνω από το σώμα του τραυ-
ματίου και πλησιάζοντας τ' ατί του πρός
το στήθος, ακροάσθηκε. Η καρδιά έπαλ-
λε, αλλά τόσο ασθενικά, ώστε υπήρχε φό-
βος μήπως ο δυστυχισμένος πέθαινε από
στιγμή σε στιγμή χωρίς ν' αναλάβει τις
αίσθησεις του.

—Ποιος λοιπόν τον έφερε σ' αυτή την
κατάσταση; ρώτησε ο Ζωζό καθώς ανα-
σηκώθηκε ταραγμένος. Αποκριθήτε μου
λοιπόν, δεσποινίς Τζέννη, κάτι θα ξέρε-
τε έσεις...

Κι' επειδή η νέα δεν άπαντούσε:

—Δεν μ' ακούτε, λοιπόν, δεσποινίς;
φώναξε ο Ζωζό αρπάζοντας το μπράτσο
εκείνης που φαινόταν σαν να μην είχε
συνείδηση όσων συνέβαιναν γύρω της.
Αλλά δεν βλέπετε, έσυνέχισε, ότι αν δεν
τον περιποιηθούν άμέσως, ο καϊμένος ο
μπάρμπα Βισέτρ θ' αποθάνη. έδώ, μπρός
στα μάτια μας;... Καταλαβαίνω βέβαια,
δεσποινίς Τζέννη, ότι είσατε πολύ λυπη-
μένη και ότι δεν έχετε πιά ούτε δύναμη,
ούτε θάρρος! Αλλά πρέπει να κάμετε και
σείς τα πάντα για νάρθουν σε δόξηειά
του...

Η Τζέννη, που φάνηκε πως ξανα-
βρήκε λίγη θέληση στα λόγια αυτά που
πήγαιναν κατ' ευθείαν στην καρδιά της:
—Αφήστε με έδώ, είπα με φωνή ά-
σθενική, και πηγαίνετε έσεις να φέρετε
δοήθεια... Πηγαίνετε σείς ο ίδιος, κύριε
Ζωζό, έγω θα μείνω έδώ...

Ο εργάτης ήταν έτοιμος να ύπακουση,
όταν ξαφνικά διέκρινε φώτα που έκινούν-
το στο σκοτάδι. Σηκώθηκε άμέσως όρθιος
κραυγάζοντας:

—Αυτοί είναι! Αυτοί είναι!..

Κι' αφήνοντας την νέα κοντά στον πλη-
γωμένο άρχισε να τρέχει προς την διεύ-
θυνση των φώτων.

Και η Τζέννη τον άκουσε εξακολου-
θώντας να φωνάζει:

—Δολοφόνοι! Κακούργοι! Φονηάδες!..

..

Σε λίγο ο Ζωζό εξαφανίσθηκε καταδιώ-
κοντας εκείνους που κρατούσαν τα φώτα
που είχε δη, και που τώρα φαίνονταν
σαν ναβελαν να φύγουν κατά την διεύ-
θυνση του δρόμου, που έτεμνε το πάρκο
για να καταλήξει στον μεγάλο δρόμο.

Ξαφνικά, καθώς ο εργάτης έπλησίαζε
όλοένα και περισσότερο τους φυγάδες, τα
φώτα έσβυσαν και έτσι ο νέος δρεθήκε
σε δύσκολη θέση, μη ξέροντας ποιά διεύ-
θυνση να πάρη για να φθάση εκείνους που
κατεδίωκε ως την στιγμή αυτή και που
ξαφνικά τον έκαμαν να χάση τα ίχνη
τους.

Εδίστασε για λίγες στιγμές τί δρόμο
να ακολουθήση κι' άπεφάνισε να έπι-
στρέψη κοντά στον πληγωμένο.

Τρέχοντας όμως, χωρίς ν' αντιλαμβά-
νεται την διεύθυνση που έπαιρνε, χώθηκε
μέσα στα δένδρα, κι' αντί να έπιστρέψη
κοντά στον μπάρμπα Βισέτρ και στην
Τζέννη, πήρε αντίθετη διεύθυνση.

Έτσι, τώρα βρισκόταν στην είσοδο του
πάρκου. Δεν είχε παρά να υπερπηδήση έ-
να μικρό κανάκι για να βρεθή στον με-
γάλο δρόμο. Αμέσως έπήδησε επάνω άπ'
αυτό. Στο κάτω-κάτω, ίσως νάταν ο μέ-
νος τρόπος να έπιτύχη βοήθεια για τον
πληγωμένο.

Αλλ'όσ'τι σε λίγη απόσταση άπ' εκεί,

Η ΙΣΤΟΡΙΑ

έν ριπή όφθαλμού

Σ Δ Α Ρ

Η περιοχή που συγκεντρώνει το

ΓΕΝΙΚΟΝ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ

Σάαρ! Η περιοχή αυτή αναφέρεται
τόσο συχνά στα ανακοινωθέντα των
έμπολέμων και το όνομά της άκούεται
τόσες φορές από τους ραδιοφωνικούς
σταθμούς, ώστε να είναι ενδιαφέρουσα
μια σύντομη ανασκόπηση της ιστο-
ρίας της. Η μεθοριακή γραμμή που
χωρίζει την Γαλλία από την Γερμανία,
μεταξύ του Λουξεμβούργου και του

Λαντόου έξεχωρήθη στη Γαλλία κατά
το 1684 και το Σααρλουί οικοδομήθη
από τον Λουδοβίκον 14ον. Κατά την
Γαλλική Έπανάσταση, ή πόλις των
Δύο Γερφυρών (Τσβάι-μπρούκεν), σε
μια άναφορά της, που φυλάσσεται ά-
κόμη με έπιμέλειαν στα Έθνικά άρ-
χεία της Γαλλίας, έζητησε να παρα-
μείνη ένωμένη με την Γαλλία. Χάρις
στην Γαλλία τα πολυάριθμα άνθρακω-
ρυχεία της περιοχής αυτής άπέκτησαν
πραγματικήν άξία. Ο Ναπολέων μά-
λιστα έδωσε μιάν Σχολή Μεταλλείων
στο Γκεσλάουτερν.

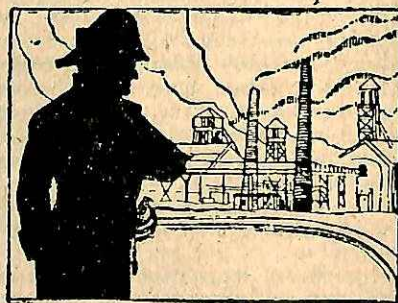
Το 1815, κατά την Συνδιάσκεψιν
της Βιέννης, το Σάαρ παρεχωρήθη στην
Πρωσία, παρά τας διαμαρτυρίας ώρι-
σμένων ξένων δυνάμεων, μεταξύ των
όποιων και της Άγγλίας.

Μετά τον πόλεμο του 1914, ή Γαλλία
επρόβαλε άπαιτήσεις για την προσάρ-
τησι της περιοχής του Σάαρ στο Γαλ-
λικόν Κράτος, αλλά, κατά την Συν-
διάσκεψιν της Ειρήνης, ο τότε πρόε-

Ρήνου διέρχεται από την άριστερή
όχθη του όμωνύμου ποταμού. Οι γαλ-
λικές όχυρώσεις της γραμμής Μαζι-
νό και οι γερμανικές της γραμμής
Ζίγκφρηντ βρίσκονται οι πρώτες στην
άριστερή και οι δεύτερες στη δεξιά
πλευρά του Σάαρ.

Η περιοχή του Σάαρ επί πολλούς
αίώνες διέκειτο εύμενως προς την
Γαλλία, επί άρκετά δε χρόνια άνήκε
σ' αυτήν. Είχε διοργανωθεί από τον
Κλόβις, κατά δε την φεουδαρχικήν πε-
ρίοδο, οι φεουδάρχαι της χώρας ήσαν
σχεδόν όλοι γαλλικής καταγωγής. Το

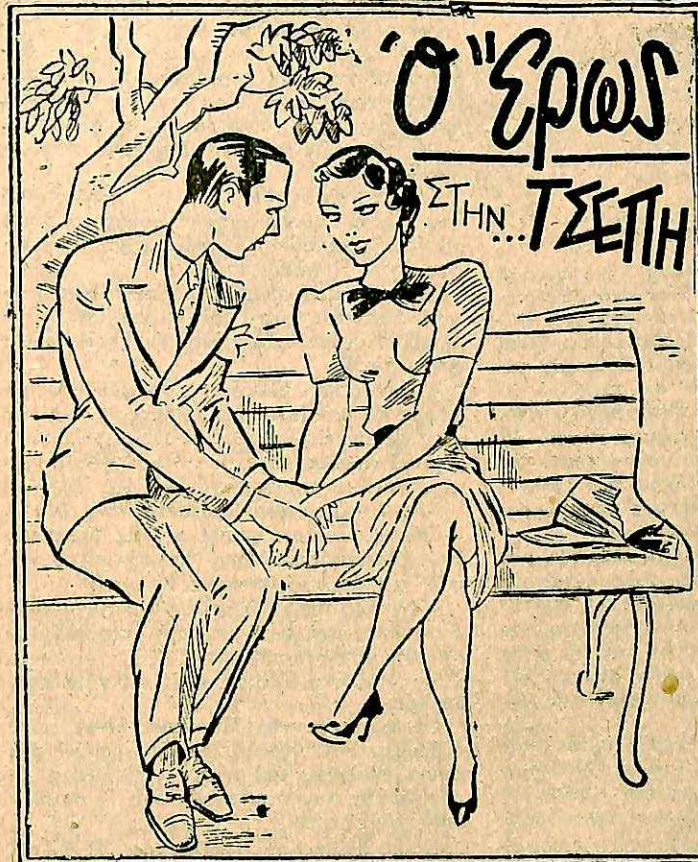
δρος Ούίλσον άπέρριψε την άπαίτησιν
αυτή. Τα όρυχεία παρεχωρήθησαν προς
έκμετάλλευσιν στην Γαλλία, αλλά ή
διακυβέρνησις της περιοχής του Σάαρ
άνετέθη σε μιάν έπιτροπή που είχε ό-
ρισθή από το Συμβούλιον της Κοινω-
νίας των Έθνών, και που ύπεχρεώτο
να διενεργήση δημοψήφισμα, μεταξύ
των κατοίκων της περιοχής, το 1935.
Η γερμανική όμως πολιτική του 1930
—1931 κατώρθωσε να έπανακτήση την
περιοχή αυτήν που οι Γάλλοι την θεω-
ρούν ιστορικώς και πολιτικώς δική
τους.

—Στάθμια τυχερός, σκέφθηκε, όταν έ-
πάνω από το κόκκινο φανάρι, διάβασε
την λέξι:

«Χ ω ρ ο φ υ λ α κ ή»

Εσήμανε.

(Ακολουθεί)

Ένα δροσερό μοντέρνο διηγηματάκι

Υπό ΜΑΡΙΟ ΒΟΥΛΙΑΝΟ

Ο Παύλος, για να κάνει το
χατίρι του φίλου του Καρό-
λου, έπληξε εκείνο το θράδυ
σε μια φιλανθρωπική έορτή

αυτέρ των άπόρων κοριτσιών
της παντρείας. Έφυγε όμως
προτού τελειώση ή έορτή.

Η μαγιάτικη νύχτα ήταν ό-
λοκάθαρη αλλά ψυχρή. Ο Παύ-
λος εκούμπωσε την καμπαντί-
να του, έβαλε τα χέρια στις
τσέπες κι' έπιασε ένα χαρτί,
που ήταν βέβαιος ότι δεν ύ-
πήρχε προηγουμένως εκεί μέσα.

Τώβγαλε και είδε πως ήταν
ένα γράμμα χωρίς φάκελλο,
γραμμένο με μολύβι, διαστι-
κά, και έλεγε:

«Κακέ! Πώς μπόρεσες να
με ξεχάσης τόσο γρήγορα;
Ούτε μια ματιά δεν καταδέχε-
σαι πιά να μου ρίξης... Δεν
μπορώ, δεν θέλω να το πιστέ-
ψω αυτό. Πρέπει να μου πής
να μου εξηγήσης. Άυριο στις
6 θα σε περιμένο στον Κήπο
σιμα στη λιμνούλα. Μαργαρί-
τα».

—Μαργαρίτα!, έκαμε ο Παύ-
λος. Ποιά νάναυ αυτή; Άσφα-
λώς κάποια που έκαμε λάθος
στη διεύθυνση, ή μάλλον στην
τάση του παλτού. Κι' αλήθεια,
είδα ένα άλλο όμοιο, δίπλα
από το δικό μου, στην γκαρν-
ταρόμπα.

Και τώρα τί έπρεπε να κά-
μη; Έσκέφθηκε να πάη αύ-

τός στο ραντεβού, και να της
πη πως έκαμε λάθος, ή καύ-
μένη!..

★

Την άλλη μέρα, καθώς την
είδε που έπερίμενε με τόσην
άγανία στη λιμνούλα, άνεγνώ-
ρισε άμέσως μια μελαγχολική
ξανθούλα που κουβέντιαζε καθ'
όλη την διάρκεια της έορτής
με τον Κάρολο, ο όποιος μά-
λιστα της είπα κατ' επανάλη-
ψιν: «Μην άνησυχής, άγαπη-
τή μου, θα φροντίσω έγώ. Δεν
το ύποσχέθηκα στη θεία;»

Έπειδή του Παύλου του ά-
ρεσε αυτή ή νέα από την πρώ-
τη φορά που την είδε, τώρα
που την αντίκρυσε ξανά άλ-
λαξε άμέσως πρόγραμμα. Την
έπλησίασε, λοιπόν, και της
είπε:

—Με συγχωρείτε, δεσποινίς
Μαργαρίτα...

Και λέγοντας αυτά, έβγαλε
από την τσέπη του το περιφη-
μο γράμμα.

—Πώς; έκαμε εκείνη κοιμι-
νίζοντας.

—Μ' έστειλε αυτός, έξακο-
λούθησε ο Παύλος. Δεν υπό-
ρεσε νάρθ ή ίδιος, και...

—Λέγετε, λέγετε, κύριε...

—Παύλος Κρίστι. Έπιτρέ-
πετε;

—Παρακαλώ, καθύστε έδω

κοντά μου. Έλέγατε λοιπόν...

—Έλεγα ότι δεν έπρεπε να
σας φερθή κατ' αυτόν τον τρό-
πο. Δεν το άξιζετε... Δεν εί-
ναι έν τάξει...

—Ναι, έχετε δίκιο. Άργά
όμως το κατάλαβα.

—Χθές το θράδυ, μαντεύον-
τας το δράμα σας, ήθελα να
ας πώ...

—Να με παρηγορήσετε; Εί-
σθε πολύ καλός, κύριε Παύλε.
Όταν όμως ή καρδιά...

Εσταμάτησε άπότομα, και
μετά έψιθύρισε διασπικά:

—Ο πατέρας μου! Φύγετε!

Ο Παύλος έστράφηκε σα-
στισμένος. Ένας άνδρας ως
έκει πάνω, με σμιχτά φρύδια,
χοντρό σαν μουστάκια, έπρο-
χωρούσε στριφογυρίζοντας ένα
χοντρό μπαστούνι.

—Παύλε, έμυρμούρισε ή
Μαργαρίτα, αφήστε με να τα
δγάλω πέρα μόνη μου. Βοηθή-
στε με μονάχα αν μέ...

—Αν σάς αγαπώ; Μα εί-
ναι άνάγκη να ρωτάτε;

—Ορίστε!, φώναξε ώστόσο
ο πατέρας της Μαργαρίτας
Έλα μαζί μου και θα τα πώ
με στο σπίτι!

—Μά, μπαμπά, είναι ο άρ-
ραβωνιαστικός μου, άπότηνησε
άμέσως ή νέα. Να σου τον πα-
ρουσιάσω.

—Παύλος Γκριζί, σχεδιαστής,
ετραύλισε ο νέος.

—Ούγκο Ροζάι, χαίρει πολύ,
παλιπράρι μου, πάρα πολύ, ά-
πότηνησε ο τέως τρομερός πα-
τέρας καταβάλλοντας τη μαγ-
κούρα, ενώ το πρόσωπό του
έγαλύνετο.

Αν είσατε άρρα
βανιαστικός της κόρης μου,
τότε αλλάζει το πράγμα.

Και έγέλασε δυνατά. Έγέλα-
σε και ο Παύλος, με άνακού-
φισι, γιατί κατά δάθος αυτή
ή λύσις τον εύχαριστούσε πολύ.

—Έπρεπε όμως να μου το
πής προηγουμένως, είπα ο πα-

τέρας της Μαργαρίτας. Είσαι
ή μεγαλύτερη από τις τέσσερις
άδελφές σου και έχεις σειρά
να παντρευθής. Δεν μπορούσα,
λοιπόν, να έχω αντίρρηση. Έ-
πειτα, άρκει να τον ίδη κα-
νείς τον κύριον Παύλο για να
καταλάβη άμέσως ότι είναι
πρώτης τάξεως νέος, εύγενής,
μορφωμένος, με καλή θέσι...

—Εύχαριστώ, κύριε μου, εθ-
χαριστώ. Με κοιλακεύετε...

—Έγω πρέπει να σας εύχα-
ριστήσω. Τέλος πάντων!..
Πάμε τώρα να πάρουμε μιάν
μπύρα. Πώς; Δεν πιστεύω να
μου άρνηθήτε!.. Και αύριο,
αν δεν έρθετε να φάμε μαζί
θάχαμε ιστορίες, καταλαβαίνε-
τε; Ιστορίες!..

Την άλλη μέρα, στο τραπέζι
του μέλλοντος πεθερού, ο κατά-
πληκτος κι' εύτυχισμένος Παύ-
λος έδοκίμασε μιάν άλλην εκ-
πληξη. Είδε και τον φίλο του
Κάρολο, που είπα στη μητέρα
της Μαργαρίτας:

—Είσαι εύχαριστήμενη, θεία;

—Όταν ύπόσχομαι έγώ κάτι...

Ο Παύλος έκατάλαβε τότε
ότι αυτός θα του έδωσε το πε-
ρίφημο εκείνο γράμμα στην
τσέπη.

—Όποτε έσύ, λοιπόν, μου
έδωκες όλην αυτή την
ιστορία!, του είπα.

—Ναι, γιατί; Μήπως έχεις
παράπονο; Πρώτης τάξεως κο-
ρίτσι, ή εξαδέλφη μου, και εί-
ναι κυριολεκτικώς ξετρελλα-
μένη μαζί σου από την πρώτη
στιγμή που σε είδε.

—Καλά, και ο άλλος, αυτός
που την είχε ξεχάσει και για
τον όποιον ήταν προσωρισμένο
το γράμμα;

—Αυτός δεν είναι αντίξυός
της, όπως είπατε... Και έξ' άλ-
λου ποιος ξέρει αν ύπάρχει
κάν!..

ΜΑΡΙΟ ΒΟΥΛΙΑΝΟ

Οι άδλοι του Γερο-Παρατατικού

Η ΕΞΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΜΟΥ

Ένδόξως γάρ εόρτασον εις χώρον άνοικτόν
την εύτυχή συμπλήρωσιν έξήκοντα έτών
άφ' ότου ήρχισα να δρώ ως Άδον Ζουάν μαγγιώρος
και τας καρδίας των γυνών να καίω παραφύρας.
Έφόρων μπλε κοστούμιον έν ταύτη τη νιοστή
και είχον και τον μύστακα έμβάψει άσπροί.
Ποιν άρξασθαι το γλέντιον έγένετο δεκτόν
να έγερθώμεν αυτανόροι εύθης επί ποδός
και να τηρήσωμεν σιγήν τρισήμισι λεπτόν
εις μνήμην, φεύ!, της πρώτης μου παλίας φιλενάδος.

Ω, ήτο τρυφερότατα εκείν' ή μακαρίτισ
και ύπερήτει ως νταντά του πλάνου έαυτού μου

κι' έγώ το τέρας —φτού μου!—
την έκαίον την τάλινα ως νάμουν ύπερίτης!
Τεσσάρων ήμουνα έτών, όποτε την νταντά μου
αυγήν τινα, που μ' έβγαλεν έν περιπατάκι
άσπλάχνως δουτηξάμενος την έσυρον κοντά μου
και την ήρπάσθην τρυφερώς έν τω μαρσοτσάκιφ
Αυτά και άλλ' ανέφερα της έορτής ο ρήτωρ

κι' είπεν επί στατιστικών
άδων χιλιάδων γυναικών
έγίνηνκα ο κήτωρ!..

Και τέλος μ' άνεκήρυξε μπουλοβιον της φυλής
και πρώτον γόνην της Έγγυς και Άπω Ανατολής.

οι απόγονοι τῶν ἀνταρτῶν τοῦ «ΜΠΑΟΥΝΤΥ»

Τοὺν εὐτυχισμένοι σ' ἓνα νησάκι τοῦ Εἰρηνικοῦ

Ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια τώρα, οἱ διασχίζοντες τὸ ἀρχιπέλαγος τῆς Πολυνησίας παρατηροῦσαν τὶς νύκτες κάτι μυστηριώδη φωτεινὰ σήματα, ποὺ, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες ποὺ ἔκαναν, δὲν κατώρθωναν ποτὲ νὰ ἀνακαλύψουν ἀπὸ ποῦ προήρχοντο.

Τελευταία, ὅμως, ἓνα πλοῖον ἐξώκειλε σὲ μιὰ μικρὴ ἐρημόνησον τοῦ ἀρχιπελάγους αὐτοῦ καὶ τὸ μυστήριον ἐλύθη.

Στὸ μικρὸ αὐτὸ ἐρημόνησι ζοῦν οἱ ἀπόγονοι τῶν περιφρήμων ἀνταρτῶν τοῦ «Μπαουντυ», ποὺ ἡ ἱστορία τους εἶναι γνωστὴ σ' ὅλο τὸν κόσμον.

Τὸ «Μπαουντυ» ἦταν ἑνα ἀγγλικὸ πολεμικὸ, ποὺ ἐταξίδευε στὸν Εἰρηνικὸ κατὰ τὸ ἔτος 1790. Ὁ κυβερνήτης τοῦ σκάφους Μπλαϊντ ἦταν πολὺ σκληρὸς καὶ μιὰ μέρα τὸ πλοῖον ἐστάσιασε. Ὁ πλοίαρχος καὶ μερικοὶ ἀξιωματικοὶ ποὺ τοῦ ἦταν πιστοὶ συνελήφθησαν τότε ἀπὸ τοὺς στασιαστὰς καὶ ἐγκατελείφθησαν μέσα σὲ μιὰ μικρὴ θάλασσα στὸν Εἰρηνικὸ. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἐπνίγησαν ἢ πέθαναν ἀπὸ τὴν κακοτυχίαν. Ἀλλ' ὁ πλοίαρχος Μπλαϊντ καὶ ἐλάχιστοι ἄλλοι ἐσώθησαν καὶ ἐγύρισαν στὴν Ἀγγλία.

Ἐπειτα ἀπὸ ἓνα χρόνον, ἓνα ἄλλο ἀγγλικὸ πολεμικὸ, κυβερνώμενο καὶ πάλι ἀπὸ τὸν τρομερὸ Μπλαϊντ, ἀναχωροῦσε ἀπὸ τὸ Πάμουθ γιὰ νὰ ἀνεύρη καὶ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἀντάρτες. Ἐπειτα ἀπὸ πολλὰς περιπέτειες, τοὺς ἀνεκάλυψε τέλος στὴν Ταϊτή καὶ συνέλαβε τοὺς περισσώτερους, ποὺ ἐκρεμάσθησαν στὸ Λονδίνο, λίγον καιρὸ ἀργότερα.

Μερικοὶ ὅμως ἀπ' αὐτοὺς κατώρθωσαν νὰ διαφύγουν. Ἦσαν 9 Ἀγγλοὶ ναῦτες καὶ 18 Ταϊτινοί, οἱ περισσώτεροι ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἦσαν γυναικες.

Οἱ φυγάδες αὐτοί, ἀφοῦ ἐπάλασαν ἐπὶ ἐβδομάδες μὲ τὰ κύματα, κατέφυγαν στὸ τέλος σ' ἓνα μικρὸ νησάκι, χαμένο μέσα στὸν ὠκεανό. Τὸ νησάκι αὐτὸ εἶχε μῆκος 3 χιλιόμετρον μόνον καὶ πλάτος 1500. Στὸς γεωγραφικοὺς χάρτες ἦταν ἀγνωστο ὡς ἐκείνη τὴν ἐποχὴ. Οἱ ἄποικοι τὸ ἐβάπτισαν Πίτκαιρν.

Στὸ νησάκι αὐτό, οἱ ἀντάρτες ἔζησαν καὶ ἐπληθύνθησαν, σήμερα δέ, ἔπειτα ἀπὸ 150 χρόνια, οἱ ἀπόγονοί των ἀνέρχονται στὸν ἀριθμὸ 215.

Ἐνὰς ἀπ' αὐτοὺς, ὀνόματι Ἀντριου Γιούιν, κατ' εὐθείαν ἀπόγονος ἐνὸς ἀντάρτου τοῦ «Μπαουντυ», εἶχε τὴν ἐμπνευσί νὰ κατασκευάσῃ ἓνα εἶδος ὀπτικοῦ τηλεγράφου, χάρις στὸ ὁποῖον ἤλπιζε ὅτι

θὰ μπορούσε νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τῶν πλοίων ποὺ ἐπερνοῦσαν στὸ πέλαγος.

Τὰ πλοῖα ἔβλεπαν τὰ σήματα ποὺ ἐξέπεμπε, ἀλλ' ἐπειδὴ ὅλη ἡ περιφέρεια εἶναι γεμάτη ἀπὸ ὑφάλους, δὲν κατώρθωσαν ποτὲ νὰ προσανατολισθοῦν ὡς πρὸς τὸ ἀκριβὲς μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον προήρχοντο. Ἐτσι τὸ μυστήριον παρέμεινε ἄλυτον καὶ ἐχρειάσθη τὸ ναυάγιο ποὺ ἀναφέραμε, γιὰ νὰ γίνῃ γνωστὴ ἡ παρουσία τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ποὺ ζοῦν τελείως ἀπομονωμένοι ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο κόσμον.

Ἀλλὰ δὲν θὰ συμβαίη τὸ ἴδιο καὶ στὸ μέλλον. Γιατὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς ναυαγούς τοῦ πλοίου αὐτοῦ ἐδημοσίευσε σὲ ἓνα ἀμερικανικὸ περιοδικὸ μιὰ ἐνδιαφέρουσα περιγραφή τῆς μικρῆς νήσου καὶ τῆς ζωῆς ἐπιθυμίας τῶν κατοίκων τῆς νῆσου σὲ ἐπικοινωνία μὲ τὸν ὑπόλοιπο κόσμον.

Ἡ περιγραφή αὐτὴ λοιπὸν συνενέκησε ἐναντ' Ἀμερικανὸν κροίσον, ὀνόματι Μπέλλεν, ποὺ ἀμέσως ἐξεκίνησε μὲ ἓνα πλοῖο γιὰ νὰ ἐγκαταστήσῃ ἓνα ραδιοφωνικὸ σταθμὸ στὴ νῆσον.

Γιὰ νὰ φθάσῃ ἀπὸ τὸν Παναμὰ ἕως τὴν Πίτκαιρν, ἐχρειάσθηκε ἑνδεκα ὀλόκληρες ἡμέρες, ἔμεινε δὲ ἐκεῖ ἐπὶ δύο μῆνες.

Τέλος ὁ σταθμὸς ἐγκατεστήθη καὶ ὁ Μπέλλεν τὸν ἐνεκαίνισεν ὁ ἴδιος μὲ μιὰ ἐπισημὴν τελεονιδίαν τῆς νήσου.

Οἱ κάτοικοι τῆς ζοῦν σήμερα κατὰ ἓνα τρόπο πολὺ ἀπλὸ καὶ σχεδὸν πρωτόγονον.

Ἀλλὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἐγκαταστάσεώς των, οἱ αἰματηρὲς συμπλοκαὶ καὶ τὰ ἐγκλήματα ἦσαν ἀρκετὰ συχνά. Ὑπῆρχε μάλιστα ἓνα ἐποχὴ ποὺ οἱ ἐνθλίμεις κάτοικοι τῆς νήσου ἦσαν μόνον 7. Ἀλλὰ, σιγὰ-σιγὰ, ἡ ἡρεμία ἀποκατεστάθη στὴ νῆσον καὶ μαζί μὲ αὐτὴ ἡ εὐτυχία ἀπλώθηκε μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς.

Σήμερα, δὴμαρξος τῆς Πίτκαιρν εἶναι κατὰ μιὰ περίεργον σύμπτωση, ὁ Ρίσαρντ Ἐντγκαρ Κρίστιαν, κατ' εὐθείαν ἀπόγονος τοῦ Φλέστερ Κρίστιαν, ποὺ ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀνταρσίας τοῦ «Μπαουντυ».

Εἶναι πολὺν περήφανος γι' αὐτὴ τὴν καταγωγὴν του καὶ οἱ ἄλλοι ἐπίσης κάτοικοι τῆς νήσου τὸν περιβάλλουν μὲ σεβασμὸ ἐν τῇ ἀφορμῇ αὐτῇ.

Στὸ σπῆτι τοῦ διατηρεῖ ὡς ἱερὸν κειμήλιον τὸ τιμὸν τοῦ «Μπαουντυ», ποὺ εἰσέθηκε μόλις κατὰ τὸ 1935 ἀπὸ μερικὸν ψαράδες, ἐνσηπνωμένο σὲ μιὰ ρωγμὴ βράχου.

Μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς Πίτκαιρν τὸ χοῖμα εἶναι τελείως ἀγνωστο. Δὲν τὸ

χρειάζονται, ἄλλωστε, γιὰτὶ μεταξὺ τῶν ἐπικρατῶν τὸ σύστημα τῆς ἀπολύτου κοινοκτημοσύνης. Μόνον τὰ σπῆτια των ἀποτελοῦν ἀτομικὴ ἰδιοκτησία. Ὅλα τὰ ἄλλα προϊόντα, ποὺ προέρχονται εἴτε ἀπὸ τοὺς ἀγρούς των εἴτε ἀπὸ τὴ θάλασσα, μοιράζονται μὲ δικαιοσύνη μεταξὺ των, ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν ποὺ ἔχει κάθε οἰκογένεια.

Ἐτσι κανεὶς δὲν ἔχει νὰ παραπονεθῇ γιὰ τίποτε καὶ γι' αὐτὸ οἱ προστριβὲς καὶ οἱ ἐριδές, εἶναι πολὺ σπάνιες καὶ ἀσημαντὲς στὴν Πίτκαιρν.

Καὶ τὰ αἰσθηματικὰ δράματα εἶναι ἐπίσης ἀγνωστα, γιὰτὶ στὸ μικρὸ αὐτὸ νησάκι ἐπικρατεῖ μιὰ πρωτοφανὴς αὐστηρότης ἡθῶν.

Οἱ νέοι ποὺ θέλουν νὰ νυμφευθοῦν δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ πλησιάσουν τὴ νέα ποὺ ἔχουν ἐκλέξει καὶ νὰ τῆς μιλήσουν, προτοῦ πάρουν τὴ συγκατάθεσιν τῶν δικῶν των γονέων καὶ τῶν γονέων τῆς νύμφης.

Ἀμα μιὰ τέτοια πρότασις γίνῃ δεκτὴ, ὁ γάμος γίνεται, χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις, ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες καὶ συνήθως τὴν ἀμέσως ἐπομένη Κυριακῇ.

Τὴν ἄλλη μέρα, οἱ νεόνυμφοι πηγαίνουν ὁ καθένας στὴ δουλειά τους, σὰν νὰ μὴ συνέβη ἀπολύτως τίποτε.

Τὸ διαζύγιο μεταξὺ τους ἀπαγορεύεται ἀπολύτως.

Οἱ κάτοικοι τῆς Πίτκαιρν εἶναι πολὺ ἐνάστοι καὶ θεοσεβεῖς. Διατηροῦν μιὰ μικρὴ ἐκκλησία καὶ ἔχουν καθιερωσέν ὁπρὸ αὐτῆς μιὰ δεκάτη μεταξὺ ὅλων τῶν προϊόντων τους.

Εἶναι ἐπίσης πολὺ φίλεργοι. Ἐργάζονται ὅλη τὴν ἐβδομάδα χωρὶς καμμιὰ διακοπὴ καὶ ἀναπαύονται μόνον τὴν Κυριακῇ. Φοροῦν τότε ἓνα ζευγάρι πέδιλα, ποὺ εἶναι καμωμένα ἀπὸ σχοινί, πλεγμένο κατὰ ἓναν τρόπο πολὺν ἰδιόρρυθμον. Ὅλες τὶς ἄλλες ἡμέρες γυρίζουν ἀνυπόδητοι.

Ἡ μεγαλύτερη χαρὰ τους εἶναι ὅταν βλέπουν ἓνα πλοῖο νὰ περνᾷ στὸ πέλαγος. Μαζεύονται τότε ὅλοι κοντὰ στὴν ἀκτὴ καὶ προσπαθοῦν νὰ προκαλέσουν τὴν προσοχὴν του μὲ διάφορα σήματα. Δὲν τὸ κατορθώνουν ὅμως γιὰτὶ πλοῖα περνοῦν πολὺ ἀνοικτὰ, ἐπειδὴ ὀλόκληρον τὸ νησί τους περιβάλλεται ἀπὸ μιὰ μακρὰ σειρὰ ὑφάλων.

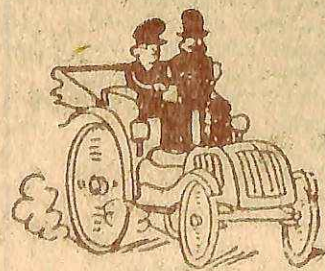
Ἀλλ' ὥσως εἶναι περισσώτερον εὐτυχισμένοι, γιὰτὶ ζοῦν τόσο μακριὰ ἀπὸ τὸν πολιτισμὸ μας καὶ δὲν ἔρχονται σὲ καμμιὰ ἐπαφή μαζί του.

Ὅλη ἡ ζωὴ τους ἄλλωστε ἔχει μιὰ διβλικὴ ὡραιότητα. Εἶναι ἀπλὴ, πρόσχαρη καὶ αὐστηρά. Τὸ βλέπει κανεὶς μόλις μὴν στὰ σπῆτια τους, ποὺ εἶναι ὅλα στολισμένα μὲ γιορτάντες πολύχρωμον λουλουδιῶν.

Τὸ χαμόγελο δὲν φεύγει ποτὲ ἀπὸ τὰ χεῖλη αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων. Γιατὶ ὅλη τους ἡ προσπάθεια εἶναι νὰ ζοῦν ἡρεμία καὶ εὐτυχισμένα. Δὲν ἐπιθυμοῦν καὶ οὐτε ἐπιδιώκουν τίποτε ἄλλο.

Γ. ΛΕΟΝΤΗΣ

Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ

1899

1919

1939

1959

ΤΟ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟ ΤΟΥ «ΓΑΛΑΖΙΟΥ ΘΙΑΔΙΟΥ»

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΙΚΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

νέροναν ἓναν ἀνθρώπον ἐξαιρετικὰ πλούσιον.

Ἀρχισε λοιπὸν νὰ ἐρευνᾷ μὲ προσοχὴ πρὸς τὸ μέρος τῆς θάλας, κυττάζοντας μήπως ἀνακαλύψῃ κάποιον πρόσωπον, ποὺ νὰ μπορούσε νὰ τοῦ φανῇ χρήσιμο σ' αὐτὴ τὴν περίστασι.

Ἀλλ' ἡ παράστασις ἐκόντευε νὰ τελειώσῃ καὶ ὁ Φρονσάκ δὲν εἶχε καιρὸ νὰ χάνῃ.

Ἐαφνικά, τὸ βλέμμα του διεσταυρώθη μὲ τὸ βλέμμα τῆς δουκίσσης ντὲ Βιλλεπόντ.

Ἡ δούκισσα τὸν ἐκύτταξε μὲ προσοχὴ. Ἀλλ' ὁ Φρονσάκ ἦταν δέβαιος ὅτι δὲν ἦταν τόσο τὸ αἶμά του ποὺ προκαλοῦσε τὸ ἐνδιαφέρον τῆς δουκίσσης, ὅσο τὰ δύο διαμάντια ποὺ ἐφορούσε στὸ στήθος. Γιατὶ δὲν ἀγνοοῦσε, ὅπως δὲν ἀγνοοῦσε κανεὶς στὴς Βερσαλλίες καὶ στὸ Παρίσι, ὅτι ἡ δούκισσα εἶχε σπαταλήσῃ ὅλη τὴν περιουσία καὶ ὅτι τώρα ἐχρησιμοποιοῦσε τὴν ἐπιτροπὴ καὶ τὴν δημοφιλίαν τῆς γιὰ νὰ ἐπιτυχάνῃ διάφορες ὑποθέσεις, ποὺ τῆς παρείχαν τὰ μέσα γιὰ νὰ ζήσῃ.

Ὁ Φρονσάκ ἐσκέφθηκε γι' αὐτὸ ὅτι δὲν θὰ ἦταν καθόλου δύσκολο νὰ πλησιάσῃ τὴν δούκισσα.

Ἐβγαλε λοιπὸν ἓνα μικρὸ καρτέ, ἀπέκοψε ἓνα φύλλον καὶ ἔγραψε μὲ ἓνα ἀσημένιο μολύβι τὰ ἑξῆς:

«Ὁ Ὀλλανδὸς τραπεζίτης Βάν-Ραϊν θὰ ἦταν εὐτυχὴς νὰ ὑποβάλῃ τὰ σέβη του στὰ πόδια τῆς δουκίσσης ντὲ Βιλλεπόντ καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν προστασία της, γιὰ τὸν διανομισμὸν μιᾶς σοβαρωτάτης ὑπο-

θέσεως ποὺ ἔχει μὲ τὸν ὑπουργὸ τῶν Στρατιωτικῶν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

Ἐὰν ἡ κυρία δούκισσα εἶχε τὴν καλὴν ἐπιθυμίαν νὰ παραχωρήσῃ γιὰ ἀπόψε μιὰ μικρὴ συνέντευξι ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας μόνον στὸν κ. Βάν-Ραϊν, ὁ τελευταῖος θὰ ἦταν πολὺ εὐτυχὴς νὰ τῆς ἐκδηλώσῃ ἀμέσως τὴν εὐγνωμοσύνην του.

Ἀφοῦ ἔγραψε αὐτὸ τὸ μπιλλέτο, ἐβγήκε ἀπὸ τὸ θεωρεῖο, καὶ ἔτρεξε στὴν εἴσοδον τοῦ θεάτρου, ὅπου ἀγόρασε ἓνα πολυτελέστατον μπουκέτο ἀπὸ λευκὰ λουλούδια. Ἐτοποθέτησε τότε τὸ μπιλλέτο μέσα στὰ λουλούδια καὶ παρέκλεισε τὴν ἀνθοπώλιδα νὰ τὸ φέρῃ στὴ δούκισσα ντὲ Βιλλεπόντ.

Ἐπέρασαν πέντε λεπτά, ἕως ὅτου ἡ ἀνθοπώλις ἐπιστρέψῃ.

Ἡ κυρία δούκισσα, εἶπε, περιμένει τὸν κύριον στὴν εἴσοδον τῆς Ὀπερας.

—Κυρία, ἔλεγε λίγη ὥρα ἀργότερα ὁ ψευδοτραπεζίτης πρὸς τὴν δούκισσα, ἐνῶ ἔτρεχαν μὲ τὸ ἀμάξι τῆς πρὸς τὴς Βερσαλλίες, ἡ ὑπόθεσίς μου εἶναι πλὴν ἀπλή. Ἐπρομήθευσαν στὸν γαλλικὸ στρατὸν, κατὰ τὴν τελευταία ἐκστρατεία του, τροφίμα ἀξίας τεσσάρων ἐκατομμυρίων. Ἀλλ' ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν δὲν μοῖ δίδει παρὰ μόνον τὰ δύο ἀπ' αὐτά. Καταλαβαίνετε πόσο μεγάλη εἶναι ἡ ζημία μου. Γι' αὐτὸ, θὰ εἶδα εὐχαρίστως ἐκαστὸν χιλιάδες σκουδά γιὰ νὰ μπορέσω νὰ μιλήσω μόνος ἐπὶ μερικὰ λεπτὰ στὸ βασιλεῖα.

—Ἐκατὸ χιλιάδες σκουδά ! ἔκαμε ἡ

Ἡ νέα ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

δούκισσα. Έκάρτασε πολύ καλά, κύριε, ν' αποταθήτε σε μένα...

—Αυτό με συνεβούλευσαν.

—Κύριε Βάν Ραϊν, σας υπόσχομαι ότι θα έχετε αύριο το πρωί τη συνάντησή που επιθυμείτε με τον βασιλέα.

—Ω! Αύριο θα είναι πολύ άργα, κυρία. Ο ύπουργός των Στρατιωτικών έχει λόγους να θέλη να υποδείξη αυτή τη συνάντησι. Είναι πολύ πιθανόν λοιπόν ότι θα έχη πληροφορηθή την άφιξί μου στο Παρίσι και ότι θα κάμει τα πάντα για να μη με άφησιν να φθάσω ως τον βασιλέα.

—Τότε, δεν άπομένει, έλεγε η δούκισσα, παρά να προσπαθήσωμε να τον ιδήτε άπόψε. Έχω το σχέδιό μου...

Το άμάξι είχε φθάσει έν τώ μεταξύ στις Βερσαλλίες.

Ο τραπεζίτης άκολούθησε την δούκισσα σά τα διαμερίσματα της.

Καθώς έξεκοιμούντο τον μανδύα που τον έκάλυπτε, άφησε ένα μικρό διαμάντι, που στην πραγματικότητα ήταν από καθαρό στέρας, να πέσει κάτω από πάτωμα.

—Α! Θεέ μου! έφώναξε η δούκισσα, τί κάνετε λοιπόν; Σκορπίζετε τα διαμάντια σας όπου τύχη!

—Πρέπει να σπείλη κανείς για να θέρησι, άπάντησε ο Βάν Ραϊν, χωρίς να σκύβη καθόλου για να το σηκώσει.

Επληρώσας έπειτα την δούκισσα και της έλεγε:

—Κυρία, είναι περιττό ίσως να κοπιάζετε για να θέρητε τον τρόπο για να με εισαγάγετε στο βασιλέα. Θα σας δώσω εγώ το πρόσχημα. Πρέπει προηγουμένως να σας πώ ότι, όπως ο βασιλεύς ή ο ύπουργός των Στρατιωτικών έχουν την άστυνομία τους, έχω κι' εγώ την δική μου. Η άστυνομία μου με έπληροφόρησε λοιπόν ότι ο βασιλεύς είναι έρωτευμένος με μία νέα, που κανείς ως σήμερα δεν μπόρεσε να την άνευρη. Την νέα αυτή ίσως είμαι σέ θέσι να του την βρώ εγώ...

—Αν του έλέγατε αυτό, είμαι βέβαιος ότι θα με έδεχόταν άμέσως. Παράγμα που σέ μένα θα έδιδε δυό εκατομμύρια και σέ σας εκατό χιλιάδες οκοίδια.

Η δούκισσα έσκέφθηκε επί μερικές στιγμές.

—Περιμένετε, έλεγε έπειτα, εάν ο βασιλεύς δεν έχει άκόμη κοιμηθή, σας υπόσχομαι ότι θα τον ιδήτε άμέσως.

—Εγύρισε έπειτα από ένα τέταρτο, το πρόσωπό της άκτινοβολούσε από χαρά.

—Ο βασιλεύς σας περιμένει, έλεγε.

—Αίνα λεπτά άργότερα, ο ψευδοτραπεζίτης ήταν μόνος μαζί με τον βασιλέα.

—Η δούκισσα, έλεγε ο Λουδοβίκος 15ος μου άνήγγειλε ότι έχετε να μου πήτε κάτι που με ενδιαφέρει. Σας άκούω, κύριε.

—Ο άστυνομικός δεν άπάντησε τίποτε. Με άργες νινήσεις, έξεκοιμώσε τον έπενδυτή του και έβγαλε από εκεί ένα χαρτόνι. Έπειτα έγύρισε την όψη αυτού του χαρτονιού προς το μέρος του βασιλέως.

—Αυτή είναι! έφώναξε ο Λουδοβίκος βλέποντας την γυναίκα που εικονίζεται επάνω στο χαρτόνι. Αυτή είναι! Άλλα πως την εύρηκα;

—Εάν ή μεγαλειότης σας εύαρεστηθή να με άκούσι, άπάντησε ο Φρονσάκ, θα ιδή ότι το πράγμα είναι πολύ απλό.

Και, χωρίς να χάνη καιρό, άφηγήθη τα πάντα στον Λουδοβίκο, με μία όψη ελκινεία που κατέπληξε τον βασιλέα.

—Δεν είσθε λοιπόν Όλλανδός; έρώτησε.

—Όχι, μεγαλειότης, άπάντησε στην άστυνομία υπό τας διαταγές του κ. ντε Σαρτιν...

Ο Φρονσάκ θέλησε να συνεχίση, άλλα ο βασιλεύς τον διέκοψε.

—Είσθε πολύ περίεργος άστυνομικός, 20

έλεγε ο Λουδοβίκος. Αυτό με κάνει να σκέπτομαι ότι θα μπορούσατε να χρησιμοποιήσετε κάπως καλύτερα τα προσόντα που έχετε... Θα σκεφθώμε άργότερα όμως... Φροντίστε τώρα να μου φέρετε αυτή τη νέα...

Ο Φρονσάκ έκαμε μία θαυμάία υπόκρισι και έφυγε.

Κεφάλαιον 7ον

Η «ΜΙΚΡΗ ΠΑΝΑΓΙΑ»

—Άλλ' άς αφήσωμε για μερικές στιγμές το μυστικό πρόκτορα του κ. ντε Σαρτιν, που ήλπιζε ότι μία μέρα θα μπορούσε να τον διαδεχθή στη θέση του και άς ξαναγυρίσωμε σέ ένα πρόσωπο που είδαμε στην άρχη της άφηγήσεώς μας.

Είχαν περάσει δυό μήνες από την τραγική εκείνη νύκτα που ο Ραούλ ντε Γκοντράν διέφυγε ως εκ θαύματος τον θάνατον.

Λιπόθυμος και τραυματισμένος, είχεν έλθει να πέση στα πόδια της φτωχής αυτής νέας, που έγραβε πίσω από το άνοιχτό παράθυρο της σοφίτας, όπου έμενε.

—Βοηθήστε με! έλεγε με πνιγμένη φωνή και την ίδια στιγμή έσφοδίσθη κατά τον άναίσθητος.

Όταν ή πρώτη κατάπληξις παρήλθε, ή νέα έσκυψε επάνω από το κεφάλι του και προσπάθησε, ραντίζοντάς τον με λίγο νερό, να τον έπαναφέρει στις αισθήσεις του.

—Άλλα το αίμα περρεχε πάντα από την πληγή του νέου, που δεν έδειχνε πιά κανένα σημεῖον ζωής.

Τρομαγμένη, έτρεξε τότε να ζητήσει βοήθεια. Δέν έχρειάσθηκε άλλωστε να πάη μακριά.

Στο ίδιο σπίτι έμεναν διάφορες οικογένειες έργατικών, μικροεπαγγελματιών και φοιτητών. Ένας άπ' αυτούς, φοιτητής της Ιατρικής, όνόματι Φιρμαίν, έμενε στο ίδιο πάτωμα.

Η νέα έτρεξε να κτυπήση στην πόρτα του.

—Έλάτε! έφώναξε. Πρόκειται για τη ζωή ενός ανθρώπου.

Ο Φιρμαίν έπήρε μερικά έργαλεία μαζί του και την άκολούθησε.

Έτσι, έπειτα από άρκετές περιποιήσεις, ο Ραούλ κατώρθωσε τέλος να συνέλθη.

—Άλλα τα λόγια που έτρόφερε ήταν άσυνάρτητα και άκατάληπτα. Δέν μπορούσε να θυμηθή ούτε τί είχε συμβή, ούτε πως είχε πληγωθή.

Αναγκάσθηκαν τότε να τον μεταφέρουν στο δωμάτιο του Φιρμαίν, που ήταν πιο μεγάλο.

—Άλλα τα λόγια που έτρόφερε ήταν άσυνάρτητα και άκατάληπτα. Δέν μπορούσε να θυμηθή ούτε τί είχε συμβή, ούτε πως είχε πληγωθή.

Αναγκάσθηκαν τότε να τον μεταφέρουν στο δωμάτιο του Φιρμαίν, που ήταν πιο μεγάλο.

—Φαίνεται ότι ο νέος αυτός ύπστη κάποια δυνατότη συγλήνησι, έλεγε ο Φιρμαίν. Θα θεραπευθή από το τραύμα του, άλλα φοβούμαι μήπως δεν μπόρεση να άνακτήση το λογικό του.

Πράγματι, μολονότι είχεν περάσει δυό δόλοκληροι μήνες, το βλέμμα του Ραούλ παρέμενε άπλανές και ή έκφρασίς του είχε κάτι το ήλιθιο. Σέ μερικές στιγμές, χωρίς προφανή αίτια, άνελεύτο σέ δάκρυα.

Ο Φιρμαίν, ώστόσο, δεν άπελπίετο.

Μαζί με τη νέα, είχαν έξαντλήσει όλες τις οικονομίες των και από μερικές ημέρες τώρα θρικούσαν σέ μία θέση, που δεν ήταν καθόλου εύχάριστη.

Η νέα έπερνούσε το μεγαλύτερο μέρος της νύκτας, γάθοντας, άλλα και πάλι τα χρήματα που έξοικονομούσε ήταν πολύ λίγα και δεν έπαρκούσαν στις διατάγες που άπαιτούσαν ή περιποιήσεις το Ραούλ.

—Άλλα πού ήταν αυτή ή νέα;

Στο σπίτι όπου έμενε, όλοι την έφώναζαν «ή μικρή Παναγία», γιατί ήταν πολύ όμορφη και έξαιρετικά φρόνιμη.

Δέν είχε μήτερο

Ο πατέρας της ήταν ύπρετης σ' ένα πλούσιο άρχοντιό. Έρχόταν να την ιδή μία φορά την έβδομάδα και της έδινε μερικά χρήματα. Άλλ' ή Σεσίλ —αυτό ήταν το όνομά της— ήταν ύποχρεωμένη να εργάζεται, γιατί το ποσόν που της έδινε ο πατέρας της ήταν πολύ μικρό.

Και το χειρότερο ήταν ότι ο πατέρας της είχε να φανή έναν δολοφόρο μήνα.

Δέν άνησύχησε, ώστόσο, γιατί λόγω της έργασίας του συνέβαινε πολλές φορές να άπουσιάζη, άκολουθώντας τους κυρίους στους όποιους ύπηρετούσε, στα ταξίδια του.

—Άλλα, ένα πρωί, της έφεραν ξαφνικά μία φουσκωμένη έπιστολή, που περιείχε είκοσι οκοίδια.

Η έπιστολή αυτή έρχόταν από το «Άμστερνταμ» και ήταν από τον πατέρα της.

Η Σεσίλ την άνοιξε θιαστικά και άρχισε να την διαβάξη:

«Άγαπητό μου παιδί, έγραφε ή έπιστολή, έχει περάσει ένας μήνας από τότε που σέ είδα για τελευταία φορά και δεν ξέρω άκόμη πότε θα μπόρεσω να σέ ξαναείδω. Έχω άλλαξει κυρίως. Βρίσκομαι τώρα στην ύπηρεσία του κόμητος ντε Γκρινιάν, που άναγκάσθηκε να φύγη διαστικά από το Παρίσι και να καταφύγη στην Όλλανδία, έπειτα από κάποιο σκάνδαλο. Δέν πρέπει να άνακινώσθης σέ κανέναν που βρίσκομαι. Θα σου έξηγήσω άργότερα το λόγο. Σου στέλνω μερικά χρήματα που κατώρθωσα να έξοικονομήσω.

Σέ φιλώ ο πατέρας σου Ρομπέρ Ντεμιέν».

Η Σεσίλ άνεσκήκωσε το κεφάλι μετά το διάβασμα της έπιστολής. Είδε τότε, σέ μία γειτονική σοφίτα, ένα άλέμμο που ήταν με έπιμονή στυλωμένο επάνω της.

—Ένας άνθρωπος ήταν στο παράθυρο αυτής της σοφίτας και την έκτύταζε με μία σιωπηλή έκσταση.

Ήταν ένας πτωχός εύγενής και ζωγράφος, όνόματι Μαρντάς, που είχε έγ κατασταθή σέ δωματίο αυτό το ίδιο πρωί.

—Άλλα δεν έπρόκειτο να την ξαναείδη άλλη φορά. Γιατί το ίδιο βράδυ, ο τρομερός Φρονσάκ, βοηθούμενος και από δυό άλλους άστυνομικούς, είχε άπαγάγει τη νέα.

Για να το κατορθώση, είχε άναγκασθή να δέση τον Φιρμαίν, στήνοντάς του μία ένέδρα, τη στιγμή που άνέβαινε επάνω στην σοφίτα του και να κτυπήση, εύτυχώς πολύ έλαφρά, μ' ένα μαχαίρι τον Ραούλ ντε Γκοντράν, που, βλέποντας ή κείνη που τον είχε σώσει να κινδυνεύη, θέλησε να την ύπερασπισθή.

Η «μικρή Παναγία» ήταν τώρα μέσα σ' ένα άμάξι, που είχε πάρει τον δρόμο των Βερσαλλιών.

Ο Φρονσάκ της άφήρεσε το φίλιωτο με το όποιον την είχε φιμώσει, άφου έπέρασαν το Μπελβύ.

—Πού βρίσκομαι; έκαμε, άνακτώντας τις αισθήσεις της.

—Δεσποινίς Σεσίλ, άπάντησε ο Φρονσάκ, μη φοβείσθε. Δέν διατρέχετε κανένα κίνδυνον. Είμαι φίλος του πατέρα σας. Ότι έκαμα το έκαμα κατά διαταγήν του... για να σας σώσω.

—Άλλ' από τί; Έξούσα τόσο εύτυχισμένη...

—Κάνετε λάθος, παιδί μου. Είχατε έναν έξάδελφο, όνόματι Άγκνολο Καπουζό, δεν είναι έτσι;

—Ναι, έχω να τον ιδώ από πολλόν καιρό.

—Και ούτε θα τον ξαναείδτε ποτέ, παιδί μου, έλεγε ο Φρονσάκ. Γιατί επέθανε... ή καλύτερα ήτοκτόνησε γιατί σας άγαπούσε

—Ω, Θεέ μου! έκαμε ή Σεσίλ.

—Το χειρότερο είναι, κόρη μου, ότι προτού πεθάνη σας έσκηφάντησε. Είπε ότι είσθε ή έρωμένη ενός φοιτητού που μένει στο ίδιο σπίτι με σας, όνόματι Φιρμαίν.

—Αυτό είναι ψέμα, έλεγε ή Σεσίλ.

—Το ξέρω, παιδί μου, έσυνέχισε ο Φρονσάκ, παίρνοντάς ένα στοργικό ύφος.

—Άλλα μία σκεοφαντία δύσκολα την έξαφανίζει κανείς. Γι' αυτό ή έπρεπε να παντρευθήτε τον Φιρμαίν ή έπρεπε να φύγετε από το σπίτι αυτό... Άλλα το πρώτο δεν μπορεί να γίνη γιατί είναι παντρεμένος...

—Παντρεμένος ο Φιρμαίν; έκαμε ή Σεσίλ. Άδύνατον. Δέν με συνδέει άλλωστε τίποτε μαζί του. Τον άγαπώ σάν άδελφό...

—Και αυτό το ξέρω, έλεγε ο Φρονσάκ. Παρ' όλα αυτά, έπρεπε να φύγετε, χωρίς ο Φιρμαίν να μάθη ποτέ που έπήγατε. Άλλωστε, όπως σας είπα, ότι έγινε, έγινε για το καλό σας... Άκούστε με, κόρη μου... Έγνώρισατε τη μητέρα σας;

—Όχι. Επέθανε φέρνοντάς με στον κόσμο.

—Και ο πατέρας σας δεν σας έλεγε τίποτε για τη γέννησί σας;

—Όχι, άπάντησε και πάλι ή Σεσίλ.

—Θα σας το πώ εγώ τότε... Η μητέρα σας ήταν τροφός ενός βασιλικού πρίγκιπος και ο ίδιος ο βασιλεύς είναι άναδόχος σας. Ο βασιλεύς λοιπόν έβγαθε την ύπαρξί σας και θέλει να σας ιδή.

—Μά είναι δυνατόν αυτό; έκαμε έκπληκτη ή Σεσίλ.

—Θα πεισθήτε σέ λίγο μόνη σας, άπάντησε ο Φρονσάκ, όταν θα βρεθήτε έμπρός στον βασιλέα.

Τα λόγια αυτά άπεκοίμισαν και τους τελευταίους δισταγμούς της νέας.

Στο διάστημα αυτό το άμάξι είχε φθάσει στα άνάκτορα των Βερσαλλιών.

Ο Φρονσάκ έκατέβασε τη νέα και κατόπιν, άποτεινόμενος σ' ένα από τους φρουρούς, έλεγε:

—Είναι άνάγκη να μιλήσω άμέσως στον κ. Λεμπέλ.

Πέντε λεπτά άργότερα, ο άρχιθαλαμηπόλος ένεφανίσθη.

—Εγνώριζε τον Φρονσάκ, γιατί τον είχε ιδή να έπισκέπτεται την προηγουμένη ήμέρα τον βασιλέα και είχε λάβει ρητή έντολή εκ μέρους του Λουδοβίκου να οδηγήση άμέσως τον άνθρωπο αυτόν μπροστά του, μόλις ένεφανίετο.

Ο Φρονσάκ ύπεκλήθη.

—Η νέα είναι εδώ, έπιθύρισε.

Ο Λεμπέλ τον έκτύταζε έκπληκτος.

—Είσθε άξιοθαύματος, κ. Φρονσάκ, έλεγε. Το μόνο κακό είναι ότι ο βασιλεύς κοιμάται αυτή τη στιγμή.

—Πρέπει να τον ξυπνήσετε, έλεγε ο άστυνομικός. Η νέα νομίζει ότι είναι άναδεκτη της Αυτόν Μεγαλειότητος. Δέν πρέπει να της καταστρέψουμε αυτή την έντύπωσι.

—Δέν μου επιτρέπεται με κανέναν τρόπο να ξυπνήσω τον βασιλέα, άπάντησε ο Λεμπέλ.

—Άλλα τί θα κάναμε τότε;

—Ένα πράγμα πολύ απλό.

Και, λέγοντας αυτά, ο Λεμπέλ έπρωχώρησε προς το μέρος της νέας, που έστεκόταν παράμερα.

—Δεσποινίς, έλεγε, ο βασιλεύς, ο σεβαστός σας άναδόχος, διέταξε να σας οδηγώσω άμέσως στο δωμάτιο που προσωγάσθη για σας. Θα σας έπισκεφθή αύριο το πρωί, μόλις ξυπνήση.

—Πώς! έκαμε ή νέα πατάληκτη, ο βασιλεύς κατεβέχθη να ένδιαφερθή για μένα;

—Και με διέταξε να τεθώ στη διάθεσί σας, άπάντησε ο Λεμπέλ.

Η Σεσίλ ένόμιζε ότι όνειρεύεται.

Ο Λεμπέλ είχε δολέυκα μαλλιά και σεβασμία φυσιογνωμία. Το ύφος του ήταν άλλωστε πατρικότατο.

Γι' αυτό ή νέα δεν έδίστασε να τον άκολουθήση.

Ο Φρονσάκ την άπεχαιρέτησε, άφου την συνεχάρη για την άνέλπιστη τύχη της.

Κεφάλαιον 8ον

Η ΖΗΛΟΥΤΥΙΑ ΤΗΣ ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΗΣ

Η άφιξις αυτού του άγοράλου άμαξιού στο άνάκτορο και ή ύποδοχή που έκαμε ο Λεμπέλ στη νέα, που έκατέθηκε άπ' αυτό, είχαν κινήσει την προσοχή των φρουρών και των αυλικών που άγρυπνούσαν άκόμη εκείνη την ώρα.

Αίνα λεπτά άργότερα, δεν ύπηρεχε κανείς στις Βερσαλλίες, που να μην ήξερε τί είχε συμβή.

Μεταξύ των πρώτων που το έπληροφόρηθηκαν ήταν και ή μαρκησία ντε Πομπαδούρ.

Όταν της διηγήθηκαν την άφιξη και την ύποδοχή της νέας, έγέλασε μ' ένα τρελλό γέλιο, γιατί εσήχη το πράγμα πολύ κομικό.

—Άλλα το δλέμμα της έγινε βλοσυρό και ή εύθυμία εξαφανίσθηκε άμέσως από το πρόσωπό της, όταν της είπαν ότι ή νέα αυτή ήταν πολύ όμορφη.

«Τόσο όμορφη, όσο και σείς», της είγαν πάλι. «Άλλ' ή μαρκησία ήξερε πολύ καλά ότι αυτό έσήμαινε: «Άπειρώς όμορύτερη από σας».

Διέταξε άμέσως εκείνους που την περιεστοίχιζαν να την αφήσουν μόνη και παρήγγειλε να φέρουν έμπρός της τον Νοέλ.

Ο Νοέλ ήταν ένας νεαρός άκόλουθος, πράγμα που δεν τον έμπόδιζε να αποτελή μία προσωπικότητα μέσα στις Βερσαλλίες.

Ευφύεστατος και Ικανώτατος, κατώρθωσε να έξυπηρετή τους πάντας και να παρέχη πολύτιμες ύπηρεσίες σ' εκείνους που ήθελαν να χρησιμοποιήσουν τα προσόντα και τις Ικανότητές του.

Από καιρό τώρα, ήταν άφωτισμένος στην πανίσχυρο εύνοουμένη, όσο μπορούσε να είναι ένας άνθρωπος του είδους του.

Η μαρκησία τον έβαλε να καθήση κοντά της, επάνω σ' ένα σκαπό από μαξιλάρια.

—Νοέλ, έρώτησε, είδες τη νέα που έφεραν στο βασιλέα;

—Ναι, κυρία.

—Είναι όμορφη;

—Σωστός άγγελος!

Η μαρκησία έκαμε ένα μορφασμό.

—Και νομίζεις ότι ο βασιλεύς θα σιγινήθη από την καλλονή της;

—Εγώ στη θέση του αυτό θα έκαμα, άπάντησε ο Νοέλ, με την θρασύτητα που τον έχαρακτήριζε.

Η μαρκησία έγινε σκεπτική.

—Και αν εγώ ήθελα, έρώτησε, να έξαφανισθή αυτή ή νέα από τις Βερσαλλίες;

—Τότε θα πρέπει να θέρητε έναν άνθρωπο για να την άπαγάγει.

—Και το νομίζεις δύσκολο αυτό, Νοέλ;

—Δέν το νομίζω μόνο δύσκολο. Το βρίσκω άδύνατον. Γιατί ο άνθρωπος που θα το κάμη πρέπει να είναι τρελλός. Το λιγότερο που μπορεί να πάθη είναι να περάση όλη την υπόλοιπη ζωή του μέσα στη Βασιλλή.

—Ξεχνάς όμως, Νοέλ, ότι ο διαυθυντής της Βασιλλής είναι φίλος μου. Και μπορεί ο άνθρωπος που θα έγκλεισθή εκεί να μη μείνη μέσα στη φυλακή περισσότερο από μία μέρα.

9—11—1914: Η Α.Β.Υ. ο πρίγκιψ Νικόλαος, ο ύψηλός συγγραφέας της «Αθώας Άμαρτωλής», έχασε στην πρωταγωνίστρια του έργου του κ. Κυβέλην μία πολυτελέστατη άγκράφα φέρουσαν το γράμμα «Ν».

★ Άναβίσεις του μεσαίωνα! Στην όδον Κωλέτη, πέντε άγνωστοι (δεν ήσαν προσωποδοφοροί), κατά τας νυκτερινάς ώρας, έπέτεβαν έναντίον του διερχόμενου έμπορου κ. Καββάδα, συνοδεύοντας κυρίαν, με σκοπόν να την άπαγάγουν. Έπληρώθησαν ήρωϊκή —ή μάλλον Ιπποτική— συμπλοκή. Χάρις όμως στην επέμβαση των παραττόντων διαδωτών ή κυρία άπληλάγη από τα χέρια των άγνώστων άπαγώνων της. Άξιοπαράκλητον είναι ότι καθ' όλην την διάρκειαν... του άγώνος ούτε σκιά άστυφύλακος έφάνη.

10—11—14: Καθ' ά άγγέλλουν τα εκ του έξωτερικού άφικθέντα φύλλα, οι Γερμανοί έδομάρδισαν το Σωβανκούρ το όποιον κατεστράφη σχεδόν όλοσχερως, συνεπεία έκρήξεως ύπνομον.

★ Σήμερα, στις 6 μ.μ. θα μιλήση στο Λόκειον των Έλληνίδων ή κ. Γαλάτεια Καζαντζάκη, ή γνωστή υπό το ψευδώνυμον Πετρούλα Ψηλορείτη. Λογοτέχνης, με θέμα «Οι σύγχρονοι Έλληνες συγγραφείς».

11—11—14: Ως γνωστόν ο ύπουργός των Ναυτικών κ. Δεμερτζής, παρητήθη και άνέλαβε ο κ. Μισούλης, ο όποιος όμως δεν είναι εις το ύψος... του παρατηθέντος προκατόχου του, διότι ύπολείπεται τον κ. Δεμερτζή 50 εκατοστά, τουλάχιστον, του μέτρου.

12—11—14: Υπό των Ιταλικών έφημερίδων Ιδιαιτέρα προσοχή δίδεται στις συγκεντρώσεις των Γερμανών παρά των ποταμών Δίν. Αί κινήσεις αυτές θεωρούνται ως άποσκοπούσαι την γερμανικήν προέλασιν κατά των Παρισίων.

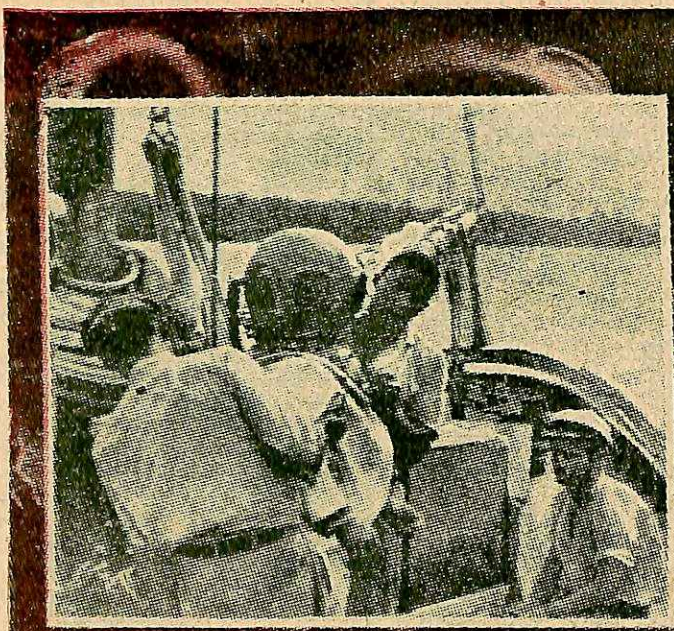
15—11—14: Χθές, έπέτειος των γενθλίων της μητέρας του τσάρου Μαρίας Θεοδωρόβνας. Είς τών έναιήθαι ρωσικών ναών έτελέσθη δοξολογία, εις την όποιαν παρέστησαν ο πρεσβυτης της Ρωσίας και το προσωπικόν της Πρεσβείας.

★ Ο κ. Προβουλευτής εδύλωσαν ότι άφηνει ύπερ του Δημοσίου Ταμείου το έκ 1000 δραχ. ποσόν, το όποιον θα έλάμβανε κατά μήνα ως ύπουργός των Έξωτερικών.

★ Έξεδόθη εις δευτέραν έκδοσιν το έργον του κ. Γιωργ. Αραγούμη «Μαγύρων και Ήρώων αίμα», του όποιου το έθνικόν περιεχόμενον είναι έξαίρετον.

★ Ο ύπουργός των Ναυτικών της Άγγλίας άνεκόνισσε σήμερον εις την Βουλήν των Κοινοτήτων ότι το θωρηκτόν «Μπολουάρας», χωρητικότητος 15.000 τόννων έτορπιλλίσθη καθ' έν χρόνον εύρίσκειτο έξωθεν του Ζήνυ, εις την Βόρειον Θάλασσαν. Έκ του πληρώματος έσώθησαν 12 ναύται μόνοι.

Β. Ν. ΝΙΚΟΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

Επολέμησα

ΜΕ ΕΝΑ ΧΤΑΠΟΔΙ

για νάβρω έναν θησαυρό!

ΚΑΝΕΝΑΣ ΜΥΘΙΚΟΣ ΘΗ-
ΣΑΥΡΟΣ ΔΕΝ ΕΦΥΛΑΧΘΗ-
ΚΕ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΑΠΟ ΠΙΟ
ΤΡΟΜΕΡΟ ΔΡΑΚΟ, ΟΣΟ
ΑΥΤΟΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ
ΟΠΟΙΟΥ ΠΟΛΕΜΗΣΕ Ο Υ-
ΠΟΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΧΑΡΡΥ
ΡΙΖΜΠΕΡΓΚ ΣΤΑ ΒΑΘΗ
ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ ΑΝΑΖΗ-
ΤΩΝΤΑΣ ΕΝΑ ΦΟΡΤΙΟ
ΑΠΟ ΑΡΓΥΡΟΥ.

Βρισκόμουν στο Γκάλβε-
στον του Τέξας, όταν ο φί-
λος μου Τζώρτζ Χάρντιγκ
μου είπε πως υπήρχε ένας
θησαυρός στα βάθη της
θαλάσσης. Για την ακρί-
βεια, επρόκειτο για περισ-
σότερο από 100.000 δολλά-
ρια σε ράβδους αργύρου,
που θρίσκονταν μέσα στο
επιβάτιο της γραμμής
«Κολούμπια», που είχε ναυ-
αγήσει το 1931 στις ακτές
της κάτω Καλιφορνίας.

Ξεκινήσαμε με την «Καρ-
λότα», ένα μικρό πλοίο 100
τόνων με τον φίλο μου
και 8 ιθαγενείς Γουατεμα-
λέζους, από τους οποίους
ο ένας, ο Ζουάν, ήταν ένας
πελώριος στο σώμα δυτης
που γνώριζε το μέρος του
ναυαγίου. Ύστερα από έ-
να ταξίδι 26 ημερών,

περάσαμε την διώρυγα του
Παναμά και βγήκαμε στον
Ειρηνικό, όπου, παρά την
τρικυμία, κατωρθώσαμε να
φθάσουμε γρήγορα στο μέ-
ρος όπου θέλαμε και με
την καθοδήγηση του Ζουάν
αγκυροβολήσαμε σχεδόν
επάνω από το «Κολούμπια».
Το ναυάγιο φαινόταν σαν
μαύρη σκιά σε βάθος κά-
πως μεγαλύτερο από 8 όρ-
γυες. Μελετήσαμε προσε-
κτικά τα ρεύματα της θα-
λάσσης και είμαστε έτοι-
μοι κατά το μεσημέρι.

Ο Ζουάν θα βουτούσε
πρώτος. Γδύθηκε και στά-
θηκε για λίγη ώρα στην
άκρη του παραπέτου. Στο
ένα χέρι κρατούσε ένα κα-
λασκονισμένο μαχαίρι και
στο άλλο είχε δεμένο ένα
ψιλό σχοινί για την περί-
πτωσι δυστυχήματος. Έ-
πειτα έβριξε στη θάλασσα
μια θερμακή πέτρα δεμένη
με σχοινί, που θα του χρη-
σίμευε για οδηγός.

Αφού εκύτταξε προσεκτι-
κά το νερό, έβούτηξε γρή-
γορα. Τον είδαμε μέσα
στο καθαρό νερό να πλη-
σιάζει στο άνοιγμα του
πλοίου, που θρίσκονταν κον-
τά στην καμπίνα της γεφύ-
ρας, να κυττάει διατακτι-

κά λίγο μέσα, και έπειτα
να μπαίνει και να χάνεται
από τα μάτια μας.

Το σχοινί γλυστορούσε
σιγά ανάμεσα στα δάχτυ-
λά μας, έπειτα απότομα
σταμάτησε.

Ξαφνικά κινήθηκε δυνα-
τά και όπως έβλεπαμε κά-
τω, είδαμε το Ζουάν να
βγαίνει από το άνοιγμα
και να κινείται σαν να ζη-
τούσε να φυλαχθεί από
έναν έχθρο που δεν έβλεπα-
με.

Εκείνη τη στιγμή δια-
κρίναμε κάτι σκοτεινά πλά-
σματα, σαν φίδια, τερά-
στια με σειρές από βεντού-
ζες, να πετιούνται από το
άνοιγμα και να κολλούν
επάνω στον Ζουάν, που σαν
τρελλός τα έκοβε με το μα-
χαίρι του, ενώ προσπαθού-
σε ν' ανέβει επάνω, με τα
άκρα αυτών των ζωντανών
σχοινιών κολλημένα στο
κορμί του.

Με τόση βία τον βοηθή-
σαμε κι' εμείς, που, όταν
έφθασε στην επιφάνεια, πε-
τάχθηκε έξω από το νερό.

Ο Ζουάν ήταν σχεδόν α-
ναίσθητος. Τον ξαπλώσαμε
στο κατάρτωμα, τον έκά-
ναμε να βγάλει το αλμυρό
νερό που είχε καταπιεί και
του δώσαμε μια καλή δό-
σι μπράντυ. Έπειτα ρίξα-
με κρύο νερό επάνω στους
κοιμένους πλοκάμους του
χταποδιού, που άμέσως
ξεκόλλησαν.

Ο Τζώρτζς μου είπε:
—Ξέρεις, ο Ζουάν, δεν

είνε φοβιστάρις. Άλλά
λέει πως περισσότερα από
δώδεκα μικρά τέρατα που
του ρίχθηκαν είνε μέσα
στην καμπίνα. Εύτυχως
που πρόλαβε να βγεί πριν
του ριχθεί ο άρχηγός της
οικογενείας, ένα φανταστι-
κό τέρας. Δεν πρόκειται
κανείς να ξαναβουτήξει.
'Ακόμη κι' εγώ, ξέρεις, έ-
χω γυναίκα και παιδιά
και για όλο το χρυσάφι
του κόσμου δεν θα τάφηνά
όρφανά.

—Και όμως, του είπα.
—Τί έννοεις, καπετάνιο;
μ' έρώτησε.

—Έννοώ να δουλέψω.
Φέρε το σκάφανδρο και έ-
κείνη την ξιφολόγη που έ-
χεις, αφού την άκονισής
σαν ξουράφι.

Ως που να έτοιμασθούν
τα πράγματα, πήγα να λ-
δώ τον Ζουάν. Ήταν ακό-
μα ξαπλωμένος και κατα-
κίτρινος. Μου άφηγήθηκε
τα συμβάντα:

Από το άνοιγμα της κα-
μπίνας είδε ένα κιβώτιο
που είχε μια άλυσίδα εις
την άκρη και που ασφαλώς
θα είχε μέσα το θησαυρό.
Όταν μπήκε μέσα και έ-
τοιμάζε το σχοινί του, άρ-
χισαν να ζωντανεύουν κάτι
σκιές. Τού φάνηκε σαν να
τον εκύτταζαν κάτι παρα-
ξενα μάτια και έγινονταν
κάτι άθόρυβες κινήσεις στα
σκοτεινά.

Ξαφνικά, κάτι τρομεροί
και άποκρουστικοί πλόκα-
μοι εκόλλησαν στα χέρια
και στο στήθος του με ά-
στραπιαία ταχύτητα. Έκο-
ψε άμέσως τον πλόκαμο
που κρατούσε το άριστερο
του χέρι και μεταφέροντας
το μαχαίρι στο άριστερό
έκοψε αυτόν που κόλλησε
ντο δεξί του.

Έπειτα, όπισθοχωρών
τας, προσπαθούσε να βγεί
από την άνοιξη είσοδο της
καμπίνας. Δεν θυμάται έ-
πειτα τίποτε άλλο...

Αφησα τον Ζουάν και
πήγα να έτοιμασθώ. Ο
Τζώρτζς μου είπε:

—Δέν πιστεύω να έπιμέ-
νεις! Έβλεπα κάτω, και
είδα καλά το άποκρουστικό
μαλάκιο. Οι πλόκαμοι του
θα είνε το λιγώτερο 3-4
μέτρα και το σώμα του φο-
βερό. Τα μάτια του στοιχι-
ματίζω πως είνε μια πιθα-
μή.

—Κράτησε την πληροφο-
ρία για σένα, του άπηντη-
σα. Έμένα μου χρειάζον-
ται τα λεπτά. Πάντως δέν
θα μένω με δεμένα χέρια.

Ήταν 4 ή ώρα, όταν ο
λα έτοιμάσθηκαν κι' εφό-
ρεσα το σκάφανδρο. Όταν
βεντούζες που θα είχαν δύ-
ναμι ασφαλώς κάπου 19
κλών. Και τα μάτια του ή-

ματΙΑ αποχαιρετισμού. Γλύ-
στησα μέσα στο νερό και
άρχισα ν' άκούω τον κρό-
το της τρόμπας που με τρώ-
φοδοτούσε με άέρα. Στη
μέση μου είχα ένα κοφτε-
ρό μαχαίρι για ώρα άνάγ-
κης και στο χέρι κρατούσα
την άκονισμένη ξιφολόγη.
Μια σιωπή άπόλυτη άρχι-
σε να με θαραίνει όσο κα-
τέβαινα πιο θάβεια κρα-
τώντας το σχοινί που μ' ώ-
δηγούσε, και σε μια στιγ-
μή έννοιωσα κάτω από τα
πόδια μου τα σίδερα του
«Κολούμπια».

Έβάδισα ύστερα προς
την είσοδο της καμπίνας
προσεκτικά. Κάτι μικρά
ψαράκια τρέχανε μπροστά
μου. Ένα χταπόδι συνηθι-
σμένο πετάχθηκε προς το
βάθος να φύγει με άπίστευ-
τη ταχύτητα. Σε λίγο
έβλεποντας από το άνοιγμα
διέκρινα το μικρό στερεό
κιβώτιο που μου είχε ο
Ζουάν, και που υποθέταμε
πως θα είχε μέσα το θησαυ-
ρό που γυρεύαμε.

Το σχέδιό μου ήταν να
προχωρήσω με όσο μπορού-
σα λιγώτερο θόρυβο και
γρήγορα να δέσω με το
σχοινί το κιβώτιο πριν να
άπαίσινα πλάσματα άντιλη-
φθούν την παρουσία μου.
Είχα μια θηλειά έτοιμη εις
την άκρη του σχοινιού και
με ένα μπαμπού μακρύ που
είχε μια διχάλα στην άκρη
προχώρησα στην είσοδο
και με προσοχή το πέρασα
επάνω και στα πλευρά του
κιβωτίου. Έπειτα προσπά-
θησα να σφίξω τη θηλειά
και να δέσω το κιβώτιο γε-
ρά. Πάτησα το πόδι μου
σ' ένα ξύλο για να τράβή-
ξω, αλλά όπως είχε χόρτα
επάνω, γλυστήρησα και έπε-
σα στο μέσα μέρος της κα-
μπίνας. Σηκώθηκα όσο μπο-
ρούσα πιο γρήγορα.

Ανατρίχιασα, γιατί μια
φαντασμαγορική σκηνοθε-
σία γίνηκε γύρω μου. Μάτια
φωτεινά, άπαίσινα, λάμπα-
νε σε κύκλο και πλόκαμοι
ξεπετιόνταν από όλες τις
διευθύνσεις που, όπως η-
δοῦσα προς τα δίσω, απέ-
τυχαν στο σκοπό τους.

Για μια στιγμή, έννοιωσα
επάνω στο γυμνό χέρι μου
την άδηή έπαφή και το κόλ-
λημα μιας άπαίσιος σει-
ράς από τεράστιες βεντού-
ζες. Με άπελπισία, άρχισα
να κινώ το χέρι που κρα-
τούσε την ξιφολόγη. Έκο-
ψα στα δυό ένα από αυτά
τα πλάσματα και το είδα
να πέφτει προς τα κάτω.
Τότε άντελήφθηκα, σαν σε
όνειρο, το μεγάλο τέρας,
που οι πλόκαμοι του είχαν
βεντούζες που θα είχαν δύ-
ναμι ασφαλώς κάπου 19
κλών. Και τα μάτια του ή-

ταν κάτι άφάνταστο —μά-
τια Δαίμονος— που όποιος
τά ζωγραφίστη θα γίνη πε-
ρίφημος, μάτια που ήταν
άδύνατο να τα δει κανείς
χωρίς φρίκη μέσα σ' εκεί-
νο το σκοτάδι...

Ξαφνικά, άρχισα να πα-
θαίνω άσφυζία. Έπειτα,
κάτι σαν έκατομύρια μι-
κρές σπίθες φάνηκαν μπρος
στά μέτια μου. Κατάλαβα
άμέσως πως ο σωλήνας
που έπαιρνα άέρα άπότηκε.

Ήμουν χαμένος...

Έπειτα λιποθύμησα...

Αμα έπανάληθα στις αλ-
σθήσεις μου, ήμουν ά-
πλωμένος με τη σειρά μου
στο κατάρτωμα του πλοι-
ου μας με τον ούρανό από
πάνω μου και τον ήλιο κά-
πως χαμηλά. Όπως άνοι-
ξα τα μάτια μου, θυμήθη-
κα που ήμουν και συλλο-
γίσθηκα το θησαυρό. Προσ-
πάθησα να δω τον Τζώρτζ.
Ήταν κατακίτρινος.

Μη σε νοιάζει για μέ-
να, του λέω. Είμαι καλά
και έκείνο που μ' ένδιαφέ-
ρει είνε ο θησαυρός. Τρα-
βήξτε το σχοινί και το κι-
βώτιο θα βγεί από το άνοι-
γμα, γιατί τα σίδερα είνε
φαγωμένα από τη σκουριά.

Ο Χάρντιγκ δέν ήθελε να
με πιστέψει, αλλά άμα είδε
πως έπέμενα, έδωσε διατα-
γή να τραβήξουν το σχοινί.
Όταν οι ναύτες τράβηξαν
το σχοινί, τεντώθηκε και
το κιβώτιο σε μια στιγμή
έπέρασε μέσα από την όρ-
φή της καμπίνας που είχε
σχεδόν διαλυθεί.

Σε μερικά λεπτά το κι-
βώτιο θρίσκονταν επάνω
στο κατάρτωμα.

Ο Χάρντιγκ έγύρισε και

μουπε:

—Τώρα θα φύγωμε. Έ-
πειτα μάς λες τί έγινε.

Σε λίγο η «Καρλότα»
σήκωσε άγκυρα και βγήκα
με στον Ειρηνικό, που ήτα-
νε μανιασμένος. Αυτή τη
φορά πήγαμε προς βορ-
ράν.

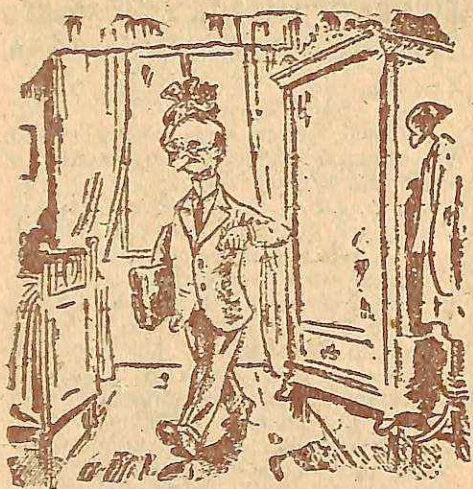
Σε δέκα ημέρες μπήκα-
με στο Γκόλντεν-Γκέιτ του
Σάν Φρανσίσκο.

Και ο θησαυρός;

Όταν άνοιξαμε το κιβώ-
τιο, που λογαριάζαμε να
έχη μέσα τα 100.000 δολλα-
ρια της «Κολούμπια», δέν
βρήκαμε παρά 5.000 μόνον.

Το μερίδιό μου, όταν ά-
φαιρέσαμε τα έξοδα, έμει-
νε σχεδόν 2.000 δολάρια...
άλλά μια άπ' αυτές τις μέ-
ρες σκοπεύω να γυρίσω πύ-
σω και να ρίξω άλλη μια
ματιά στο θησαυρό της «Κο-
λούμπια», έναν θησαυρό
που τον φυλάει ένας τερά-
στιος δράκος, όχι λιγώτερο
φοβερός από τους δράκους
των παραμυθιών.

ΧΑΡΡΥ ΡΙΖΜΠΕΡΓΚ

Αποτελεσματική ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Χιουμοριστική Ιστοριούλα

ΑΦΟΥ απέλπισε απ' όλα τα μέσα που μεταχειρίστηκε για να καταπολεμήσει την τρομερήν αφηρημάδα του, ο κύριος Τηλέμαχος άπεφάνισε ν' αγοράσει ένα ειδικό τεύχος του σπουδαίου συγγράμματος «Ο Ιατρός στο σπίτι σας», και ειδικώς το τεύχος εκείνο που τιτλοφορείται: «Πώς θεραπεύονται τα νευρικά φαινόμενα δια της αυθυποβολής».

Από το διάβασμα του περισπουδαστου εκείνου συγγράμματος, ο κύριος Τηλέμαχος έμαθε μονάχα ένα πράγμα, αλλά σπουδαιότατο: ότι αν ήθελε να μη ξεχνάει τα ραντεβού που έδινε, ότι αν δεν επιθυμούσε να χάνει στα καφενεία και στα τραμ όμπρέλρες και παλτά, αν με άλλους λόγους ήθελε να γιατρευτεί από την τρομερήν εκείνην αφηρημάδα που τον έκανε να θγαίνει από το σπίτι του μ' ένα παπούτσι μαύρο και τ' άλλο καφέ, ή με το κολλάρο χωρίς γραβάτα, δεν είχε άλλο τίποτε να κάνει παρά να πείσει τον εαυτό του ότι δεν είναι καθόλου αφηρημένος.

«Αν αισθανόσθε πόνο, αν νομίζετε ότι δεν βλέπετε καλά, αν έχαστε κάθε αυτοπεποίθησιν, αν είσθε ντροπαλός και νομίζετε ότι σ'ας λείπει η δραστηριότης, μην απελπισθήτε. Άρκει να πείσετε τον εαυτόν σας ότι όλα αυτά είναι αποτελέσματα ενός παροδικού νευρικού φαινομένου. Και όλα τα νευρικά φαινόμενα θεραπεύονται ριζικώς δια της αυθυποβολής!»

Αυτά έγραφε το βιβλίο.

—Διάβολε! σκέφθηκε ο κύριος Τηλέμαχος μόλις τα διάβασε. Και αν είναι αλήθεια; Γιατί να μη δοκιμάσω;

Άποφάσισε, λοιπόν, να δοκιμάσει. Έπ'εξή μήνες, κάθε πρωί, δεν έκανε άλλο τίποτε παρά να επαναλαμβάνει διαρκώς, επί ώρες, μια φράση που έμοιαζε με το ρεφραίν ενός τραγουδιού:

—Δεν είμαι αφηρημένος... Δεν είμαι αφηρημένος... Δεν είμαι αφηρημένος...

Ός που τέλος ενόμισε πως ξαναβρήκε την αυτοπεποίθησιν των νεανικών του χρόνων, την δραστηριότητα, την ευξία, την ευτυχία της δόξης πάντων.

Την ημέρα που τα κατάλαβε όλα αυτά τα πράγματα, βέβαιος ότι γιατρεύτηκε από την τρομερήν αφηρημάδα του, απέφ'α-

σισε να βγ'η από το σπίτι για ν'αγοράσει έξω το ευχάριστο γεγονός.

Εντύθηκε μ' επιμέλεια και συνεχάρη τον εαυτό του που δεν εξέχασε τίποτε. Φορούσε τη γραβάτα του, οι κάλτσες είχαν το ίδιο χρώμα, το μεταξωτό μαντίλι ήταν στο τσεπάκι του σακκακιού. Στην εσωτερική τσέπη, το πορτοφόλι ήταν στη θέση του. Ούτε τα κλειδιά του δεν εξέχασε, ούτε τα φιλιά για το τραμ.

Εχαμογέλασε ευχαριστημένος.

Δεν είχε ξεχάσει απολύτως τίποτε! Τί ευχαριστήσις, αλήθεια, να νοιώθης κανείς τον εαυτό του ότι είναι εν'απολύτ' τάξει!

Έβριξε μιά ματιά στον καθρέφτη, ικανοποιημένος, κι' εχαμογέλασε πάλι, ψιθυρίζοντας:

—Πραγματικά, λοιπόν, γιατρεύτηκα!

Έπειτα εφόρεσε το καπέλλο της γυναικάς του και εβγήκε έξω.

ΚΡΟΚ.

Και ο τελευταίος ΛΗΣΤΗΣ

Δραματικό
διηγηματάκι

ΟΙ πυροβολισμοί εξακολουθούσαν από δυο ώρες τώρα. Το μικρό εξοχικό σπίτι είχε κυκλωθεί καλά από τους άνδρες της αστυνομίας. Και μέσα εκεί είχαν καταφύγει και άχυρωθήκαν τρεις φοβεροί ληστές, με τους αδιάκοπους πυροβολισμούς των, κατέρωθσαν να κρατήσουν τόσην ώρα σε απόστασι τους αστυνομικούς. Άλλα τώρα πιά, εκατάλαβαν πως ήταν χαμένοι!

Μιά σφαίρα, που μπήκε από ένα παράθυρο του Ισογείου, έχτύπησε κατακέφαλα τον Μίκυ Κούγκαν, ενώ έτρεχε από το ένα δωμάτιο στ' άλλο. Ο σύντροφός του Τόμυ Τσ'ηλ έτρεξε επάνω, στο πρώτο πάτωμα, όπου ήταν ο τρίτος ληστής, και του εφώνασε:

—Πάει ο Μίκυ!..

—Θεός 'σχωρέσ' τον, είπε ο άλλος.

—Πρέπει όμως να κατέβης κάτω. Απ' την κουζίνα θα τους κυλήσωμε καλύτερα. Να κυττάξωμε μάλιστα, υήπως μπορέσωμε και τ'ο σκάσωμε...

Ο άλλος ήταν γονατιστός, κάτω από ένα παράθυρο. Έκανε να σηωθή και ν' απομακρυνθ' με προφύλαξη, όταν εξαφ'α ο σύντροφός του πυροβολεί στο κεφάλι από πίσω και τον ξαπλώνει κάτω νεκρόν.

Ο τελευταίος ληστής που άτόμενε ζωντανός εκεί μέσα δεν καταδέχθηκε καν να

ρίξει μιά ματιά στο πτώμα του δολοφονημένου συντρόφου.

Έτρεξε κάτω στην κουζίνα, έσκυψε στο πάτωμα, έσήκωσε δυο σανίδες που έσκέπαζαν μιά μεγάλη τρύπα, ξαπλώθηκε μέσα, και ξανάβαλε τις σανίδες στη θέση τους, ώστε δεν άφησαν το παραμικρό ίχνος στο πάτωμα.

Την ήξερε καλά αυτή την κρύπτη, γιατί το σπίτι είχε χρησιμοποιήσει κι' άλλες φορές για καταφύγιο των ληστών...

Απ' έξω, οι αστυνομικοί εξακολουθούσαν να πυροβολούν, αλλά λιγά-σιγά, βλέποντας ότι από το σπίτι δεν άπαντούσε κανείς, έσταμάτησαν. Ο ληστής, απ' εκεί που ήταν κρυμμένος, τους άκουε να χτυπούν την πόρτα, μετά την έσπασαν κι' έμπήκαν μέσα. Ένας απ' αυτούς εφώνασε: «Παραδοθήτε!» Κι' ένας άλλος του είπε: «Τί φωνάζεις, άφου είναι ύλοι σκοτωμένοι!..»

Τους άκουσε που έρευνούσαν διαστικτά το σπίτι και άνεκάλυψαν τα δυο πτώματα. Μετά, κάποιος είπε: «Μου φάνηκε πως ήταν τρεις...» Κι' ένας άλλος του άπήντησε: «Θάνατες λάθος, γιατί δεν είναι δυνατόν να ξέφυγε κανείς...»

Στη στενόχωρη εκείνη κρύπτη, ο ληστής έπεριμενε με άνυπομονησία να φύγουν για να βγ'η απ' εκεί μέσα και να πάει δρόμο. Άλλά τους άκουσε να πηγαίνονόχωνται διαρκώς. Έξαφ'να, ένας απ' αυτούς εφώνασε:

—Γιά δες τί μεγάλη κοντίκια!

Άκούστηκαν δυο πυροβολισμοί. Ένας αστυνομικός είχε σκοτώσει δύο πελώρια τρακτικά που έκαναν ήσυχα ιόν περίπατό τους στην κουζίνα. Και δεν άποφάσισαν να φύγουν! Τέλος, ο έπ' κεφαλής διέταξε τους άνδρες του να επιστρέψουν στο τμήμα και να μείνουν δύο μονάχα για να φρουρήσουν το σπίτι.

Ο Τόμυ Τσ'ηλ, καταδρωμένος, άπελπισμένος, μονοδιασμένος από την άκνησία, άκουσε το τρίξιμο μιάς καρέκλας άκριδώς επάνω στη σανίδα του πατώματος που έκυρβε την κρύπτη του. Οι δυο αστυνομικοί, καθισμένοι στο τραπέζι της κουζίνας, άρχισαν να παίζουν χαρτιά. Και ο ληστής από κάτω, φοβερά στενοχωρημένος, εκατάλαβαινε ότι δεν θα μπορούσε να μείνει πολύ άκόμη σ' αυτή τη θέση. Τεντάθηκε, έκανε να γυρίση από τ' άλλο μέρος...

Ένας από τους δυο αστυνομικούς άκουσε αυτό το τρίξιμο και είπε:

—Μά αυτό το σπίτι είναι γεμάτο ποντικούς! Άκου... χορεύουν κάτω από το πάτωμα!

Έτρεξε το πιστόλι, που τότε άφ'ησε επάνω στο τραπέζι, έσημάδεψε τα μέρος όπου είχε άκουσ'η το τρίξιμο, κι' έτράβηξε δυο φορές τη σκανδάλη. Μετά έστάθηκε ν' άρξασ'η και δεν άκουσε πιά τίποτα.

—Έν τάξει, είπε, τους έκανόνισα! Και δεν μπορούσε, φυσικά, να φαντασ'η, ότι κάτω από τα πόδια του, πίσω από δυο λεπτάς σανίδες του πατώματος, ήταν το πτώμα του τελευταίου ληστού.

ΤΖΕΟ ΡΑ'ΥΜΠΟΥΡΝ

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Η άκαταστασία έχει τρία άτοπα: την ένόχλησιν, την άνυπομονησία και άπώλεια χρόνου.

Μάρκος Αούρηλιος
Πρέπει να ζητήτε την ευχαρίστησιν στην ευτυχία και όχι την ευτυχία στην ευχαρίστησιν.

Ρομπέρ Γκυγιού
Η ζήλεια βλέπει με γυαλιά πρεσβυωπίας που μεγαλώνουν τα μικρά πράγματα, τους νάνους γίγαντες και τις ύποψις σε αλήθειες.

Θερδαντές

Αυτοτελής διδασκαλική νουβέλλα

Υπό ΛΕΩΝ ΤΕΣΣΕ

Πρός τον κατήφορο

—Λέγε, λοιπόν, φίλε, δεν πιστεύω να τα μουσκέψης;

—Εγώ! Για ποιόν με περνάς, Ντίκ;

—Γι' αυτόν που είσαι Μπόμπ, έναν άρχαριο και ένας άρχαριος που δεν μου φαίνεται να άξίζει πολλά πράγματα.

Τόν τράβηξε μπροστά σ' ένα μισοχαλασμένο καθρέφτη που στολίζει το άθλιο δωμάτιο του ξενοδοχείου:

—Κυττάξου, μ'α κυττάξου λοιπόν!

Ο Μπόμπ υπάκουσε και μετά βίας άνεγνώρισε τον εαυτό του. Τόσο ήταν πραγματικά άλλαγμένος, με το πρόσωπο ακίτρινο και τα χαρακτηριστικά του άλλοιωμένα.

Ο Ντίκ εξακολούθησε:

—Αν π'ας με τέτοια μούτρα, ή θυρωρός θα σε ύποπτευ'η. Είναι σαν να κόλλησες στην πλάτη μιά ταμπέλλα: «Εγώ είμαι ο διαρρήκτης».

Ο Μπόμπ άπισθοχώρησε τρομαγμένος:

—Πάψε! Άν μ'ας άκουαν!

—Μην άνησυχής! Κανείς δεν μπορεί να μ'ας άκούση εδώ. Δεν μπορεί να πάρη κανείς χαμπάρι, εκτός αν σου ξεφύγη εσένα τίποτε. Τότε όμως θάχης να κάμης μαζί μου. Πρόσεξε! Νά μη με λένε Ντίκ ντε Μονταρνάς, αν δεν σε ξεκαθαρίσω.

—Δεν ύπάρχει τέτοιος φόβος. Θά γίνω κλέφτης, άπ'ήντις ο Μπόμπ, ποτέ όμως προδότης. Δεν με ενδιαφέρει πού θα ριψοκινδυνεύσω το πεσί μου, αλλά...

—Ηλίθιε! δέκοψε ο Ντίκ. Θά ριψοκινδυνεύσης το πεσί σου! Ποιός σουπτε τέτοιο πράγμα, σαχλέ. Δεν ριψοκινδυνεύεις απολύτως τίποτε. Θά σε κάμω εγώ ξεφτερί. Άκουσε ώστόσο να σ'ας ξαναπαώ.

Ο Ντίκ έξήγησε για μιά φορά άκόμη στον Μπόμπ, πως θα γινότανε ή δουλειά. Είχε καταφέρει με τους τρόπους του, καθώς ήταν και νωστιμούλης, να κερδίση την έμπιστοσύνη μιάς κοπέλλας πουχε γνωρίσει σε κάποιο χορό της γειτονιάς. Η κοπέλλα αυτή ήταν καμαριέρα σε μιά δεσποινίδα που την συντηρούσε κάποιος πλούσιος. Η κυρία της λοιπόν, είχε φύγει για μερικές μέρες στο σπίτι θάμενε μονάχο άπόψε. Σ'την κάμαρά της είχε αφήσει κοσμήματα μεγάλης άξιας. Ο Ντίκ είχε ραντεβού με την ώραία του και τη μαγερίσσα, κι' έτσι ο Μπόμπ θα μπορούσε ν' άνέβη άνερόχλητα από τη μεγάλη σκάλα ν' άνοιξη την πόρτα με το άντικλειδί πουχε φτιάξει ο Ντίκ και να κυκλοφορήση μέσα στο διαμέρισμα, άκολουθώντας τις οδηγίες πουχε άώσει ή καμαριέρα —καλή τη πίστει— στο φιλο της.

Η ύπόθεσις ήταν πολύ απλή.

—Σε παραχαΐδεύω, Μπόμπ, θά σε χαλάσω και δεν θα μάθης ποτέ το επάγγελμα. Τέλος πάντων! έπειδή είναι ή πρώτη φορά. Όστόσο αν ο Ζο που ήταν ο δάσκαλός μου, μούχε φερ'η τόσο μαλακά, δεν θάχα καταφέρει τίποτε. Και τώρα δίνε του. Κατάλαβες όσα σου είπα;

—Ναι.

—Θά π'ας εκεί, θά κάμης τη δουλειά σου και έπειτα θα γυρίσης εδώ, θά σε περιμένω. Πάρε το κλειδί και το σχέδιο του σπιτιού. Όπως βλέπεις οι μικροί κόκκινοι σταυροί δείχνουν τα μέρη που ή κυρά κρύβει τα μπιζού της. Δεν τα παίρνει μαζί της. Η φιλεναδίτσα μου, τα άφηγήθηκε όλ' αυτά στην ά-

δεσφή της μπροστά μου. Έμπρός, δρόμο...

Άναπολώντας τα παληά

Ο Μπόμπ άπομακρύνθηκε από το ξενοδοχείο και τον έλεινό δρόμο που βρισκότανε, διέσχισε γρήγορα τα στενά σοκάκια της ύποπτης γειτονιάς και διευθύθηκε προς το κέντρον του Παρισιού. Πέρασε τα 'Ηλύσια και όταν έβασε στην πλατεία Έτουάλ, σταμάτησε άναποφάσιτος σαν να μην ήξερε πού έπρεπε να πάη.

Όστόσο δεν βρισκόταν μακριά: άριστερά του μιά λεωφόρος κομψή με πολυτελή μέγαρα και μοντέρνα σπίτια, ένας δρόμος κατοικημένος από παλιές οικογένειες, από νεόπλουτους και από κυρίες τυχερές του ήμικόσμου...

Ω, φυσικά, δεν εξέχασε καμμία από τις οδηγίες του Ντίκ. Ήξερε πολύ καλά πως είχε φθάσει σχεδόν και ότι σε λίγες στιγμές θα έκανε τα πρώτα βήματα στο κακό δρόμο που είχε άποφάσισι ν' άκολουθήση. Όστόσο προτού γίνη για πάντα ο «Μπόμπς», προτού άλλάξη πεσί κι' εγκαταλείψη τον άνθρωπο που ύπήρξε ως τώρα, είχε το δικαίωμα να σκεφθ'η μιά στιγμή όπως ο άτελπισμένος σκέπτεται πρώτο πείση στο ποτάμι.

Κάθισε σ' ένα μπάνκο και έκλεισε τα μάτια...

Πόσο άμορφη και συμπαθητική ήταν ή μικρή πόλις της δρετάνης όπου είχε δ'η το φώς, όπου μεγάλωσε και όπου δεν θα ξαναγύριζε ποτέ πιά! Πόσο γλυκά περνούσαν οι ώρες στο άνετο μέσα στην άπλότητά του σπιτάκι του, όπου κατοικούσε με τη μητέρα του και την άδελφή του από τότε που πέθανε ο πατέρας του, όταν αυτός ήταν άκόμη μαρό!

Άναπολούσε άκόμη το λυκειό όπου έκαμε τις σπουδές του ως τη στιγμή που έτοιμαζότανε για τις εξετάσεις του τελευταίου χρόνου, τις έπιστροφες κάθε Σάββατοκυριακό στο σπίτι του και τη στοργική φωνή της μανούλας του που τον ύποδεχόταν:

«Καλώς τον μικρό μου Ρομπέρ! Πώς πάνε τα μαθήματα; Για να σε δώ είσαι καλά; Ξέρεις ότι σου έτοιμάσα άμορφα πράγματα που σ' άρέσουν. Θά πάρης μαζί σου στο σχολείο και γλυκίσματα για να δώσης και στους συμπαθήτες σου...»

Η καύμενούλα θάθελε να προσφέρει σε όλους, στους καθηγητάς, στο προσωπικό, για να περιποιούνται τον άγαπημένο της Ρομπέρ και να μη του φαίνονται πολύ κουραστικές οι μέρες του κλεισίματος.

Έπειτα έγινε ο γάμος της άδελφής της, ή όποια έφυγε για τις άποικίες. Όλες αυτές οι άναμνήσεις τούφεραν άάκρως στα μάτια.

Αυτή ή τόσο καλή μητέρα! Εύτυχώς που πέθανε! Άν μπορούσε να δ'η το γυίο της όπως έγινε... όπως θα γινότανε!

Προσπάθησε να άντιδράση εναντίον αυτής της άδυναμίας που τον έκυριεύε, έσκούπισε τα μάτια του με το μανίκι του και σηκώθηκε:

—Είμαι δάλακας! μουρμούρισε. Τί ωφελεί να τα σκέπτωμαι αυτά. Ο Ρομπέρ πέθανε... Έμπρός!

Τα πρώτα βήματα

Ος εδώ πήγαιναν όλα καλά. Η θυρωρός χωρίς να ύποπτευ'η τίποτε, τράβηξε το κορδόνι και άνοιξε, όταν ο Μπόμπ κτύπησε το κουδούνι. Ήταν άλλως τε άκόμη ένωρίς. Ο νέος ήταν καλοντυμένος και πολλοί σαν κι' αυτόν έπισκεπτοντο τους ένοικιαστάς της πολυκατοικίας.

Ο Μπόμπ πήρε θάρρος. Το πρώτο έμπόδιον είχε ύπερπηδή. Άνέβηκε με το άσανσέρ ως τον όροφο που του είχε ύποδείξει ο Ντίκ. Σαν έβασε μπροστά στην πόρτα, έδγαλε απ' την τσέπη του την άλυσίδα με τα κλειδιά και διάλεξε ένα: ή κρίσιμη στιγμή έφθασε!

Παρ' όλες τις διαβεβαιώσεις του Ντίκ, ο Μπόμπ ένοιωσε να τον κυριεύουν διάφοροι φόβοι. Άν δεν έκανε το κλειδί; Άν ύπήρχε κανένας σύρτης άσφαλείας και τέλος... αν βρισκόταν κανείς μέσα στο σπίτι!

Ο Ντίκ ύπήρξε κατηγορηματικός, άλλ' έπ'ι τέλος όλοι οι άνθρωποι κάνουν λάθη και δεν άποκλείεται να έχη γελαστή και αυτός.

Το κλειδί μπήκε στην κλειδαριά, ο Μπόμπ έτοιμαζόταν να το γυρίση, όταν κάποιο ρίγος διέτρεξε το κορμί του. Σε δυο πατώματα παραπάνω, κάποια πόρτα άνοιξε, μιλούσαν... κατέβαιναν. Άν για κακή του τύχη ήταν κανένας ένοικιαστής που έγγνώριζε την άπουσία της κυρίας, θα του προζένουσε καταπληθεί να δ'η έναν να μπαίνει στο σπίτι της... Σταμάτησε για ένα δευτερόλεπτο, έδγαλε το κλειδί από την κλειδαρότρυπα, περίμενε, ενώ ή καρδιά του κτυπούσε πολύ δυνατά.

Δεν άξίζει μεγάλα πράγματα θά τούλεγε αν τον έβλεπε ο Ντίκ ντε Μονταρνάς.

Και σαν να του φάνηκε πως τον άκουε, ο Μπόμπ, έπεδ'η στον εαυτό του και προχώρησε και στο έργο του.

Η τύχη του χαμογέλουσε και πάλι. Οι ένοικιαστές του επάνω πατώματος συνώδευαν άπ'όως κάποιον έπισκέπτη. Γι' αυτό άνέβασαν το άσανσέρ που τον κατέβασε ως την είσοδο της πολυκατοικίας.

Ξανάγινε ήσυχία και ο Μπόμπ άνοιξε με σταθερότητα χέρι την πόρτα. Άπολυτή ήσυχία βασιλευσε στο σπίτι. Γύρισε ένα κουμπί και με το φώς του ηλεκτρικού κατεποίσθη τελείως επί του σχεδίου που του έδωσε ο Ντίκ. Στο σχέδιο αυτό ήταν ση-

μειωμένα με κόκκινους σταυρούς τὰ μέρη όπου στὸ ἓνα ἢ στὸ ἄλλο θὰ ἦταν κρυμμένα τὰ κοσμήματα.

— Ἀς δοῦμε! ἐδῶ ὁ προθάλαμος, δεξιὰ τὸ σαλόνι, ἡ τραπέζα... Αὐτὲς οἱ πόρτες... ἀριστερά τὸ ὄφισ, ἡ κουζίνα... τὴν ἑνὰς διαδρόμος μὲ ἓνα δωμάτιο ἀριστερά... ἕνας μικρότερος διαδρόμος δεξιὰ καὶ στὴν ἄκρη ἡ κρεββατοκάμαρα... τὸ λουτρό.

Ἐρριξε μιὰ ματιὰ ἀκόμη στὸ σχέδιο, στοὺς μικροὺς σταυροὺς, γιὰ νὰ τοὺς θυμᾶται καλὰ καὶ νὰ μὴ χάσῃ καιρὸ. Τὴ στιγμή πού προχωροῦσε πρὸς τὸ σαλόνι, ἓνα μικρὸ τρίξιμο τὸν ἔκαμε ν' ἀναπνεύσῃ. Τοῦ φάνηκε πὼς κάποιος περπατοῦσε στὸ κεφαλόσκαλο. Ἐσθυσε γρήγορα τὸ φῶς, ξαναβγῆκε ἀπ' τὸ σαλόνι καὶ γεμάτος ἀγωνία κρατοῦσε τὴν ἀναπνοή του. Κάποιος θάμπαινε σίγουρα. Ἀν τὸν ἀνεκάλυπταν, τὴ θάκανε; Πῶς θὰ ὑπερασπιζότανε τὸν ἑαυτό του; Νὰ ἀφῆνε νὰ τὸν πιάσουν ἢ...

Ἐνα ρίγος διέτρεξε ὅλο του τὸ κορμὶ. Ὅχι, ὄχι αὐτὸ! Καλὰ κλέφτης, ἀλλὰ ὄχι καὶ δολοφόνος.

Κρύφου καὶ προσπάθησε νὰ ξεφύγῃς, τὸν συνεδούλευσε κάποιος ἐσώτερη φωνή.

Τότε, ἀμέσως ἀνοίξε μιὰ πόρτα, βρέθηκε στὸ ὄφισ, ἔπειτα στὴν κουζίνα. Δὲν εἶχε παρὰ νὰ ξεκλειδώσῃ καὶ νὰ κατέβῃ ἀπ' τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας.

Ἦταν ἔτοιμος νὰ πραγματοποιήσῃ αὐτὴ τὴ σκέψι, ὅταν διέπιστῶσε ὅτι πλήρης ἡσυχία βασιλεῦσε μὲς στὸ σπῆτι. Σίγουρα θάταν τὸ τρίξιμο κάποιου ἐπιτήπου πού τὸν ἐτρόμαξε. Τί θά'κα; Ἐκ τῶν προτέρων εἶδε τὸν ἑαυτόν του νὰ τὸν υποδέχεται μὲ σαρκασμοὺς ὁ Ντίκ καὶ νὰ τὸν διώχνῃ ἀπὸ τὴν σπείρα. Τί θὰ γινόταν;

«Ἐμπρός, κουράγιο, φίλε μου», εἶπε στὸν ἑαυτό του. Ξαναγύρισε στὸ σαλόνι. Μόνον πού δὲν τόλμησε νὰ ἀνάψῃ τὸ ἡλεκτρικὸ καὶ ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα κλεφτοφάναρο πού φωτίσε ἴσα-ἴσα μπροστά του. Πέρασε τὸ διάδρομο πού ὠδηγοῦσε στὴν κρεββατοκάμαρα. Ἦθελε ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ κεῖ, ἀπὸ τὸ ντουλαπάκι τοῦ μπάνιου. Ἦ συγκίνησις του ὡστόσο ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε τάχα, γύρισε στὸ δωμάτιο ἀριστερά καὶ πέρασε κάποια στιγμή γιὰ ν' ἀντιληφθῇ πὼς βρισκόταν στὸ δωμάτιο πού ἐκρυβαν τὰ ἀποτρόπαια.

— Ὡραῖο δωμάτιο μὰ τὴν ἀλήθεια. Ὁλόλευκο μὲ τὸ ντιβανάκι του, τὰ ντουλαπία πού γέμισαν τοὺς τοίχους καὶ τὰ τραπεζάκια σκεπασμένο μὲ ἓνα κάτασπρο τραπεζομάνδηλο.

Τόσα ντουλαπία γιὰ τὰ φορέματα μιᾶς γυναίκας!

Ἰσως νάταν ἐκεῖ μέσα καὶ τὸ κιβώτιο μὲ τὰ κοσμήματα.

Φασαρία ἀλήθεια ν' ἀνοίγῃς αὐτὸ τὸ κιβώτιο. Ἀς δοῦμε πὼς εἶνε. Ἐπρεπε ὡστόσο νὰ δεβαιωθῇ πὼς τὰ κοσμήματα δὲν βρισκόνται οὔτε στὸ σαλόνι, οὔτε στὸ ντουλαπάκι τοῦ μπάνιου. Γιατί νὰ κοπιᾷς ἀδίκως.

Ἀνοίξε ἓνα ντουλαπάκι καὶ σταμάτησε γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὶς ὁμορφες τουαλέτες πού ὑπῆρχαν σ' αὐτὸ καὶ νὰ ρουφήξῃ τὸ λεπτὸ ἄρωμα πού ἀνέδιδαν. Ἐνα ἄρωμα πού προκαλοῦσε στὸ μυαλὸ του τὴν ἀνάμνησι ἐνδὸς παρελθόντος πού δὲν ἤθελε πιά νὰ τὸ ξέρῃ: Ἐνα μικρὸ σπιτάκι —κάτασπρο ἐπίσης σὰν αὐτὸ τὸ δωμάτιο— ἓνα κῆπο, λουλούδια καὶ στὰ δωμάτια του μεγάλα ντουλαπία σὰν αὐτὰ ἐδῶ, ἀλλὰ πῶς παλὰ καὶ πού τὰ ρούχα ἀνέδιδαν καὶ κείνα ἓνα ἄρωμα λεβάντας πού μεθοῦσε τὸ μυαλὸ καὶ τὸ κορμὶ. Ἐπείτα κοντὰ σὲ κείνα τὰ ντουλαπία.

Ἐκαμε μιὰ ἀπότομη κίνησι σὰν νάθελε νὰ διώξῃ μιὰ εἰκόνα ἀκατάλληλη γιὰ τὴ στιγμή ἐκείνη καὶ ξαναῤῥισε νὰ ψάχνῃ μὲσα στὰ φορέματα μὲ ἀρκετὴ νευρικήτητα. Ἐπείτα ἀπὸ πολλὰς μάταιες ἐρεῖνες, τὸ χερί του ἀκούμπησε ἐπὶ τέλους σὲ κάποιον πράγμα τετράγωνο πού φαινόταν νὰ στηρίζεται στὸν τοίχον κοντὰ στὸ πάτωμα. Γονάτισε, διηύθυνε τὸ φῶς τοῦ φαναριό του πρὸς τὸ σημεῖον αὐτὸ καὶ ἀνεκάλυψε ἐκεῖ ἓνα κιβώτιο μικρὸ.

Στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ στήθη του. Τὸ κύταξε ἀπὸ πῶς κοντὰ. Ἀν δὲν κατάφευγε νὰ ἀνοίξῃ τὴν κλειδαριά, θὰ μπορούσε νὰ σηκώσῃ τοὺς γάντσους πού τὸ κρατοῦσαν κολημένο στὸν τοίχον καὶ νὰ τὸ πάρῃ ὁλόκληρο. Τὰ ὑπόλοιπα ἀφωροῦσαν τὸν Ντίκ. Πρὸς μεγάλη του ἐκπλήξι ὡστόσο τὸ κιβώτιο ἦταν ξεκλειδωτό. Γυναίκα ἀπερισκεψία; Ἀφηρημάδα; Ἦ ἀπλῶς ἦταν σημάδι πὼς ἦταν κενό;

Στὸ ἐπὶ μέρους δὲν ὑπῆρχε κανένα κόσμημα.

Ὁ Μπόμπι ἐβγαλε τὸ πρῶτο χῶρισμα καὶ τὸ ἐτοποθετήσε χάμα. Ἀπὸ κάτω ὑπῆρχε μιὰ μικρὴ δέσμη χαρτιῶν. Τὴν ἐβγαλε καὶ τότε εἶδε πὼς ἐπρόκειτο περὶ ἐπιστολῶν. Οὔτε τὸ ἐλάχιστο ἴχνος κοσμήματος.

Ἡ ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος

Ἀπογοητευμένος ὁ Μπόμπι, πήρε τὸ πακέτο καὶ τὸ ξανακρύψῃ γιὰ νὰ μὴ βρῇ ἡ καμαριέρα ἀδικαιολόγητη ἀκαταστασία, ὅταν τοῦ φάνηκε πὼς σὲ κάποιο φάκελλο ὑπῆρχε καὶ σκληρὸ, τὸ ἀνοίξε: μερικὲς φωτογραφίες παλῆς, λίγο κιτρινωπὲς ἀπ' τὴν πολυκαιρία, πού παρουσίαζαν μιὰ ἡλικιωμένη γυναῖκα, ἓνα ἡλικιωμένο κύριο σὲ διάφορες πόλεις, ἓνα μωρὸ, ἓνα κοριτσάκι δύο-τριῶν ἐτῶν καί...

Ὁ Μπόμπι αἰσθάνθηκε σὰν νὰ δέχτηκε ἓνα δυνατό χτύπημα στὸ στήθος καὶ στὸ κεφάλι, ζαλίστηκε καὶ κάθισε...

Ἀ! μήπως ἔπαθε παρὰκρυσί; Τρελλάθηκε;

Αὐτὸ τὸ μικρὸ ἀγοράκι τὸ τόσο σοδαρὸ πού κρατοῦσε ἀπ' τὸ χερί τὸ ὁμορφὸ αὐτὸ κοριτσάκι... δὲν γελιότανε, ἦταν ὁ ἴδιος, αὐτὸς καὶ ἡ Ἀλὶν, ἡ μικρὴ του γειτονοπούλα, ἡ φίλενα-δούλα του, τῆς ὁποίας ἡ γιογιὰ τακτοποιοῦσε τὰ ρούχα μέσα

στὴν ντουλάπα πού μύριζαν λεβάντα. Ἐξαφνὰ τοῦ φάνηκε πὼς χάνονταν ἡ συναίσθησι τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου όπου βρισκόταν, μεταφερόταν πολλὰ χρόνια πίσω καὶ ἡ ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος τὸν ξανακυριεῖεσε ὁλόκληρο. Δὲν διερρωτῶταν πῶς βρέθηκαν οἱ φωτογραφίες τῶν δύο αὐτῶν παιδιῶν στὸ σπῆτι αὐτῆς τῆς γυναίκας, παρὰ μόνον αὐτὴ βυθίστηκε στὴν ἀναπόλησι τῆς παιδικῆς του αὐτῆς φιλίας πού μεταβλήθηκε χωρὶς νὰ καταλαβῇ πὼς, σ' ἓνα βαθὺ αἶσθημα. Μιὰ ὥραία ἡμέρα ὅταν κατάλαβε ὅτι ἡ καρδιά του ἀνῆκε στὴν Ἀλὶν καὶ ὅτι ἡ εὐτυχία του ἐξηγοῦτο ἀπ' αὐτὴν, τὴν ζήτησε σὲ γάμο...

Ἦσαν κι' οἱ δύο φτωχοὶ, μὰ δὲν τὸν τρόμαξε τὸ μέλλον κοντὰ στὴν γυναῖκα πού ἀγαποῦσε. Δυστυχῶς τὸ κορίτσι ἦταν ματαιόδοξο, ἔχροντας πὼς ἦταν ὁμορφὴ ἐπιθυμοῦσε καὶ μιὰ ἐνάλογη ζωὴ. Ἦθελε νὰ παντρευτῇ πλούσιο, νὰ ζήσῃ ἀνετη ζωὴ, γάμω κοσμήματα, τουαλέτες... Ἀγαποῦσε τὸν Ρομπέρ, μὰ ἡ ἐπιθυμία πού εἶχε γιὰ τὴν πολυτέλεια ἦταν ἀνώτερη. Ὁρισμένους ἂν ὁ Ρομπέρ μπορούσε νὰ τῆς ἱκανοποιήσῃ αὐτὲς τὶς ἐπιθυμίες, δὲν θὰ ἐδίσταζε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐνὸς Παρισίου πού τὴν κυνηγοῦσε καὶ τῆς ὑπέσχετο λαγούς μὲ πετραχέλια. Ὁ Παρισινὸς λοιπὸν εἶχε περιουσία, ἐνῶ ὁ Ρομπέρ δὲν εἶχε καὶ διαλέγε τὸν ἄλλον...

Ὁ Ρομπέρ λυπήθηκε τόσο ὥστε σκέφθηκε νὰ αὐτοκτονήσῃ, ἀλλὰ ἀπότομα ἐπέβληθη στὸν ἑαυτό του καὶ πήρε τὴν ἀπόφασι νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν τόπο του. Ἐφυγε, παρ' ὅλο τὸν πόνο πού ἐδοκίμασε ἡ μητέρα του, πού δὲν θὰ τὸν ξανάβλεπε πιά καὶ ἐπὶ πολλὰ χρόνια γύρισε σχεδὸν ὅλο τὸν κόσμο.

Ἀ! ἀφοῦ μόνον τὸ χρήμα λογαριάζονταν, ἤθελε νὰ γίνῃ πλούσιος γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ. Προσπάθησε νὰ τὸ ἐπιτύχῃ τίμια κάνοντας κάθε εἶδους δουλειὰ καὶ παρ' ὅλους τοὺς κόπους πού κατέβαλε δὲν ἐπέτυχε σὲ καμμιὰ. Ὡστόσο εἶχε τόσα προσόντα: ἦταν ἐξυπνος, κουράστηκε ἀπὸ τὴ δυστυχία καὶ τὴ φτώχεια. Ξαναγύρισε στὸ Παρίσι. Ἀπέφυγε ὁπωσδήποτε νὰ περάσῃ κοντὰ ἀπὸ τὴ Βρεττανία καὶ ἐδίωξε μακριὰ ἀπὸ τὴν καρδιά του καὶ τὸ μυαλὸ του κάθε τι πού θὰ μπορούσε νὰ τοῦ τὴν θυμίσῃ καὶ νὰ τὸν συγκινή.

Τὴν ἡμέρα πού συνήντησε τὸν Ντίκ, ἓνα ἀληθινὸ ἀρχηγὸ σπείρας, τὸν ἀκολούθησε, ἔτοιμος νὰ ριχθῇ σὲ κάθε εἶδους θραυμοδουλειᾶ. Ἐτοιμος;

Ὅχι τόσο ὅσο τὸ φαναζότανε, ἀφοῦ ἡ μικρὴ αὐτὴ φωτογραφία τὸν ἀναστατώνει σὰν νάταν παιδί καὶ τὸν ἔκανε νὰ ξεχνᾷ γιὰ τὴν βρισκόταν ἐκεῖ...

Χρῆμα καὶ εὐτυχία...

Στὸ βαγόνι όπου ἦταν ἐγκατεστημένη —βαγὼν-λί πολυτελείας— ἡ Ἀλὶν ἐκάπνιζε μὲ μανία. Χωρὶς διακοπὴ, τὸ ἓνα σιγὰρ διαδεχόταν τὸ ἄλλο καὶ τὸ διδύλο πού ἀγόρασε στὸ σταθμὸ ἔμενε μὲ ἄκοπα τὰ φύλλα στὰ γόνατά της.

Ἐνα συναίσθημα θυμοῦ ἀνέμικτο μὲ ἀπογοήτευσιν ἐξέσχιζε τὴν ψυχὴ τῆς νέας γυναίκας, δάγκωνε νευρικὰ τὰ χεῖλη της. Τὰ ἐξυλιγίζονταν μπροστά της, δάγκωνε νευρικὰ τὰ χεῖλη της. Τὰ μάτια της ἦσαν δουρκωμένα. Ὡ, εἶχε βαρεθῇ τὴ ζωὴ πού ζούσε κοντὰ σ' αὐτὸν τὸν θάνατο καὶ χληλῆρ ἄνδρα, πού θὰ μπορούσε νὰ γίνει καὶ πατέρας της, τὸν δεσποτικὸ, γιὰ τὴς ἔδινε πολλὰ χρήματα.

Ἐ, λοιπόν! αὐτὸ τὸ χρῆμα, σκεπτόταν, τῆς ἐστοίχιζε πολὺ ἀκριβὰ. Αὐτὴ τὴ φορὰ τελείωσε! Ὁρισμένους ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἐλκενὴ ἱστορία! Τὰ κοσμήματά της πού εἶχε μὲσα στὴν τσάντα της, ἀντιπροσώπευαν μιὰ μικρὴ περιουσία, θὰ τὰ πωλοῦσε καὶ ἐτσι θάδελπε τί μπορούσε νὰ κάμῃ.

Πρῶτα-πρῶτα ὡστόσο ἤθελε ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἐλευθερία της, νὰ σῶσῃ τὸ ἀπαίσιο παρόν, νὰ ξεχάσῃ...

Ἦδὴ τὸ ταξίδι τῆς εἶχε βγῇ ἀπὸ τὴ μύτη. Μέσα στὸ πολυτελὲς μεγάλον αὐτοκίνητο πού τοὺς μετέφερε, ὁ κύριος εἶχε ἀρκετὴ τὴ γκρίνια, παραπονιῶταν γιὰ ὅλα, ἰδίως γιὰ τὴν ἐριμὴν του, σὰν νάταν κανένα κακοαναθεωρημένο σκυλάκι καὶ αὐτὸ τὸ τοπίο πού θὰ τῆς φαινόταν τόσο ὁμορφὸ ἂν τὸ περιόυσε μ' ἓνα νέο πού θὰ ἀγαποῦσε, εἶχε μεταβληθῇ γιὰ τὴν Ἀλὶν σὲ μιὰ σωστὴ κόλασι πού πολὺ θάθελε νὰ τὴν ἀποφύγῃ. Ἐνας ἐφιᾶλτης τὴν κατέλαβε καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ. Συλλογιζόταν πὼς κατέστρεψε τὴ ζωὴ της, στὴν ἀρχὴ ἀθετώντας τὸ λόγο της πρὸς ἓνα ἄνθρωπον πού τὴν ἀγαποῦσε, ἔπειτα περιφέροντας τὴν ἡθικὴ της κατὰπτωσι ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἐνῶ ταυτόχρονα δολοφονοῦσε τὶς πῆς σκληρὲς ἀπογοητεύσεις. Ἐνοιοθε τὴν καλὰ πὼς τὸ χρῆμα δὲν ἀρκεῖ γιὰ νὰ γίνει εὐτυχισμένος καὶ ὅτι ἂν βρῇκε τὸ χρῆμα δὲν συνήντησε ὡστόσο ποτὲ τὴν εὐτυχία.

Γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴ λύπη της, ἐπεχείρησε νὰ βγῇ νὰ εἶ λίγον κόσμο! Ὑπελόγιζε ὅμως χωρὶς τὸν τυραννὸν της. Τὸ ἐλάχιστον κομπλιμέντο —πολὺ φυσικὸ γιὰ μιὰ νέα καὶ ὁμορφὴ γυναῖκα— τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου πρὸς τὴν Ἀλὶν, τὸν ἔκανε τρελλό.

Ἀποφασισμένη νὰ διακόψῃ τὶς σχέσεις της μαζί του ἡ Ἀλὶν, στὸν πρῶτον καυχῶν πού εἶχαν τὸ ξενοδοχεῖον, μάζεψε τὶς βαλίτσες της καὶ φώναξε τοὺς ὑπηρετὲς νὰ τὶς μεταφέρουν στὸ σταθμὸ, καὶ πήρε τὸ τραῖνο γιὰ νὰ ξαναγύρισῃ στὸ Παρίσι. Πρὶν ἀκόμη ὁ κατὰπληκτος ἐραστὴς τῆς προφθάσῃ νὰ τὴν ἐμμοδίσει.

Τώρα ἐβράζε ἀπὸ θυμὸ. Ἐκανε σχέδια πολὺ συγκεκριμένα ὡστόσο. Ἐνα μόνον πράγμα ξεκαθάρισε μὲς στὸ μυαλὸ της: νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὴν ἐλκενὴ αὐτὴ ζωὴ. Νὰ ζήσῃ κι' αὐτὴ σὰν ἓνα ἄτομο ἐλεύθερο. Ὡ, πόσο θάθελε αὐτό...

Σὲ τί θὰ ἐχρησιμοποιοῦσε τὴν ἐλευθερία της; Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρε.

Ὅπωςδήποτε ἦταν ἀποφασισμένη νὰ μὴ συνεχίσῃ τὸ δρόμο πού εἶχε ἀκολουθήσει ὡς τώρα.

Ὅλη ἡ εὐθύτης καὶ ἡ τιμιότης πού εἶχαν ἀποκοιμηθῇ μέσα της —χωρὶς νὰ πεθάνουν— ξαναξυπνοῦσαν. Ἦ ἀγνὴ παιδικὴ τῆς ἡλικίας, ἔπειτα ἡ νεανικὴ, χωρὶς πόνους καὶ ἐννοίες, ἡ ἀπλὴ εὐτυχία πού τὴν νιώθει κανεὶς ὅταν δὲν τὴν ἔχῃ πιά, ὅλα ἔσα τόσο ἀπερίσκεπτα ἐγκατέλειπε, ξαναῤῥαν ξαφνικὰ στὸ μυαλὸ της. Ὁ θυμὸς τῆς ὑπεχώρησε καὶ ἀπ' τὰ μάτια της ἀρχισαν νὰ κυλοῦν δάκρυα χωρὶς νὰ φοβᾶται μὴ κοκκινίσουν ἢ χαλάσῃ τὸ μακιγιάζ.

Νὰ ξαναγίνῃ ὁ παλιὸς ἄνθρωπος; Ἀδύνατον!

Δὲν μπορούσε νὰ ξαναγίνῃ μιὰ καλὴ καὶ τίμια γυναῖκούλα, μιὰ καλὴ σύζυγος καὶ καλὴ μητέρα. Ὅχι, γιὰ τὴν δὲν θάθελε ἀληθινὰ, ἀλλὰ γιὰ τὴν ποῖος ἄνδρας θὰ τὴν ἔκανε σύντροφό του καὶ μητέρα τῶν παιδιῶν του;

Φυσικὰ εἶχε μιὰ μικρὴ περιουσία καὶ θὰ μπορούσε νὰ ἀγοράσῃ κανένα φτωχοσύζυγο, πού δὲν θὰ πρόσεχε καὶ πολὺ τὴν προέλευσί της. Αὐτὸ ὅμως ἡ Ἀλὶν δὲν θάθελε. Θὰ συγκαίνονταν πάντα τὸ ἄτομο αὐτό. Ὅχι ποτὲ δὲν θὰ μπορούσε νὰ γίνει εὐτυχισμένη μαζί του. Γιὰ νὰ ἀγαπήσῃ ἓνα ἄνδρα θάπρεπε νὰ τὴν πάρῃ χωρὶς τίποτε.

Ὁλ' αὐτὰ στριφογύριζαν μὲς στὸ μυαλὸ της χωρὶς νὰ βρῇ ἄλλη λύσι, παρὰ νὰ βρῇ μιὰ τίμια δουλειὰ πού θὰ τῆς ἐπέτρεπε νὰ ζήσῃ.

Τὰ κοσμήματα πού εἶχε μαζί της, ξαναῤῥαν στὴ μνήμη της. Ἐδίσταζε: Νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ ὅπως καὶ ὅλα τὰ ἄλλα σὲ κείνον πού τῆς τὰ ἔδωσε; Ἦ θὰ τὰ πωλοῦσε γιὰ νὰ μὴ μείνῃ χωρὶς πεντάρα;

Ζητοῦσε μιὰ δικαιολογία γιὰ νὰ τὰ κρατήσῃ καὶ νὰ ἐπιφελήσῃ χωρὶς αὐτὸ νὰ παίξῃ ρόλο στὴν καινούργια ζωὴ πού ἐπιθυμοῦσε νὰ ζήσῃ.

Καθὼς ὅμως ἦταν τίμιος χαρακτήρ εὗρισκε πὼς αὐτὸ δὲν ἦταν σωστό. Τί θάκανε ὡστόσο; Ἐπρεπε νὰ ἔχῃ καὶ νὰ συντηρηθῇ ἕως ὅτου εὗρισκε δουλειὰ. Τῆς ἀνῆκαν ἄλλωστε καὶ τὰ εἶχε πολὺ σκληρὰ πληρώσει.

Καὶ ἂν τὴ τελευταία στιγμὴ ἀπεφάσισα νὰ τὰ πάρω μαζί μου, εἶνε γιὰ τὴν προαίσθησι τοῦ τί θὰ συνέβαινε... Μοῦ ἔδωσαν τὸ θάρρος νὰ διακόψω, θὰ μοῦ δώσουν τὸν καιρὸ νὰ βρῶ δουλειὰ γιὰ νὰ κερδίζω τὸ ψωμὶ μου...

Στὸ τέλος κουράστηκε ἀπὸ ὅλες αὐτὲς τὶς ἀλληλοσυγκρουόμενες σκέψεις, ἔκλεισε τὰ μάτια της καὶ ἀποκοιμήθηκε... Ξαναξύπνησε ἀργὰ τὸ δράδυ, ὅταν τὸ τραῖνο ἔμπαινε στὸ σταθμὸ καὶ τὰ φῶτα τοῦ Παρισίου ἔδιναν μιὰ ρόδινη ἀπόχρωσι στὸν σκοτεινὸ οὐρανὸ. Διῶρθεσε λίγο τὸ μακιγιάζ της καὶ τὴν τουαλέττα της καὶ ἐτοιμάστηκε νὰ κατέβῃ. Σὲ λίγο βρισκόταν σ' ἓνα ταξί.

Ἐδωσε τὴ διέθυνσι στὸ σωφὲρ: —Καὶ ὅσο μπουρεῖς γρηγορώτερα, προσέθεσε.

Ἀναπάντεχη συνάντησις

Κτυποῦσαν ἑνδεκα ὅταν ὁ Μπόμπι συνῆλθε ἀπὸ τὴν ὄνειρο-πόλησί του.

Τινάχθηκε. Μόλις προλάβει! Ὁ Ντίκ τοῦ εἶχε πῇ: «Πρέπει νάχῃς τελείως στίς ἑνδεκάμις. Νὰ τακτοποιήσῃς ὅλα, μὲ λίγα λόγια νὰ γίνει ἐλεύθερος ὁ δρόμος γιὰ νὰ γυρίσῃ ἡ Τιτίνα. Ὅταν ἡ κυρὰ τῆς δὲν εἶνε ἐκεῖ, κοιμάται στὸ ντιβάνι τοῦ δωματίου πού ἔχουν τ' ἀποτρόπαια...»

Σὲ μιᾷ ὥρᾳ λοιπὸν ἔπρεπε νάχῃ τελειώσει, δηλαδὴ νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὶς ἄλλες δύο κρύπτες ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε τίποτε μὲσα στὸ κιβώτιο.

Τίποτε;

Ὡ, ναί, κάτι πολὺτιμο... ἡ μικρὴ φωτογραφία —ἡ Ἀλὶν καὶ ἐκεῖνος— κάτι πού γι' αὐτὸν ἀποτελοῦσε θησαυρὸ. Τόσο τὸ χειρότερο! Τὴν ἔβαλε στὴν τσέπη του, ξανάκλεισε τὸ κιβώτιο, ἐδιῶρθεσε τὴν ἐλαφρὰ ἀκαταστασία τοῦ ντουλαπιό καὶ μὲ τὸ χερί στὸ πόμολο τῆς πόρτας ἦταν ἔτοιμος νὰ τὴν ἀνοίξῃ, ὅταν ἀπότομα ἔμεινε ἀκίνητος. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν γελιότανε, δὲν ἐτρίβε κανένα ἐπιπλο, κάποιος ἔμπαινε...

Γιὰ ἓνα δευτερόλεπτο τοῦ γεννήθηκε ἡ γελιοῖα ἐλπίδα πὼς θάταν ὁ Ντίκ πού ἐρχόταν νὰ δῇ πὼς πάει.

Ἀλλὰ ἤξερε καλὰ πὼς ὁ Ντίκ ἦταν στὸ σινεμά μαζί μὲ τὴν Τιτίνα, ἐπομένως δὲν μπορούσε νὰ γίνει οὔτε ἐκεῖνος, οὔτε ἡ ὑπηρετρία.

Τότε ποῖος ἦταν;

Κανένας ἐνοικιαστὴς πού ἔκανε λάθος στὸν δροφ;

Ἦλιθια σκέψις! Δὲν ἔαχε τὸ κλειδί!

Κανένας ἄλλος διαρρήκτης;

Δὲν ἦταν δυνατόν! Σὲ τέτοια περίπτωσι, θὰ μπορούσαν νὰ τακτοποιηθοῦν τὰ πράγματα...

Κράτησε τὴν ἀναπνοή του, ἔκρυψε τὸ κλεφτοφάναρο καὶ τέντωσε τὸ αὐτί του. Ἀκουε θήματα, ἐλαφρὰ θήματα νὰ πηγαίνοντο χωρὶς δυσκολία καὶ διαταγῶ.

Ἀ! σκέφθηκε ὁ Μπόμπι μὲ ἀγωνία, θέλεις νὰ γίνει ἡ κυρὰ; Νὰ πᾶρῃ τὸ διάβολος, τί ἀναποδία! Δὲν μπορούσε νὰ φαντασθῇ ὅτι θὰ τῶσκαγε χωρὶς νὰ τὸν δῇ, προτοῦ μὴ τὴν κρεββατοκάμαρά της. Γιατί τὸ σαλόνι ὅπως καὶ ἡ τραπεζαρία εἶχαν τὸν ἴδιον διαδρόμον πού ἔβγαίνει στὴν κεντρικὴ σκάλα καὶ ἡ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας στὸ διάδρομο τῆς κουζίνας καὶ τοῦ ὄφισ.

Καὶ ἂν προτοῦ πλάγιασῃ ἔμπαινε στὸ δωμάτιο τῶν ἀσπρορούχων, μόνον ὁ Θεὸς ἤξερε τί μπορούσε νὰ συμβῇ! Ὁ αὐτὸς ἄσφαλός... ὅποτε ἡ ἔπρεπε νὰ τὴν κάμῃ νὰ πάσῃ ἡ νὰ

ἀφήσῃ νὰ τὸν συλλάβουν...

Νὰ τὴν κάμῃ νὰ πάσῃ;

Ἀνατρίχιασε.

Νὰ τὸν συλλάβουν;

Ἐκαμε ἓνα μορφασμὸ. Αὐτὸ πού τὸν ἐπερίμενε δὲν ἦταν διόλου εὐχάριστο.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ προσπαθῇ νὰ κρυφθῇ ἕως ὅτου μπορέσῃ νὰ τὸ σκάσῃ. Μπήκε σὲ μιὰ ντουλάπα —αὐτὴν πού εἶχε τὸ κιβώτιο— κρύφθηκε πίσω ἀπὸ κάτι φουστάνι, βλαστημῶντας τὸν Ντίκ πού εἶχε τόσο ἄσχημες πληροφορίες, τὴν Τιτίνα ἐπίσης καὶ τέλος τὴν κυρὰ πού ξαναγύρισε στὸ σπῆτι τῆς ἐνῶ τὴν ἐνόμιζαν στὴν Κότ ντ' Ἀζύρ. Βλαστημοῦσε Θεοὺς καὶ Δαίμονες καὶ ὅλο τὸν κόσμον. Ἐξαφνὰ ὅμως σταμάτησε, κράτησε τὴν ἀναπνοή του, τὸ δωμάτιο ἐφωτίσθη καὶ ἐκατάλαβε πὼς κάποιος μπήκε σ' αὐτό. Δὲν ἔβλεπε μὰ ἄκουε... πάντοτε αὐτὰ τὰ ἐλαφρὰ θήματα καὶ τὴ λίγο γρήγορη ἀναπνοὴ κάποιου προσώπου πού φαινόταν ταραγμένο. Ἐπείτα τὶς κινήσεις ἀνθρώπου πού ἐβγαλε τὸ παλτό του, τὸ καπέλλο του καὶ τέλος ἔπειτα ἀπὸ μιὰ μικρὴ σιγὴ, αὐτὸ πού ὁ Μπόμπι φοβόταν περισσότερο συνέβη: Τὸ κλειδί τοῦ ντουλαπιό πού ἦταν κρυμμένος ἐγύρισε, ἓνα μικρὸ χεράκι ἀρχισε νὰ ψάχνῃ ἀνάμεσα στίς κρεμασμένες ρόμπες... Θὰ ἀνακαλυπτόταν σ' ἓνα λεπτὸ, σ' ἓνα δευτερόλεπτο ἴσως...

Ἐπρεπε νὰ πάρῃ μιὰ ἀπόφασι καὶ ὄχι νὰ περιμένῃ νὰ ἀνασταθῇ τὸ σπῆτι. Δὲν ἐδίστασε ἐπὶ πολὺ. Χωρὶς νὰ ξέρῃ τί θὰ πῇ, τί θάκανε, παραμέρισε τὶς ρόμπες καὶ παρουσιάστηκε...

Δυὸ φωνὲς ἀκούστηκαν συγχρόνως:

—Ρομπέρ!

—Ἀλὶν!

Αριστουργηματικό αστυνομικό ανάγνωσμα, γεμάτο συγκλονιστικές περιπέτειες, έρωτες, πάθη και μίστη.

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ — Καθώς ο Γκαρνιέ προσπαθεί ν' αφορέσει την φωτογραφία που είχε κρύψει, βλέποντας τον, ή ερωμένη του διακρίνει λίγα σημάδια μακριά του, ανάμεσα στα δένδρα, τον άρχηγό της δημοσίας ασφαλείας, και μερικούς χωροφύλακες. Κάθε άλλος στη θέση του, για να κερδίσει καιρό, θα τρεπόταν σε φυγή εύθους αμέσως. Ο Γκαρνιέ όμως, που είχε όρκησθαι ν' ανακαλύψει και να εκδικηθῇ τὸν ἀντρεστή του, ο Γκαρνιέ πού η ζήλοτυπία του τὸν ἔκαμε τρελλό, ἀδίστατον γιὰ τὴν φυγὴν του, δάγκωσε τὰ χεῖλη του ψιθυρίζοντας:)

32ον

— Όχι! Δὲν θὰ φύγω! Τὴν φωτογραφία αὐτὴ ἔννοώ νὰ τὴν πάρω καὶ θὰ τὴν πάρω!

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμή, καθὼς κρατοῦσε τὴν κόμησά ἀπὸ τὸ χέρι τὴν τράβηξε δυνατὰ πρὸς τὰ ἐπάνω του.

Ἐκείνη, μὴ μπορῶντας ν' ἀντισταθῇ, ἀναποδογύρισε καὶ ἔπεσε μπρὸς στὰ πόδια του καὶ ἔτσι ἔφησε στὸν λήσταρχο νὰ δῇ σὲ ποῖο μέρος εἶχε κρύψει τὴν φωτογραφία.

Ὅπως ἔπεσε, προσπάθησε ν' ἀνασηκωθῇ, γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἐρωμένη της νὰ κάμῃ ἐκεῖνο πὸ ἐπιδίωκε καὶ γιὰ τὸ ὁποῖον τόσο πολὺ φοβόταν. Δὲν τὸ ἐπέτυχε ὁμως.

Ταχὺς σὰν ἀστραπὴ ὁ Γκαρνιέ, ψυχραῖμος μπρὸς στὸν κίνδυνον πὸν θρῆσκονταν λίγα μέτρα μακριὰ του, ἔσκυψε, τράβηξε μὲ ὀρμὴ τὸ φέρεμα τῆς ἐρωμένης του, τὸ ἔσπασε καὶ ἡ φωτογραφία φάνηκε μπροστά του. Τὴν ἄρπαξε τότε καὶ σηκώθηκε, καὶ μὲ μάτια πὸν πετοῦσαν ἀστραπές, διηύθυνε τὸ βλέμμα του πρὸς τοὺς χωροφύλακες.

Ἐπὶ ἀστυνομικοὶ μὲ τὰ πιστόλια στὸ χέρι ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ριχθοῦν ἐπάνω του νὰ τὸν συλλάβουν.

Ὁ Γκαρνιέ, γιὰ μιὰ στιγμή, γιὰ ἓνα δευτερόλεπτον μόνον, στάθηκε προσβλεπὼντας τοὺς εἰρωνικά, σὰν νὰ τοὺς κοροΐδευε γιὰ τὴν συγκίνησιν πὸν ἔνοιωθαν στὸ ἀντίκριμά του, συγκίνησιν πὸν δὲν τὴν διέκρινε βέβαια στὰ πρόσωπά τους λόγῳ τοῦ σκότους, ἀλλὰ πὸν τὴν ἐμάντευε.

Ἐπειτα, μ' ἓνα πῆδημα βρέθηκε πῶς ἀπὸ τὰ δένδρα πὸν θρῆσκονταν πίσω ἀπὸ τὸ κἀθισμα, στὸ ὁποῖον καθ' ἕστη λίγες στιγμὲς πρὶν μὲ τὴν ἑξαπλωμένη τώρα στὸ ἔδαφος ἐρωμένη του.

Μέρος τελευταῖον
Ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους

Ὁ Γκαρνιέ τὸν εἶδε, ἀλλὰ δὲν ἄλλαξε κατεύθυνσιν. Ἐξακολουθῶντας νὰ τρέχῃ πρὸς τὰ ἐμπρός, φώναξε πρὸς τοὺς χωροφύλακες:

— Διὰ ἀπὸ σὰς κατευθυνθῆτε πλαγιώτερα. Οἱ ἄλλοι ἀκολουθήστε με.

Ἔτσι καὶ ἔγινε.

Διὰ ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς ἀπεχωρίσθησαν ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ ἐτράπησαν πρὸς τὰ ἀριστερά, μὲ κατεύθυνσιν πρὸς τὸ σπῆ-
30

τι, παράλληλῃ δηλαδὴ, πρὸς ἐκείνην πὸν εἶχε πάρει ὁ ἀρχισυμμορίτης Γκαρνιέ.

Ἔτσι ὁ ἐραστής τῆς κομῆσης εἶχε περικυκλωθῇ καὶ πάλι ἀπὸ παντοῦ.

Πρὸς τὸ μέρος ὅπου θρῆσκονταν πρὸ ὁ-
λίγου, ἔτρεχε τώρα ὁ Γκαρνιέ καὶ οἱ χωροφύλακες πὸν τὸν ἀκολουθοῦσαν.

Ἀριστερὰ του ἔτρεχαν οἱ διὸ χωροφύλακες, ἐμπρός καὶ δεξιὰ του ἦσαν κρυμμένοι ὁ Λαζάρ καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ πὸν ἦσαν τοποθετημένοι κατὰ τέτοιον τρόπο ὥστε αὐτοὶ μὲν νὰ μποροῦν νὰ βλέπουν τὸν Γκαρνιέ, ἐκεῖνος δὲ νὰ μὴν ὑποπτεύεται κἀν τὴν παρουσίαν τους.

— Ό,τι καὶ ἂν κάμῃς, ψιθύρισε ὁ Γκαρνιέ, δὲν θὰ κατορθώσῃς νὰ μᾶς ξεφυγῇς. Ὅσο καὶ ἂν κοπιᾷς, δὲν θὰ σωθῇς. Σὲ κρατοῦμε, Γκαρνιέ!

Ἐφθασε τρέχοντας στὸ μέρος ὅπου ἡ κόμησσα, προσπαθοῦσε νὰ σηκωθῇ. Χωρὶς ν' ἀσχοληθῇ καθόλου μ' αὐτήν, χωρὶς νὰ χάσῃ τὸν καιρὸ τοῦ ἀποτεινόντας τῆς ἐρωτήσεις, ἐπήδησε πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶδε νὰ χάνεται ὁ τρομερὸς Γκαρνιέ, γιὰ τὴν σύλληψιν τοῦ ὁποῖου ἦταν περισσότερο ἀπὸ βέβαιος τώρα.

Ἐλκε διαθέσει δὲ τὶς δυνάμεις του κατὰ τέτοιον τρόπο ὁ Γκαρνιέ ὥστε νὰ μὴ διατρέχῃ τὸν κίνδυνον νὰ ἰδῇ ἀποτυχάνουσας καὶ πάλι τὶς προσπάθειές του. Σὲ κάθε γωνίᾳ τοῦ κήπου θρῆσκονταν χωροφύλακες. Τὸ σπῆτι δόλοκληρο ἦταν περικυκλωμένο ἀπὸ τὰ ὄργανά του. Πῶς θὰ ξεφευγε λοιπὸν; Πῶς θὰ σωόταν; Ἐξ ἁλλοῦ ὁ Γκαρνιέ ἦταν ἐπισηρηνόμενος.

Ποῖος θὰ τοὺς ἐμπόδιζε νὰ πυροβολήσουν ἐναντίον του καὶ νὰ τὸν σκοτώσουν σὲ περιπτώσει πὸν θάβλεπαν ὅτι ὑπῆρχε φόβος νὰ τοὺς διαφύγῃ; Ἀσφαλῶς κανένας.

Καὶ ὁ Γκαρνιέ, πὸν ἔτσι ἡ ἁλλοῶς, ἔνοιωσε ν' ἀπαλλάξῃ τὸ Παρίσι ἀπὸ τὸν Γκαρνιέ, νὰ ἐκδικηθῇ δὲ καὶ ὁ ἴδιος, ἐσχωρήσῃ κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα τοῦ κήπου βέβαιος γιὰ τὴν τελικὴ ἐπιτυχία καὶ τὸν θρίαμβό του.

Προχώρησε λίγα βήματα ἀκόμα ὁ ἀρχηγὸς τῆς Δημοσίας Ασφαλείας καὶ μὲ μιὰ γρήγορη ματιὰ ἐπισκόπησε τὰ γύρω μέρη.

Δὲν εἶδε κανέναν.

Τὰ δένδρα τοῦ κήπου ἦσαν πυκνὰ καὶ τὸ σκῆδιν τόσο βαθύ ὥστε νὰ μὴν ἦταν ὁρατὸς ἓνας πὸν θὰ θρῆσκονταν στὸν κήπο.

Ὁ Γκαρνιέ ὥστόσο, φεύγων τὸν Γκαρνιέ, χωρὶς νὰ μαυτεῖ τὴν πρὸς τὸ μέρος τῆς κατευθύνσεώς του ὑπαρξὶν τῶν χωροφύλακων καὶ τοῦ Λαζάρ, ἔτρεχε ἀνύποπτος νὰ πέρῃ στὰ χεῖρά τους...

Ο ΜΠΟΝΩ ΑΝΗΣΥΧΕΙ

Μόλις ὁ λήσταρχος Μπονὼ ἄρπαξε τὸ περιβόητον γράμμα τῆς Ματθίλδης καὶ μῆκε πάλι στὸ δωμάτιο ἐκεῖνο, στὸ ὁποῖον καθόταν κρυφακούοντας, δὲν ἔχασε τὸν καιρὸ τοῦ σὲ σχέδια καὶ ὑπολογισμοὺς.

Ἐξορῶντας δὲ ὅτι δὲν τοῦ ἦταν δυνατόν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πόρτα, τράβηξε πρὸς τὸ παράθυρον.

Καὶ ἐνῷ ὁ ἀστυνομικὸς Ἀνρὺ Ντοσίιν

ἠσυχολεῖτο στὸ νὰ ζητῇ πληροφορίες ἀπὸ τὴν Ματθίλδην, καὶ νὰ προσκαλῇ μετὰ μὲ σφουρίγματα τοὺς χωροφύλακες, αὐτὸς ἄνοιξε τὸ παράθυρον καὶ ἀπ' αὐτὸ ἀνερρεῖ χήθη στὴν ὁροφῇ.

Ἐπρόχωρησε ἔρποντας καὶ ἔφθασε στὴν ἄκρην τῆς με σκοπὸ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς Ματθίλδης ντὲ Βίλ στὸ ἄλλο, γρήγορα ὁμως ἀντελήφθη ὅτι αὐτὸ οὔτε εὐκολο οὔτε δυνατόν ἦταν.

Ἡ μιὰ στέγη ἀπείχε ἀπὸ τὴν ἄλλη τρεῖς μέτρα καὶ ἐπὶ πλεόν, τὸ πλαγιὸν σπῆτι ἦταν ὑψηλότερον ἀπ' ἐκεῖνο πὸν θρῆσκονταν αὐτός. Ἐὰν πηδοῦσε ἀπὸ τὸ ἓνα σπῆτι στὸ ἄλλο, ἐκτὸς τοῦ κρότου πὸν θὰ προξενούσε καὶ πὸν ἀσφαλῶς θὰ τὸν ἐπρόβι-
31

δε, ὑπῆρχε φόβος νὰ πέσῃ καὶ νὰ συντριβῇ.

Καὶ ὁ Μπονὼ πὸν στὴν ἀρχὴ θρέθηκε σὰ πολὺ δύσκολη θέσι, μὴ ξέροντας τί νὰ κάμῃ, κατέληξε σ' ἓνα ἐπικίνδυνον ἄλλα καὶ σωτήριο μαζὶ ἐγχείρημα.

Ταχὺς στίς κινήσεις του, ἔβγαλε τὰ κεραμίδια τῆς ὁροφῆς, ἀπέσπασε μιὰ σπινίδα, ἐτοποθέτησε τὴν μιὰ ἄκρην στὴν στέγη τοῦ σπιτιοῦ τῆς Ματθίλδης καὶ τὴν ἄλλη στὴν στέγη τοῦ πλαγινοῦ καὶ πέρασε πατώντας, σὰν ἀεροβάτης, ἐπάνω σ' αὐτή.

Ὅταν θρέθηκε στὴ μέση τῆς ὁροφῆς τοῦ δευτέρου σπιτιοῦ, οἱ χωροφύλακες πὸν φύλαγαν στὸν κήπον ἀντελήφθησαν καὶ ἐπυροβολήσαν ἐναντίον του. Ὁ λήσταρχος ὁμως ἑξαπλώθηκε ἀμέσως καὶ ἔρποντας κρύφθηκε πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς ὁροφῆς, ὅπου λόγῳ τῆς κλίσεώς της, δὲν διακρινόνταν καὶ δὲν ἦταν ἐκτεθειμένος στὰ βλήματα τῶν χωροφύλακων πὸν εἰς μάτην τὸν ἀναζητοῦσαν τώρα.

Χωρὶς νὰ χάσῃ ἔπειτα κατὰ ἐπὶ ἔπληθος στὴν στέγη τοῦ τρίτου σπιτιοῦ, ἀπ' ἐκεῖ στὸν ἐξώστη τοῦ καὶ ἔπειτα μέσα ἀπὸ τὰ δωμάτια κατάρωθεσε νὰ κατεβῇ στὸν δρόμο καὶ νὰ χυθῇ στὸ σκῆδιν χωρὶς νὰ ἐνοχληθῇ ἀπὸ κανέναν.

Ἀφοῦ ἐπρόχωρησε περὶ ἐπὶ πολλὰς ὥρες, μῆκε μετὰ σὲ ἓνα αὐτοκίνητον καὶ λίγη ὥρα ἀργότερα ἔφθανε στὴν ὁδὸ Ἰμπρί ὅπου κατοικοῦσε ἡ ἐρωμένη του Κλοτίλδη.

Κατέβηκε λίγο μακριὰ ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς, ἔδωξε τὸν σφῆρον καὶ μετὰ, προσέχοντας μὴ τὸν παρακολουθῇ κανεὶς πῆγε καὶ χτύπησε τὴν πόρτα συνθηματικά.

Ὅταν ἀνέβηκε, ἡ πρώτη ἐρώτησίς του ἔκαμε στὴν ἐρωμένη του ἦταν ἂν ἐπέστρεψε ὁ Γκαρνιέ.

— Όχι! ἀπήντησε ἡ ὁμορφὴ Κλοτίλδη. Μήπως ἔστειλε καμμιά εἰδοποίησιν;

— Οὐτε!

Ὁ λήσταρχος ἔβγαλε τότε τὸ ρολοὶ του καὶ τὸ συμβουλευθῆκε.

— Ἐνδεκα παρὰ δέκα! ψιθύρισε. Ὁ Γκαρνιέ ἔπρεπε νὰ εἶχε ἐπιστρέψῃ. Γιατὶ δὲν τῶκαμε ὁμως; Μήπως τοῦ συνέβη τίποτε;

Ἀνησύχησε κάπως, ἀλλὰ ἡ ἀνησυχία του αὐτὴ δὲν διήρκεσε ἐπὶ πολὺ.

— Μπα! ψιθύρισε. Φαίνεται θὰ γλυκοκουβεντιάξῃ μὲ τὴν ὁμορφὴ κόμησσα. Ὁπου καὶ νὰ εἶναι θάβρῃ. Ἀς κάτσω λοιπὸν καὶ ἂς τὸν περιμένω ἐδῶ.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν Κλοτίλδην: — Ἐγὼ, τῆς εἶπε, θὰ πάω στὸ δωμάτιό μου. Πῆς τῆς Ματίνας νὰ τὸν φέρῃ ἐκεῖ τὸν Γκαρνιέ, ὅταν θέρῃ...

— Καλὰ, μπουλουκό μου, ἔκαμε ἡ Κλοτίλδη καὶ ἀγκάλιασε τρυφερὰ τὸν ἄγριο ἐραστή της.

Ὁ Μπονὼ τῆς ἀνταπέδωσε τὸν ἐγκαταλισμὸ καὶ μετὰ ἀπεσύρθη στὸ δωμάτιό του. Ἀναψε τὸ φῶς, ἑξαπλώθηκε ἐπάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ τράβηξε ἀπὸ τὴν μέσα τσέπη τοῦ γράμμα πὸν εἶχε κλέψῃ ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς Ματθίλδης ντὲ Βίλ.

Τὸ διάβασε καὶ στὰ χεῖλη του διεγράφη ἓνα σατανικὸ χαμόγελο ὑπέρτατης χαρῆς.

— Μ' αὐτό, ψιθύρισε, ἡ ἐκδίκησίς μου θὰ εἶναι τρομερή. Ὁ Ζὰκ, ἐνῷ εἶναι ὑποχρεωμένος, μὲ τὶς συναλλαγματικὰς πὸν ὑπέγραψε, νὰ πληρώσῃ τὸ διὸ ἑκατομῦρία στὸν Ἀνρὺ Ντοσίιν, δὲν πρόκειται νὰ πᾶρῃ δεκάρα ἀπὸ τὰ ἑκατομῦρία τῆς Ματθίλδης πὸν ξεφεύγουν ἀπὸ τὰ χεῖρά της χάρις στὸ γράμμα αὐτό. Τί θὰ κάμῃ τότε; Τί ἄλλο! Ὁ αὐτοκτονήσῃ!.. Θὰ χαθῇ καὶ ἂν ἀκόμα δὲν πεισθῇ νὰ τὸν ξεκοιλιάσῃ ὁ Γκαρνιέ...

Περνοῦσε ὁμως ἡ ὥρα καὶ ὁ Γκαρνιέ δὲν φαινόταν νὰ ἐπιστρέψῃ, πρᾶγμα πὸν ἔκαμε τὸν λήσταρχον ν' ἀνησυχῇ...

Ὁχι βέβαια γιὰτὶ ἐνδιαφερόταν τόσο γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ χθεονοῦ ἀντιπάλου του, ὅσο γιὰτὶ φοβόταν μήπως ἓνα αὐτύχημα τοῦ Γκαρνιέ εἶχε συνέπειες καὶ γι' αὐτόν.

— Περὶεργὸ! ψιθύρισε ἀπορῶντας. Μὰ τί ἔγινε, λοιπόν, ὁ Γκαρνιέ;

Στὴν υπόθεσιν ὅτι ἦταν δυνατόν νὰ τοῦ συνέβαινε κανένα κακὸ, ἀπεφάσισε νὰ πᾶρῃ στὸ σπῆτι τῆς Βιρτώφ, ὅπου ἱλπιζε ὅτι θὰ μάθαινε σχετικὰ νῆα μὲ τὸν σύντροφό του.

— Κλοτίλδη, τῆς εἶπε, ἔχουν περάσει τὰ μεσάνυχτα, καὶ ὥστόσο ὁ Γκαρνιέ δὲν φάνηκε ἀκόμη. Ἀρχίσα νὰ φοβᾷμαι μήπως τοῦ συμβαίη κανένα κακὸ, ὅποτε καὶ ἡ δική μου θέσις...

— Δὲν πιστεύω, διέκοψε ἡ Κλοτίλδη. Ἀλλὰ τότε γιὰτὶ δὲν ἐπέστρεψε ἀκόμα;

— Μὰ εἶχε τόσον καιρὸν νὰ δῇ τὴν κόμησσα, καὶ εἶναι τόσο ἐλκυστικὴ καὶ χαριτωμένη ἡ Βιρτώφ, πού...

— Ἀ, μπα! Δὲν εἶχε τέτοιες διαθέσεις ὁ Γκαρνιέ, Κλοτίλδη. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, δὲν θάμενε τόσο πολὺ μαζὶ της, ἀφοῦ ἄλλωστε ἔξερῃ ὅτι δὲν πρέπει νάχη μεγάλη πεποίθησιν στὴν ἐρωμένην του, πὸν συμφέρον της εἶναι νὰ μὴν ὑπάρχῃ αὐτός.

— Καὶ λοιπόν, τί σκέπτεσαι;

— Ὅτι κάμω ἓναν περίπατον ὡς ἐκεῖ γιὰ νὰ ἰδῶ τί συμβαίνει. Ἀν ἔρῃ στὸ μεταξὺ αὐτό, πῆς του νὰ μὲ περιμένῃ.

— Καλὰ!

Ὁ Μπονὼ πῆγε πράγματι στὸ σπῆτι τῆς κομῆσης Βιρτώφ, δὲν εἶδε ὁμως νὰ συμβαίη τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ μέσα σ' αὐτό. Ἦταν βυθισμένο στὸ σκῆδιν καὶ ὁ λήσταρχος, ἀφοῦ ἐπὶ μιὰ ὥρα σχεδὸν ἔμεινε παρακολουθῶντας τὸ ἀπ' ὅλες τὶς πλευρὰς, ἀναγκάσθηκε τέλος νὰ φύγῃ μὴ ξέροντας τί νὰ υποθέσῃ.

— Νᾶναι τάχα μέσα; διαλογιζόταν. Ἡ μήπως τὸν ἀνεκάλυψαν καὶ τὸν ἐπίασαν; Μπορεῖ νὰ συμβαίη βέβαια καὶ τίποτε ἄλλο. Δὲν ἀποκλείεται ὁμως νάχη γυρίσῃ καὶ νὰ μὲ περιμένῃ στὸ σπῆτι.

Ἐκαμε ἓναν περίπατον ἀκόμη κατὰ μήκος τοῦ δρόμου, ἀλλὰ τίποτε περισσότερον δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ. Ἡ αὐτὴ ἡσυχία ἐπικρατοῦσε στὸ δρόμο, ὅσο καὶ στὸ σπῆτι τῆς Βιρτώφ.

— Ἀς ἐπιστρέψω σπῆτι! σκέφθηκε ὁ Μπονὼ. Ἴσως νὰ εἶναι ἐκεῖ...

Καί, διπλωμένος μέσα στὸ ἐπανωφόρι του καὶ περισσότερον ἀνήσυχος ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, κατευθύνθηκε πρὸς τὴν ὁδὸν Ἰμπρί, ὅπου, κατὰ τὴν γνώμην του, ἔπρεπε νὰ εἶχε πᾶρῃ ἡδη ὁ Γκαρνιέ, στὴν περίπτωση πὸν δὲν εἶχε πέσει βέβαια στὰ χεῖρά τῆς ἀστυνομίας.

Ἡ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀρπάζοντας ὁ Γκαρνιέ τὴν φωτογραφία τοῦ Ζὰκ Ντενὲ ἀπὸ τὰ φρεγάματα τῆς ἑξαπλωμένης χάμω κομῆσης, χωρὶς νὰ ρίξῃ ὅσα μιὰ ματιὰ ἐπάνω σ' αὐτήν, τὴν

ἔβαλε στὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν, τρέχοντας ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δένδρα τοῦ κήπου.

Κι' ἔτσι ὁ Γκαρνιέ, ἀφοῦ ἐπέτυχε τὸ ἓνα, ἀφοῦ πῆρε δηλαδὴ τὴν πιστοποίησιν τῆς προδοσίας τῆς Βιρτώφ, συγκέντρωσε τὴν προσοχήν του σ' ἓνα σημεῖο: Στὸ πῶς θὰ κατόρθωνε νὰ διαφύγῃ τὸν κίνδυνον πὸν τόσο ζωηρὰ τὸν ἀπειλοῦσε.

Ὁ ἀρχισυμμορίτης εἶχε δὴ βέβαια τὸν ἀρχηγὸ τῆς Δημοσίας Ασφαλείας καὶ τοὺς γύρω ἀπ' αὐτὸν χωροφύλακες, σὲ ἀπόστασιν λίγων μέτρων μακριὰ του καὶ αὐτοὺς προσπαθοῦσε ν' ἀποφύγῃ τρέχοντας μέσα στὰ δένδρα. Δὲν ἤξερε ὁμως ὅτι πρὸς τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ, πὸν κατευθυνόταν, ἦταν κρυμμένος ὁ Λαζάρ μὲ ἄλλους τρεῖς χωροφύλακες. Ἐπὶ πλεόν δὲν φανταζόταν ὅτι τὸ σπῆτι εἶχε περικυκλωθῇ ἀπ' ἔξω ἀπὸ ἄλλη ἀστυνομικὴ δύναμιν καὶ ὅτι ἐπομένως εἶχε ἀποκλεισθῇ ἀπὸ διπλὴ ζώνην χωροφύλακων, πὸν δὲν ἦταν εὐκολο νὰ τὴν διασπάσῃ.

Ὁστόσο, ὁ ἀρχισυμμορίτης, μὴ μπορῶντας καὶ συγχρόνως μὴ ἔχοντας τὸν καιρὸ νὰ προσανατολισθῇ μέσα στὸ σκοτάδι, δὲν ἐξηκολούθησε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ σπῆτι καὶ ἔτσι δὲν πέρασε ἀπὸ τὸ μέρος πὸν ἐννῆδρευαν οἱ χωροφύλακες καὶ ὁ Λαζάρ.

Ἐπρόχωρησε ὡς ἓνα διάστημα καὶ ἑξαπλωθῇ πρὸς τὸν δρόμον, ὅπου ἔφονταν τὰ δένδρα. Χωρὶς νὰ σκεφθῇ ἐπὶ πολὺ τότε, σκαρφάλασε ἐπάνω σ' αὐτό, καὶ κρύφθηκε μέσα στὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν, καὶ ἔτσι δὲν ἔγινε ἀντιληπτὸς ἀπὸ τὸν Γκαρνιέ καὶ τοὺς χωροφύλακες πὸν πέρασαν κάτω ἀπὸ τὸ δένδρον καὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ τρέχουν πρὸς τὸ σπῆτι.

Ὁ Γκαρνιέ, ὅταν εἶδε ὅτι οἱ χωροφύλακες εἶχαν ἀπομακρυνθῇ ἄρχιος νὰ κατεβαίην προσεκτινὰ ἀπὸ τὸ δένδρον. Κάποια στιγμή τὸ σακκάκι του γάντζωσε ἐπάνω σ' ἓνα κλαδί καὶ τοῦ δυσχεραίνει τὴν κατάβασιν. Προσπάθησε νὰ τὸ βγάλῃ καὶ δὲν ἔβγαλε νὰ κἀν ὀρμὴν πρὸς τὸ κλαδί καὶ δὲν ἄργησε νὰ τὸ κατορθώσῃ χωρὶς ὁμως νὰ προσέξῃ ὅτι στὴν προσπάθειά του αὐτῇ, ἡ φωτογραφία γιὰ τὴν ὁποῖαν παρ' ὀλίγον θάπεφτε στὰ χεῖρά τοῦ Γκαρνιέ, εἶχε πέσει μέσα ἀπὸ τὸ σακκάκι του...

Κατέβηκε ὥστόσο ἀπὸ τὸ δένδρον, καὶ ἀφήνοντας κάτω ἀπ' αὐτὸ τὴν τόσο ποθητὴ πιστοποίησιν τῆς ἀπιστίας τῆς ἐρωμένης του, τὴν φωτογραφία τοῦ Ζὰκ Ντενὲ, τράβηξε ἄφοβα πρὸς τὴν κυρία εἰσοδο.

Τὴν θρέκε ἀφύλακτῃ καὶ ἀνοικτῇ καὶ προχωρῶντας μὲ προφύλαξιν, βγήκε ἔξω. Διὸ βήματα ἀπ' αὐτὸν ἦταν σταματημένο τὸ αὐτοκίνητον τῆς ἀστυνομίας μέσα στὸ ὁποῖον δὲν θρῆσκονταν κανεὶς. Πῆδησε σπῆτι τοῦ σφῆρον καὶ δάξαντάς το ἐμπρός, ἐξηφανίσθη μὲ μεγάλη ταχύτητα στὸ δάθος τοῦ δρόμου...

Οἱ χωροφύλακες πὸν εἶχαν τοποθετηθῇ γύρω ἀπὸ τὸ σπῆτι, ὅταν ἄκουσαν τὸν θόρυβον τοῦ αὐτοκινήτου καὶ παρετήρησαν ὅτι ἔφευγε τὸ δικό τους, κατάλαβαν τί συνέβη καὶ ἔτρεξαν πρὸς τὸ ἄλλα πὸν στεκόταν πρὸ πέρα.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ αὐτοτελής
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ
νουβέλλα μας
στὴ σελ. 39

Παλαιὰ
ΠΟΛΕΜΙΚΑ
ἀνακρινωθέντα

Ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες καὶ τὸ ραδιόφωνο μαθαίνομε σήμερὰ τὰ πολεμικὰ ἀνακρινωθέντα πὸν ἔχουν ἐκδοθῇ στὰ διάφορα μέτωπα τοῦ ὁπολέμου τὴν ἰδίαν ἐκείνην μέρην, ἡ τὸ πολὺ τὴν προηγουμένην. Αὐτὸ ὁμως δὲν συνέβαινε πάντοτε. Ἄλλοτε, γιὰ νὰ φθάσῃ μιὰ εἰδήσις, εὐχάριστη ἢ δυσάρεστη, ἀπὸ τὰ πεδία τῶν μαχῶν στὴν πρωτεύουσα τῆς ἐμπολέμου χώρας, ἔπρεπε νὰ περάσουν ἡμέρες πολλές καὶ κάποτε ἑβδομάδες. Παρ' ὅλα ταῦτα καὶ κατὰ τὶς μακρινὰς ἐκείνας ἐποχὰς ἔχουν σημειωθῇ μερικὰ ρεκόρ ταχύτητος στὴν μεταβίβασιν πολεμικῶν ἀνακρινωθέντων.

«ΝΕΝΙΚΗΚΑΜΕΝ»

Ποῖος δὲν θυμάται, λόγου χάριν, τὸ παράδειγμα ἐκεῖνο πὸν ἀναφέρει ἡ ἱστορία, τοῦ νεαροῦ ὀπλίτου πὸν ἔφυγε ἀμέσως μετὰ τὴν μάχην τοῦ Μαραθῶνος, ἦρθε τρέχοντας στὴν Ἀθήνα μέσα σὲ ἐλάχιστους ὥρες καὶ προτοῦ πέσῃ νεκρὸς στὴν Ἀγορὰ, ὅπου οἱ Ἀθηναῖοι ἐπερίμεναν μὲ ἄγωνίαν τὴν ἐκβασὶ τοῦ ἀγῶνος, ἐπρόφθασε νὰ φωνάξῃ τὸ θριαμβευτικὸ ἐκεῖνο: «Νενικήκαμεν!»;

«BENI, BINTI, BITSI»

Εἶνε ἐπίσης πολὺ μακρινὴ ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ Γερουσία τῆς Ρώμης, συγκεντρωμένη σὲ γενικ

τειρά του, την Μεγάλην Αικατερίνην: «Ζήτω! Βαρσοβία! Σουδάρω!» Καί η αυτοκράτειρα του άπληντσε κατά τόν ίδιον τρόπο: «Ζήτω! Στρατάρχα! Αικατερίνη».

Στην Ίένα καί τὸ "Αουερσμπαχ" ἠττήθηκε ὁ στρατός τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσίας. Τότε ὁ διοικητὴς τοῦ Βερολίνου ἐτοιχοκόλλησε τὴν ἐξῆς προκήρυξι γιὰ νὰ γνωστοποιήσῃ στὸ λαὸ τὴν σοβαρότητα τῆς καταστάσεως: «Ὁ βασιλεὺς ἔλασε τὴν μάχην. Τὸ πρῶτον καθήκον τῶν πολιτῶν εἶνε τώρα νὰ διατηρήσουν τὴν ἡρεμίαν των».

ΤΟ «ΔΕΛΤΙΟΝ» ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Τὸ 29ον πολεμικὸν δελτίον τοῦ Μ. Ναπολέοντος ἀπὸ τὴν ἐκστρατεία τῆς Ρωσίας, ὅταν ἡ Μεγάλη Στρατιὰ εἶχε δεκατισθῇ ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὸ ἐξαιρετικὸν κρύον ἐκείνης τῆς χρονιάς, ἀνέφερε μόνον τὰ ἑξῆς: «Ἡ ὑγεία τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος δὲν ὑπῆρξε ποτὲ καλυτέρα».

Οἱ καμπάνες χτυπᾶνε χαρμόσυνα στὸ Βερολίνο. Πλήθῃ στρατιωτῶν, ἐφιπποὶ χωροφύλακες καὶ ὄλος ὁ λαὸς ὑποδέχεται μὲ ἐνθουσιασμὸ τὸν παγκρατάρχη φὸν "Αουερ, ποὺ φέρνει τὸ ἀγγελμα τῆς νίκης τῆς Λειψίας. Καὶ τὸ μῆνυμα αὐτὸ ἀνακοινώσεται ἀμέσως στὸ λαὸ, ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ ὁποίου εἶνε πιά ἀπερίγραπτος.

Ἀπὸ τὸ πῆδον τῆς μάχης τοῦ Σεδάν, ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσίας στέλνει τὸ ἑξῆς μῆνυμα στὴ βασιλίσα: «Ὁ Γαλλικὸς στρατὸς εἶνε κλεισμένος στὸ Σεδάν καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Ναπολέων μοὺ προσέφερε τὸ ξίφος του. Τὸ ἐδέχθην καὶ ζητῶ τὴν παράδοσιν τοῦ στρατοῦ ὡς αἰχμαλώτου πολέμου. Ὁ Θεὸς μᾶς ἡλλόγησεν. Τὸ ἴδιο ἑρᾶδου, ὅλο τὸ Βερολίνο ἦταν φωταγωγημένο.

Ε. ΣΑΝΔΗΣ

Φινλανδικὸ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΜΥΓΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΤΥΧΕΣ ΤΟΥΣ

"Ἐνα ἀνέκδοτο ποὺ ἔκαμε τελευταία τὸν γύρο τοῦ Χελσίνκι, τῆς πρωτεύουσας τῆς «Χώρας μετὰ τὴν χιλιὰς λίμνην», ἀποδεικνύει ὅτι οἱ Φινλανδοὶ δὲν στεροῦνται χιούμορ. Τὸ ἀνέκδοτο εἶνε σχετικὸ μὲ τὰ «έρζατς», τὰ τεχνιτὰ δηλαδὴ προϊόντα, ποὺ παράγει ἡ γερμανικὴ βιομηχανία καὶ ποὺ φυσικὰ δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν τὴν ποιότητα τῶν φυσικῶν ὕλων Τέσσερις μύγες λείει τὸ ἀνέκδοτο ποὺ ταξίδεψαν στὴ Γερμανίαν, εἶχαν τὴν ἀκόλουθον τύχη: Εἶδαν κατὰ ἐρζάτς ζαχαρωτῶν. Ἡ πρώτη μύγα ποὺ τὰ ἐδοκίμασε, ἐψόφησε σὲ λίγο μὲ ροικτούς πόνους. Ἡ δεύτερη μύγα, ποὺ διδάχθηκε ἀπὸ τὸ παράδειγμα τῆς πρώτης, ἀπέφυγε τὰ ζαχαρωτᾶ, καὶ ἐδοκίμασε ὀλίγον «συνθετικὸν» ψωμί, ποὺ κι αὐτὸ ἦταν γερμανικῆς προελεύσεως. Δὲν εἶχε ὅμως οὔτε αὐτὴ καλυτέραν τύχην. Ἀπαρηγόρητη γιὰ τὴν τύχην τῶν ἀλλῶν, ἡ τρίτη μύγα θέλησε νὰ δοκιμάσῃ μιά γουλιὰ γερμανικῆς μύρας, γιὰ νὰ πᾶνε οἱ πίκρες κάτω. Ἡ μύρα ὅμως εἶχε ἀλλοτρίαν ἐδότητη, ῥιζοθήκε καὶ ἡ τρίτη μύγα. Ἡ τετάρτη, πρὸ τῆς τύχης αὐτῆς τῶν συντρόφων τῶν βέλων, ν' αὐτοκτονήσῃ. Εἶδε ἕνα χαρτί ἀπ' ἐκεῖνα ποὺ ἀλείμματα μὲ μὴ κολλώδη οὐσίαν, χρησιμοποιοῦν ὡς παγίδες γιὰ τὰς μύγας. Τὸ χαρτί ἦταν κι' αὐτὸ γερμανικῆς κατασκευῆς τύπου «έρζατς». Ἡ μύγα ἐκάθησε ἐπάνω. Ἀλλὰ δὲν κολλοῦσε. Κι' αὐτὸ τὸ προϊόν ἦταν σκόρπο. Ἡ μύγα λοιπὸν εἶται, δὲν ἔλασε ν' αὐτοκτονήσῃ.

Οἱ ἄνθρωποι ἐν πολέμῳ

ΟΣΑ ΔΕΝ ΑΝΑΦΕΡΟΥΝ ΤΑ «ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΑ»

Η ΣΑΧΑΡΑ ΣΤΟ... ΛΟΝΔΙΝΟΝ

Ο περιορισμός τοῦ ἀριθμοῦ τῶν φορητῶν αὐτοκινήτων διὰ λόγους οικονομίας θενζίνης στὴν Ἀγγλίαν, εἶχε καὶ μιά ἀπροσδόκητη συνέπεια: Γιά τὴς μεταφορὰς θαρῆς ὀλίκοι χρησιμοποιοῦνται, καμῖλες! Ἀκόμη καὶ οἱ καμῖλες τοῦ ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Λονδίνου, ἐκλήθησαν νὰ προσφέρουν τὴς ὑπηρεσίας τους..

ΠΩΣ ΝΑ ΜΙΑΟΥΝ... ΤΑ ΛΙΓΛΙΚΑ

Κατὰ τῆς γερμανικῆς προπαγάνδας, ποὺ ἐπιμένει, ὅτι δὲν ἐστάλησαν ἀγγλικά στρατεύματα στὴ Γαλλίαν, ἐκτός τῶν μέτρων τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ παιδικὰ περιοδικὰ προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο ν' ἀποδείξουν τὸ ἐναντίον. "Ἔτσι, ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶχε καθιερώσει μιά στήλη ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὶ θὰ λέτε στοὺς Τόμμηδες» καὶ δημοσιεύει πῶς λέγεται στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα —καθὼς καὶ τὴν προφορά— τὸ: «Πῶς εἶπα; "Οχι, πολὺ κουρασμένος;», «Θὰ ἀγαποῦμε τὸν ἀγγλικὸν λαὸν ἐφ' ὅρου ζωῆς». «Στὸ καλὸ καλὴ τύχη, θὰ προσερχώμαι γιὰ σᾶς». Ἐπίσης παραθέτει καὶ σχεδιάγραμμά μιν τῶν στολῶν τῶν διαφόρων ἀγγλικῶν ὁπλῶν μὲ τὴν λεζάνταν: «Γιὰ νὰ τοὺς γνωρίζετε ὅταν περνοῦν ἀπὸ τοὺς δρόμους μας».

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ... ΑΠΟΔΗΜΗΤΙΚΑ ΠΟΥ ΛΙΑ

Ο ἰκανοφοβισμοὶ ποὺ ἐπεφάνη στὴν Πολωνίαν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου, ἐνέσπειραν τὸν πανικὸν στὰ πουλιὰ τῆς πολωνικῆς οὐαίθρου. Τὰ ἀποδημητικὰ πουλιὰ ἐπευσαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν χώρα πρὸ τῆς ὥρας τους, καταφεύγοντα σὲ ἡσυχυτέρους τομεῖς τῆς Εὐρώπης. "Ἔτσι ἐφθασαν ποσῶς ἐφέτος στὴν Κροατία πολλὰ ἀποδημητικὰ πουλιὰ ἐκ τῆς βορειοανατολικῆς Εὐρώπης.

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΝῶΗ

—Παρ' ὅλο ποὺ εἴμαστε στὸ κατωφύγιον, Τοτό, βλέπω ὅτι δὲν ἐννοεῖς νὰ συμμορφωθῇς. Πάλι τὸ δάκτυλό τοῦ βάβεις στὴ μύτη σου!

ΓΙΑ ΤΑ... ΠΙΑΤΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

Ὡς γράφουν οἱ γερμανικῆς ἐφημερίδες, κάθε Γερμανίδα ποὺ ἔχει ὀλιγώτερα τῶν τριῶν παιδιῶν καὶ ποὺ ἐκλήθη νὰ προσφέρῃ τὴς ὑπηρεσίας τῆς σὲ γεωργικὰς ἐργασίας τῆς οὐαίθρου, ὑποχρεοῦται ν' ἀποτελῇ μέλος τῆς «Ἐνώσεως παροχῆς βοήθειας εἰς πολυτέκνους γειτόνας». Δυνάμει τῆς υποχρέωσός αὐτῆς, πολλὰς Γερμανίδες ἐργάζονται, δωρεάν, ἐπὶ ἕως ὁκτῶ ὥρας τὴν ἡμέραν στὰ σπιτία τῶν πολυτέκνων γειτονιστῶν τους, γιὰ νὰ τὴς βοηθοῦν στὴν κουζίνα καὶ στὶς ἄλλας οἰκιακὰς δουλειάς.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Οἱ ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΙ

Ο ἰαστρολόγοι, παρ' ὅλο ποὺ τὴν ἔπαθαν οἱς προβλέψεις τους σχετικῶς μὲ τὸν πόλεμον —εἶχαν ἀποφανθῇ ὅτι πρὸ καιροῦ ἀνεγράψαμε, ὅλοι τους, οἱς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1939 θὰ ἦταν ἕνα ἔτος εἰρήνης— ἐπιμένουν νὰ κάνουν προφητείας καὶ μετὰ τὴν ἐκρηξὴν τοῦ πολέμου. Ἔτσι λέγουν ὅτι ὁ μὴν Νοέμβριος θὰ εἶνε ἕνας μῆνας μεγάλων δυσκολιών, ἀλλὰ ὁ Μάρτιος θὰ ἀρχίσῃ μὲ τὴς καλύτερες ἐνδείξεις γιὰ τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἀγγλίαν. Οἱ ἴδιοι ἀστρονόμοι προβλέγουν ὡς ἐπικείμενα «μεγάλα γεγονότα» στὸ ἐσωτερικὸν τῆς Γερμανίας, τὰ ὁποῖα θὰ σημειώσουν ἀντικτύπον καὶ στὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου.

ΜΗΤΕΡΕΣ...

Ἐνα συγκινητικὸν ἐπισκόδιο ἀναγράφουν οἱ γαλλικῆς ἐφημερίδες σχετικῶς μὲ τὸ «Χρῆμα», τὴν μεγάλην δηλαδὴ ἀγορὰ τοῦ Παρισιῶ. Λόγῳ τοῦ πολέμου ἡ μεγάλη αὐτὴ κεντρικὴ ἀγορὰ τοῦ Παρισιῶ παραμένει τώρα ἀνοιχτὴ τὴν ἡμέραν. "Ἔτσι μποροῦν νὰ κάνουν σ' αὐτὴν τὰ ψώνια τους κυρίως τοῦ κολλοῦ κόσμου ποὺ ἄλλοτε, ὡς ἐκ τῶν νικητῶν καὶ τῶν πολὺ πτωχῶν ὥρων ποὺ λειτουργοῦσε ἡ ἀγορὰ, δὲν πατοῦσαν σ' αὐτὴν τὸ πόδι τους. Οἱ πωλήτριες ὁμῶς τῆς Παρισιῆς ἀγορᾶς συνθιβίζουν πολλὰ ἀπτόμετες λέξεις στὶς ἐκφράσεις τους καὶ δὲν πολυχωνεύουν τὴν νέα «μημουαπτική» πελατεία. «Μὲ καπέλλο καὶ μὲ γάντια δὲν ἔρχονται ἐδῶ!» εἶλεγε τὴς πρόσφατες μιά πωλήτρια σὲ μιά κυρία τῆς καλῆς τάξεως ποὺ ἐπέμενε νὰ διαλέξῃ τὰ πιδ ὁρεσκα εἶδη τοῦ μονάδικου «Δὲν ἔρχομαι γιὰ μένα —ἀπῆλθες ἡ κυρία— ἀλλὰ γιὰ τὰ παιδιὰ μου ποὺ εἶνε στὸ μέτωπο. Θέλω νὰ ἐτοιμάσω καὶ νὰ τοὺς στείλω κάτι». Τὰ λόγια αὐτὰ συνεκίνησαν τὴν ἀπλὴ γυναῖκα ποὺ λαλοῦ τὴν πωλήτρια, ποὺ εἶχε κι' αὐτὴ παιδιὰ στὸν πόλεμον. «Εἰμαστε, εἶπε σὲ ἐντελὸς διαφορετικὸν πόνο δυὸ μαμάδες μὲ τὴν ἰδια ἀγωνία. Διᾶλεξε λοιπὸν ὅτι θέλει καὶ πληρωσέ τα ὅσα θέλεις! Τὰ παιδιὰ μας φυλάνε τὴ Γαλλίαν!». Καὶ οἱ δυὸ γυναῖκες—μητέρες, παρ' ὅλη τὴν κοινωνικὴ διαφορὰ ποὺ τὴς ἐχώριζε, ἀντήλλαξαν θερμὴ χειραψία.

Σκληροὶ ἔρωτες στὰ Καρπάδιο

Διήγημα τοῦ ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΝΤΕ ΚΕΪΖΕΡ

"Ἦμουν στὴν Τσαβνίκα, ἕνα ἀπὸ τὰ ωραιότερα μέρη τῶν Καρπαθίων, ὅπου ὁ μοντεριζμός δὲν ἐφθασε ἀκόμη. Τὸ δνομα αὐτὸ δὲν σὰς λείει ἀσφαλῶς τίποτε. Εἶναι μιά μικρὴ λουτρόπολις, χωμένῃ μέσα σὲ ἀπέραντα δάση, ποὺ συγκεντρώνει κάθε χρόνον τὴς ἀριστοκρατικῆς οἰκογένειας ὅλης τῆς γύρω περιοχῆς. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, παίρνοντας θάρρος ἀπὸ τὴ φίλιν ποὺ μᾶς συνόδευε μὲ τὴν οἰκογένειάν της, εἶχα προσκαλέσει τὴ νεαρὴ κόμησσαν Βονίτζκα σὲ γεῦμα. Ἦταν ἀληθινὰ ὑπέροχη. Τὰ ὀλόξανθα μαλλιά τῆς τῆς ἐφτιαναν ἕνα φωτιστόφανο γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ τὰ χεῖλη τῆς ἐσταζαν αἶμα, μολοντὶ δὲν εἶχε χρησιμοποιοῦσε ποτὲ κα νένα κραγιόν.

Στὸ τέλος τοῦ γεύματος, τῆς προσέφερα ἕνα γαλλικὸν τσιγάρο, ποὺ ἄρχισε νὰ τὸ καπνίζῃ μὲ ἡδυπάθεια. Σαφινικὰ ὅμως, τὸ ἄφησε νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς καὶ τὸ δάκτυλ τῆς ἐπῆρε μιά ἀγρία ἐκφρασι. Ἐγύρισε τὸ κεφάλι καὶ εἶδε τότε νὰ μπαίνει στὴν αἴθουσα τοῦ ἐστιατορίου ἕναν νέον, ψηλοὺ ἀναστήματος, καὶ πολλὸ καλοκαρμένον. Τὸν ἐγνώριζα λίγο, γιὰτὶ ὁ πατέρας του ἦταν ἐπιστάτης —ἐνας ἀπλὸς ἐπιστάτης— στὰ κτήματα τοῦ πατέρα τῆς Βάντας. Ὁ Γιαζέπ εἶχε σπουδάσει δυὸ χρόνια στὴ Γερμανίαν καὶ τέσσερα στὸ Παρίσι καὶ ἀπὸ τρεῖς χρόνια τώρα ἐξασκοῦσε μὲ μεγάλη ἐπιτυχίαν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἱατροῦ.

Εἶχε μὴν μαζὶ μὲ μίαν νεαρὴν γυναῖκα καὶ τὴν ὠδηγοῦσε σ' ἕνα τραπέζι, λιγάνι πιδ ἀπὸ μᾶς.

Τὰ χεῖλη τῆς Βάντας ἐγιναν ὠχρά.

—Ἀφῆνον, λοιπὸν, τοὺς χωριάτες νὰ μπαίνουν σ' αὐτὸ τὸ κέντρο; ἐρώτησε μὲ σκληρότητα.

—Ἄλλ' ὁ Γιαζέπ δὲν εἶναι χωριάτης...

—Ἐνα κτήνος! διέκοψε. Ποιὸς ἔχει πῶς ἐπῆρε τὸ δάκτυλό του, γιὰ τὸ ὁποῖον εἶναι τόσο υπερήφανος; Μοὺ προκαλεῖ ἀγρία.

Σὲ λίγο, ἐτινάχθηκε ἐπάνω.

—Πηγαίνω, μοὺ εἶπε.

Καθὼς ἐπροχωροῦσαμε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ διάδρομο, ποὺ ἐσχημάτιζαν τὰ τραπέζια, εἶδαμ τὸν Γιαζέπ νὰ σηκώνεται ἀπὸ τὴ θέσιν του καὶ νὰ ἐρχεται πρὸς τὸ μέρος μας.

—Δεσποινίς, εἶπε πλησιάζοντας, θὰ μοὺ ἐπιτρέψετε, νομίζω, νὰ σὰς χαιρετήσω μὲ ὅλο τὸ σεβασμὸ ποὺ σὰς ὀφείλω...

—Θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ μὴν ὑποβληθῇτε σ' αὐτὸν τὸν κόπο, ἀπῆλθες ἡ Βάντα μὲ ὑπερηφάνεια.

—Δεσποινίς, δὲν καταλαβαίνω γιὰτὶ μοὺ μιλάτε ἔτσι, ἔκαμεν ὁ Γιαζέπ. Δὲν μοὺ ἔκαματε ποτὲ κανένα κακὸ καὶ νομίζω ὅτι οὔτε καὶ ἐγὼ σὰς ἐπλήγωσα ποτέ...

—Δὲν σὰς ἔκανα κανένα κακὸ; ἔχετε λοιπὸν τόσο σκληρὴ τὴν ἐπιθεμιάν, γιὰτὶ τρέ;... Ὁποσδήποτε, δὲν ὑπῆρχε κανεὶς λόγος νὰ ἀφήσετε αὐτὴ τὴν κυρία γιὰ νάρθῃτε νὰ μᾶς χαιρετήσετε.

—Αὐτὴ ἡ κυρία εἶναι μιά ἱατρός... μιά συνάδελφος. Θὰ φύγῃ σὲ λίγο μὲ τὸ αὐτοκίνητο, γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ Νόου-Σκόττ.

Προσέθεσε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά:

—Ἡ μητέρα σας, εἶναι καλὰ; —Τὶ σὰς ἐνδιαφέρει; Μήπως ἐγὼ σὰς ἐρώτησα γιὰ τὸν πατέρα σας καὶ τὰ πρόβατά του;

—Ὁ Γιαζέπ ἀπῆλθες χωρὶς νὰ ταραχθῇ; —Μοὺ ἀπαντᾶτε μὲ μιά ἐχθρότητα, ποὺ δὲν τὴν ἀξίζω, δεσποινίς. Γιατὶ μὲ μεταχειρίζεσθε ἔτσι; Στὸ χωριὸ εἶσθε καλὴ γιὰ ὅλους ἐκτός ἀπὸ μένα. Ἐπὶ δέκα πέντε χρόνια τώρα μὲ προσβάλλετε διαρκῶς. Γιατὶ;... Ἐγὼ δὲν σὰς ἔκαμα ποτὲ κακὸ.

—Δὲν μοὺ ἔκαματε κανένα κακὸ; Δὲν θυμάσθε, λοιπὸν, τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, ποὺ ἐρρίξατε ἕναν ὀλόκληρον κοινὸν νερὸ ἐπάνω στὸ πόνεῦ ποὺ ἱππευα; Γιατὶ τὸ ἔκαματε αὐτό;

—Δεσποινίς, τὸ μῖσος σας ἐναντίον μου σὰς παρασύρει. Σχεχνάτε τὴ συνήθειαν ποὺ ἐπικρατεῖ στὰ μέρη μας καὶ ποὺ λέγει νὰ οἰχνομε κρύον νερὸ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα ἐπάνω σ' ἐκείνους ποὺ θέλομε νὰ εὐτυχίσουν; Ἦθελα τόσο πολλὴ τὴν εὐτυχίαν σας, ὥστε νὰ μποροῦσα θὰ ἀδείαζα ὅλο τὸ πηγάδι ἐπάνω σας...

Ἀέγοντας αὐτὰ, ἔκαμε μιά ὑπόκλιση καὶ ἀπεμακρύνθη.

—Κτήνος! ἐπιθύρισε ἡ Βάντα ἀνάμεινα στὰ δόντια τῆς.

Σὲ λίγο μοὺ εἶπε:

—Ἔρετε ὅτι εἶναι ἀπόψε ἡ γιορτὴ τοῦ "Αγιάννη;

—Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὄχι...

—Εἶναι ἡ ἡμέρα ποὺ ὅλα τὰ κορίτσια οἰχνοῦν ἕνα μικρὸ στεφάνι ἀπὸ λουλούδια μέσα στὰ νερά τῆς λίμνης.

Μοὺ ἐξήγησε κατόπιν τὴν ὥρα τὴν συνήθειαν. Τοποθετοῦν σ' αὐτὰ τὰ στεφάνια ἕνα μικρὸ ἀναμμένο κεράκι καὶ ἔπειτα τὰ πετοῦν στὸ νερὸ. Κυττάζον ἔπειτα πρὸς ποιά διεύθυνσιν θὰ πᾶν τὸ κερί καὶ ἀπὸ τὴν κίνησιν τοῦ βγάδουν συμπεράσματα ἀν μιά νέα θὰ παντρευθῇ καὶ πότε.

—Μὲ συνοδεύετε; ἐρώτησε ἡ Βάντα.

★

Ἐνα ἄπειρο πλῆθος ἦταν συγκεντρωμένον γύρω ἀπὸ τὰ νερά τῆς λίμνης. Καὶ ἐπάνω στὰ νερά τῆς ἐταξίδευαν ἕνα πλῆθος ἀπὸ στεφάνια.

Ἡ Βάντα εἶχε ξαναβρῇ τὴν εὐθυμίαν της καὶ ἀγόρασε καὶ αὐτὴ ἕνα στεφάνι. ἔπειτα ἀναψῆσε τὸ κερί του ἀπὸ τὸν ἀναπτήρα μου καὶ τὸ ἐπέταξε μέσα στὸ νερὸ.

Τὸ στεφάνι παρασύρθηκε ἀπὸ τὸ γηγόρο ρεύμα.

—Μὴν τὸ χάνετε καθόλου ἀπὸ τὰ μάτια σας, μοὺ ἐφώνασε. Νὰ ἴδωμε ποῦ θὰ πᾶν.

Ὁ ἀέρας ποὺ φτυσοῦσε ἔκανε πολλὰ ἀπὸ τὰ κεριά νὰ σβύσουν.

Ἄλλὰ τὸ κερί τῆς Βάντας ἐξακολοῦθοῦσε νὰ καίη πάντα.

Σὲ λίγο τὸ στεφάνι τῆς εἶχε ξεπεράσει ὅλα τὰ ἄλλα.

Ἡ μικρὴ κόμησσαν ἐκτυποῦσε μὲ χαρὰ τὰ χεῖρα.

Σαφινικὰ ὅμως ἐσταμάτησε. Εἶχε μπλεχθῇ στὰ φύλλα ἐνὸς ἀπὸ τὰ ὑδρόβια φυτὰ ποὺ ἐφύτρωναν κοντὰ στὴν ὄχθη τῆς λίμνης.

—Κοίμα! ἐφώνασε ἡ Βάντα.

—Πηγαίνω νὰ σὰς τὸ φέρω, δεσποινίς, εἶπε μιά φωνὴ δίπλα μας.

Ἦταν ὁ Γιαζέπ.

Ἐτρεξε ἀμέσως, ἔλασε ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ θαλακκία, ποὺ ἦταν δεμένα λίγο πιδ πέρα, ἐπῆλθε μέσα καὶ λίγα λεπτά ἀργότερα ἐξαναγύριζε κρατώντας τὸ στεφάνι στὰ χεῖρα του.

Ἡ Βάντα τὸ ἐπῆρε μὲ μιά ἀπότομη κίνησιν καὶ τὸ ἐπέταξε κάτω.

—Δὲν τὸ θέλω πιά, εἶπε.

Ἐνα σύννεφο ἔπερασε ἀπὸ τὸ μέτωπο

του Γιαζέπ.

—Ίσως δεν θάπρεπε να παρουσιασθώ μπροστά σας, είπε.

—Αυτό θα ήταν καλύτερο.

—Ωρεβούαρ, κύριε, μου είπε ο γιατρός, δίνοντάς μου το χέρι.

Προσπειρήθη ότι είχε ξεχάσει τη νέα.

—Αλλά μια κραυγή τόν συνεκράτησε.

—Σας απαγορεύω να φύγετε! Εφώνασε η Βάντα. Χωριάτη!.. Θά φύγετε όταν θα σας το επιτρέψω εγώ!.. Η αυθάδειά σας υπερβαίνει τα όρια!..

—Δεν νομίζω, δεσποινίς. 'Αλλ' όπωσδήποτε σας λέω ότι δεν μπορώ να ανεχθώ να με κακομεταχειρίζεσθε περισσότερο... Είμαι ίσως με σας και έχω τα ίδια δικαιώματα στη ζωή...

—Έχετε τα ίδια δικαιώματα με μένα, επειδή θά παντρευήτε μια ιατρό; Αυτό λοιπόν φαντάζεσθε; Τώρα καταλαβαίνω... 'Ηλθατε εδώ για να αναγγείλετε τους γάμους σας μαζί της...

—'Όχι! 'Όχι! Δεν με συνδέει τίποτε μ' αυτή την γυναίκα και άλλωστε δεν σκέπτομαι να παντρευθώ... Κάνετε λάθος, δεσποινίς...

—Αλλά, ξαφνικά, έβγαλε το μαντίλι της και έξεσπασε σε λυγμούς.

—Τί έχετε, δεσποινίς; Εφώνασα. 'Αφήςτε το νεύρα σας να ηρεμήσουν...

—'Η Βάντα με κύτταξε μ' ένα βαθύ βλέμμα.

—Δεν καταλαβαίνετε λοιπόν; Είπε, με φωνή που την έπνιγαν τα δάκρυα. Δεν καταλαβαίνετε και σεις περισσότερο απ' αυτόν; Είμαι δέκα πέντε χρόνια που τον αγαπώ τώρα... Τον αγαπούσα από την εποχή που ήμουν μικρό κοριτσάκι. 'Εχω δίκιο να λέω ότι είναι κτήνος... γιατί δεν το έμάντευσε ποτέ... Δέκα πέντε χρόνια!.. 'Ενόμισα σήμερα ότι έπρόκειτο να παντρευθώ...

Ο Γιαζέπ ήταν τώρα στα πόδια της. 'Εφίλουσε την άκρη του φορέματος και τα χέρια της. Είχε ξεχάσει όλες τις προσβολές που του είχε κάνει, γιατί κι αυτός επίσης αγαπούσε από καιρό τη Βάντα, άλλ' η στάσις της νέας τον εμπόδιζε να της εκφράση τόν έρωτά του...

Σε λίγο έχάθηκα ανάμεσα στο πλήθος και έγύρισα μόνος μου στο ξενοδοχείο... ΕΛΟΥΑΡΔΟΣ ΝΤΕ ΚΕ-Υ-ΖΕΡ

ΙΚΩΤΣΕΖΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΙΤΙΟΛΟΓΗΜΕΝΗ ΑΡΝΗΣΙΣ

—Ένας 'Αγγλος κ' ένας Σκωτσέζος ταξιδεύουν από το Λονδίνο στο 'Εδιμβούργον, μέσα στο ίδιο βατόρι. Κάποια στιγμή ο 'Αγγλος ρωτά τον συνταξιδιώτη του τί ώρα είναι.

Ο Σκωτσέζος, του ρίχνει μια ματιά και με ύφος δυοπιστίας, απαντά:

—Μ' έρωτάτε την ώρα για ν' αρχίσωμε την κουβέντα. Συνεχίζοντας την συζήτηση αυτή θά κάνωμε μια στενή γνωριμία και, φθάνοντας στο Λονδίνο, θά μου προσφέρετε το γεύμα. Θά είμαι υποχρεωμένος να σας το ανταποδώσω και μετά να σας προσκαλέσω να μ' επισκεφθήτε. 'Εκεί, την μια ή την άλλη μέρα, θά γνωρισθήτε με την κόρη μου και, καθώς είναι όμορφη θά ξανάρθετε ασφαλώς πολλές φορές. Μια ωραία πρωία, θά μου ζητήσετε το χέρι της. Γιατί λοιπόν, να συγκατατεθώ εγώ, να δώσω το χέρι της κόρης μου σ' έναν άνθρωπο που δεν μπορεί ν' αγοράση ούτε καν ένα ρολόι για να βλέπη την ώρα;

—Αρκεί χαριτωμένη, όπως είπα. Και δεν πιστεύω να είναι απρόσιτη. Στοιχηματίζω μάλιστα πέντε μπουκά-

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Χιουμοριστικό διηγηματάκι

Υπό ΜΙΡΑΝΤΑΣ

Ο Παύλος φανταζόταν ότι ήταν ο πιο όμορφος άνδρας του κόσμου και ήταν βέβαιος ότι είχε μια τέτοια γοητεία, ώστε καμιά γυναίκα δεν μπορούσε να του αντισταθί!..

Εκείνη την ημέρα έμπηκε στο Καφέ - Ρουαγιάλ κι' εκάθησε σ' ένα τραπέζι, απέναντι από μιάν όμορφη και κομψή κυρία που έπαιρνε το τσάι της ολομόναχη. Και άμέσως εκάρφωσε επάνω της τα εκφραστικά και φλογερά του μάτια που είχαν καταγοητεύσει τόσες γυναίκες... Αλλοίμονον όμως: η γυναίκα αυτή δεν συνεκινείτο καθόλου και έμεινε έντελως αδιάφορη.

—Τί κουτή που είναι, Θεέ μου!, έσκέφθηκε ο Παύλος άπογοητευμένος.

Επλήρωσε, σηκώθηκε στενοχωρημένος και προχώρησε ποδς την πόρτα για να φύγη. 'Αλλά προτού βγίη στο δρόμο συναντήθηκε με τόν φίλο του Φαύστο.

—Καλημέρα, Φαύστε, του είπε. 'Εχω καιρό να σε ιδώ! Έμαθα πώς έλειπες από έξωτερίκό. Τί γίνεται τώρα;

—Καλά, κι' εσύ; Δεν κάθεται λιγάκι να τα πούμε; Δεν θρήκεις τίποτε το ενδιαφέρον μέσα;

—'Όχι, απήντησε ο Παύλος με πίκρα. Είναι εκεί κάτω μια κυρία άρκετά χαριτωμένη, αλλά φαίνεται πως είναι από μάρμαρο, γιατί σε όλες μου τις επιθέσεις έμεινε ένκελως αδιάφορη.

Λέγοντας αυτά του έδειχνε την όμορφη κυρία που καθόταν ολομόναχη. Ο Φαύστος την εκύτταξε κι' εφώνασε:

—Διάβολε, αυτή δεν φαίνεται καθόλου ψυχρή, όπως λές. Και είναι πράγματι άρκετά χαριτωμένη!.. Στάσου να δοκιμάσω κι' εγώ.

—Εσύ; Και από πότε εβάλληκες να κάνης τόν κατακτητή σε παρακαλώ; 'Αφού το θέλεις όμως δοκίμασε. Ξανακάθισαν στο ίδιο τραπέζι.

—Σ' άρέσει τώρα που την βλέπεις από κοντά;

—Εκείνη τη στιγμή ή κυρία εσήκωσε τα μάτια, άπόρησε λιγάκι που τούς ελδε μαζί κι' έπειτα έστρεψε άλλοι το βλέμμα.

—'Αρκεί χαριτωμένη, όπως είπα. Και δεν πιστεύω να είναι απρόσιτη. Στοιχηματίζω μάλιστα πέντε μπουκά-

λες σαμπάνια ότι μετά μισήν ώρα θά είμαι καθισμένος κοντά της.

—Μπράβο, κύριε Δόν Ζουάν!, απήντησε ο Παύλος ειρωνικά. 'Αφού επιμένεις, δέχομαι το στοιχημα, αν και το θεωρώ κλοπή, αφού όπωσδήποτε θά χάσης.

Αρχισαν να συζητούν για διάφορα πράγματα, όταν εξαφνα ή κυρία έβγαλε από το τσαντάκι της μιάν άσημένια σιγαροθήκη κι' έπηρε ένα τσιγάρο. Και προτού ο Παύλος το άντιληφθή, ο Φαύστος έτρεξε κοντά στην κυρία και της προσέφερε φωτιά με τόν άναπτήρα του.

Η κυρία εκάθησε μ' ένα χαμόγελο. Μετά, ευχαρίστησε και σ' ένα νεύμα της ο Φαύστος εκάθησε κοντά της.

Ο Παύλος έμεινε σάν κεραυνόπληκτος. 'Αλλά συνέβη και κάτι άλλο, χειρότερο άκούη: Μετά δέκα λεπτά, ή κυρία σηκώθηκε, ο Φαύστος την έβοήθησε να φορέση το παλτό της και πλησίασε μαζί στή γημή τόν φίλο του για να τού ψιθυρίση:

—Συνοδεύω την κυρία στο σπίτι. Μένει στην όδον 'Ανεξαρτησίας 10. Και έφυγε, με την φράσαν άκατάδεκτη, αφήνοντας μόνον και καταστενοχωρημένο τόν φίλο του, που έπροσπάθησε να παρηγορηθή μωρουρίζοντας: «'Η πρώτη εντύπωση είναι λυπηρή: «'Η άμέσως έκατάλαβα ότι αυτή ή γυναίκα ήταν πολύ κουτή, ότι χρειάζεται δηλαδή για τόν Φαύστο!»

Μετά δύο εβδομάδες συναντήθηκε πάλι με τόν φίλο του, που δεν ήταν μόνος, αλλά συνώδευε μια πολύ όμορφη κυρία την όποian και τού παρούσισε:

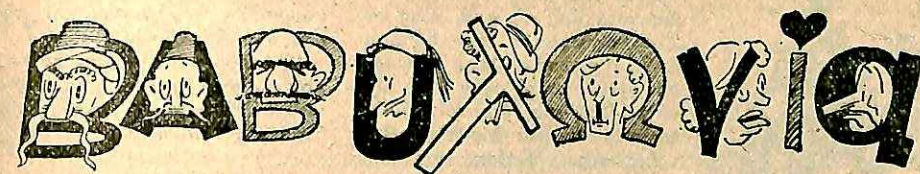
—'Η γυναίκα μου...

Ο Παύλος άνεγνώρισε την άκατάδεκτη κυρία τού Καφέ - Ρουαγιάλ.

—Τά συγχαρητήριά μου, να ζήσετε! 'Αλλά πρέπει να μ' ευχαριστήσης κι' έμένα, γιατί άν δεν σου την έδειχνο έκείνη την ημέρα...

—Εκείνη την ημέρα, έκαμε χαμογελώντας ή κυρία, που σας είδα με τόν Φαύστο, ήμαστε ήδη από τρεις μήνες παντρεμένοι!..

ΜΙΡΑΝΤΑ

Κουβέντες της Σμυρνιας

ΑΡΡΕΒΩΝΙΑΣΜΑΤΑ

—'Η Ζαμφώ στολίστηκε κι' έγινε της ώρας.

Εφώρσε τα καλά της, για να πάη στην άρρεβώνα της Πασχαλιάς, της κόρης τού ψάλτη τού Παράγγα.

Είπε στα παιδιά της να παίξουνε έξω απ' το σπίτι, γιατί το κλείδωσε.

—Πού να τ' αφήσω τσοι διαόλοι μέσα στο σπίτι, είπε στην αντικρουνη γειτόνισσα, είνε καλά να μου χαλάσουνε τα θεμέλια. Μονάχα φώναζε

τους κάπου-κάπου, Σταματία μου. Στο σπίτιάκι της Παράγγαινας ήταν καλεσμένες άρκετες γειτόνισσες, γιατί ή κόρη της ήταν μεγάλη κι' ήθελε να έπισημοποίηση ή καυμένη την «άρρεβώνα» μπροστά σε κόσμο.

—Με τσοι σημερινοί γαμπροί, Ζαμφώ μου, δεν ξέρεις τί γίνεται. Δεν έχουνε μπιστεμό το σημερον ήμερα οι άντριοι.

—'Όχι δά! 'Εμένα μούπανε πως ο 'Αντώνης ο σιδεράς που παίρνει, είνε παλληκάρι συσταρισμένο, δεν είνε παληόπαιδο. Σαραντά χρονώ άντρας, δεν μπορεί να πάρη πίσω το λόγο του!

—'Αμ' είδαμε δά τα μάτια μας! Και ή κόρη μου δεν είνε κοριτσάκι να ξανακάνη άρρεβώνας. Είνε —έδώ που τα λέμε— τριάντα χρονών κοπέλλα.

—'Η Ζαμφώ στραβομούριασε γιατί ήξερε πως ή Πασχαλιά ήταν σαραντά τριά και δυό μηνών. 'Ιαχε λογαριάσει με τη μαμή τη Σουνοδαινα, που, γρηά τώρα, την είχε «πιάσει» σάν γεννήθηκε.

Είπε όμως συγκαταβατικά:

—'Ε! δεν είνε δά και μεγάλη! Κορίτσι πράμα!

Και κατάνιε τη γλώσσος της.

Οι καλεσμένες γέμισαν τη σάλλα, ήρθε ο παπά-Ευγένιος, έκαμε την ά ν ε γ κ λ α β ή τ σ ή π ρ ο ρ ι κ α ς και υπογράψανε δυό μάρτυρες.

—'Η ύψη καμάρωνε σάν γυφτικο σκεπάρι. Ντυμένη ρός, πουντρωμένη, δαμμένη, με καραμπογιά στα μαλλιά και λίγο μουστακάκι στις άκρες τού στόμα της, ήταν σάν άντοογυναίκα. Ο γαμπρός, λιγνός, άδύνατος, χλωμός και μικροκαμωμένος, έμοιαζε σάν μαθητής μπροστά στη δασκάλα του.

Τά σεργιόσια πήραν κι' έδωσαν. Ρετσέλια, κουφέτα, σουμάδες, κονιάκ. 'Η Παράγγαινα φώναζε:

—Φάτε και πιήτε. Μιά φορά άρρεβωνιάζεται κανένας κι' εγώ έχω μονάχα ένα καμάρι, την Πασχαλιά μου.

—Γαμπρέ μου, να ζήσετε! Καλορροίζικα κι' αμετανόιωτα, φώναζε ή Ζαμφώ.

Αρχισε το κονιάκ και ή μαστίχα, άναψαν τα αίματα και σε λίγο το τραγούδι και ο χορός πήραν δρόμο. 'Η Ζαμφώ πήρε ένα μανδαλάκι:

Σήμερα άσπρος ούρανός, σήμερα άσπρη μέρα, σήμερα άρρεβωνιάζεται άητός την περιστέρα.

—Μπράβο, Ζαμφώ μου, να χαρώ το στομά σου, εφώνησε ή μάνα.

Δυό κορίτσια της γειτονιάς πέθαναν στα γέλια:

—Χαράς και τόν άητό! Είπε ή μιά! 'Εκείνος ο κακόμοιρος μοιάζει με εκείνα τα μαδημένα πετεινάκια που κάβεται ή καρδιά σου να τα βλέπης.

—'Αμ' ή περισσότερα; Είπε ή άλλη. Περισσότερα με μιά όκα μουστάκι και μπάφες!

—Κύτταξε όμως που πύρε γαμπρό σ'

αυτή την ηλικία! Τί δεν ξέρει εκείνη ή μάνα της!

—'Η Πασχαλιά σηκώθηκε να χορέψη με το γαμπρό.

—Ένα θαλασάκι, είπε ή μητέρα.

—'Όχι, φός, μαμά, είπε ή κόρη.

Μιά δασκάλισσα έφερε την κιθάρα της και μιά άλλη μικρή το μαντολίνο. 'Αρχισαν να γρυθώνουν ένα φός-τρώτ.

Ο γαμπρός χάθηκε μέσα στα χέρια της νέας ενώ χορεύανε.

—'Η Ζαμφώ πάλι τραγούδησε:

Για δες πως ήταιριάσανε

τά δυό τους ένα μπόι,

το ένα το γαρούφαλλο

και τ' άλλο το περμπούι.

—'Όχι δά αυτό δεν πάει, Ζαμφώ, είπε ή πεθερά.

—'Ενα μπόι καλέ έχουνε, που έκείνη είνε φεργάδα κι' εκείνος βαρκάκι!

—'Ο λόγος το λέει, είπε ή Ζαμφώ και σηκώθηκε να φύγη.

—Πάω, γιατί είν' άργά κι' ο άντρας μου θά με γυρεύη στεριάς και πελάου.

Δεν τούπα τίποτα, μονάχα ήλκιδόσα το σπίτι κι' ήρχα μιά στιγμή, για να μην πής πως δεν καταδέχομαι.

Και στη νύφη:

—Καλορροίζικα και στα στεφανώματά.

—Μά δεν κάθεται λιγάκι, φοβάσαι τόν άντρα σου;

—Τί να τόνε φοβηθώ, καλέ; φώναζε ή Ζαμφώ. Μακάρι τέτοιος νάναι ο γαμπρός σου, κοκάνω μου. Στόμα έχει και μιλιά δεν έχει, υπομονετικός και γλυκός σάν δροβίθα.

Εκείνη τη στιγμή, τρία παιδιά της σκαρφώσαν στο παράθυρο και φώναξαν:

—Μαμά, μαμά, έλα κι' ο μπαμπάς θυμωσέ πούχης κλειδωμένα κι' ήτπασε τα τζάμια. Ούλη ή γειτονιά μαζεύτηκε σπίτι μας!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Τά δάσανα του Καραμπέτ

ΤΟ ΚΑΠΕΛΛΟ

—'Εχτες ήφερανε καπέλλο Σουρπουίτσα.

—'Αμάν, Σουρπουίτσα, αυτό πολύ άψηλός είνε, φουγάρο τζάκι μοιάζει, καμπαναριός μοιάζει!

—Σουρπουίτσα ντέν άκούει.

—'Ομορφο πολύ, Καραμπέτ, τσόκ γκιουζέλ είνε. Μπάκι τί καλός μου πάει!

Κεφάλι του ήβαλε, ψηλός γένηκε, μόντα πολύ καπελλαμένος είνε.

—Τώρα που τα πάμε, Σουρπουίτσα;

—Σινεμάς τα μπούμε, άμα ώρα που φώς άναμμένος είνε, ούλο κόσμος καπέλλο μου τά ντή.

—Σινεμάς ήπήγαμε, στο μέση κατισμένος πσάινουμε.

Μουζικά άρκισε, ρεκλάμες ήντειζε, ένα καπελλάντικος είνταμε.

—Καραμπέτ, γιαβρούμ, να το το καπέλλο ντικό μου, πολύ μωτέρνος είνε.

—'Υστερις το φίλμα άρκισε, Τζιτζίνα— Ρόζα χόρεψε.

Πίσω φωνάζει:

—Ού! ού! ού! το καπέλλο!

—'Ακουσε, Καραμπέτ, ούλο κόσμος καπέλλο μου μιλάει. 'Άρσε, τζάνεμ. Βλέπεις;

—Ού! ού! το καπέλλο! φωνάζανε πάλι.

—Μπε γιαβρούμ, λέω, τί έκει καπέλλο; Καλός ντέν είνε; 'Ισκατεινά τί τέλειος να πής; Πληρωμένος είνε, ντέν χροστάμε.

—'Ιβγάλο, 'Ιβγάλο! φωνάζανε.

—Γιατί, μπέ, να 'Ιβγάλη καπέλλο Σουρπουίτσα;

Τό ότι ο Τσάι Λούν, ο Κινέζος που έφευρε το χαρτί έναν αιώνα πρό Χριστού έδωσε στην άνθρωπότητα και την συνταγή για την κατασκευή τού στυππόχαρτου αυτό ύποστηρίζει μόνον ο 'Αμερικανός Σάμουελ Ντρέϊ, και αυτός έχει την εύθυνη άν πρόκειται περί ιστορικής άνακρίσεως.

Οι άρχαιοι 'Ελληνες μεταχειρίζονταν για τόν σκοπόν αυτόν την άπλουστέραν μέθοδο: έπερίμεναν στρώκωτα να στεγνώση το μελάνι μόνο του. Και οι Ρωμαίοι, μεταχειρίζονταν ένα μάλλινο ύφασμα που το δουτούσαν σε μιά λεπτή σκόνη και μ' αυτήν έστέγνωσαν τού γραψίμο. Ο Φλώρος άναφέρει πως ύπήρχαν ειδικοευμένοι σκλάβοι στο στέγνωμα της γραφής, φουδώντας με όλη τη δύναμή τους έπάνω στις περγαμηνές.

Ο ιστορικός Λουκίς μās πληροφορεί ότι ο βασιλεύς Φρειδερίκος Α' της Γεαπολίας είχε στο γραφείο του ένα χρυσό δοχείο γεμάτο με μιά λεπτή σκόνη, με την όποian έστέγνωσαν τις περγαμηνές όταν έγραφε. Πολύ συχνά όμως ο δύστροπος αυτός μονάρχης άδειάζε το περιεχόμενον τού χρυσού δοχείου στο πρόσωπο των ύπαργών του και άλλων έπίσημων που τόν ένοχλούσαν με τόν παραμικρό Κατ' αυτόν τόν τρόπο, ο τελετάρχης του Λαζάρου Κούρτσιω έχασε το ένα του μάτι.

Ο Αλφόνσο ντε Κουίντανίλλα, που έπροστάτευσε και έσοήθησε οικονομικά τόν Χριστόφορο Κολόμβο, θεωρείται από τόν 'Ισπανό Γκοντιερέρ ως ο έφευρέτης ενός άπορροφητικού χαρτού που άποκτοίσε μεγάλους πόρους με ειδική καταργασία. Σ' αυτήν την κατηγορία άνηκουν τα στυππόχαρτα που κατασκευάζονται με θαμβασκό κουρέλια.

Ο περιεόητος 'Ιταλός ληστής Μικέλε Πέτσα, γνωστότερος με το όνομα Φραντσίβολο, κατ' όν βιογράφων του Σαντενι, έκανε πολύ περιέργη χρήση τού στυππόχαρτου: τόν χειμόνα έτύλιγε μ' αυτό όλο του το σώμα με την πεποίθησι ότι τόν έπροστάτευε από το κρύο πολύ καλύτερα από την χονδρήτερη μάλλινη φανέλλα. 'Επίσης ο καρδινάλιος Αλμπερτίνο έθεωρούσε το στυππόχαρτο καταλληλότερο ως είδος λιπασμού παρά γραφείου.

Παρ' όλην όμως την έφευρεσι αυτήν, έπί πολλά χρόνια για να στεγνώσουν την γραφή οι άνθρωποι μεταχειρίζονταν την υψηλή άμμο. Ο Γκαίτε άναγκασθόσε ύπερβολικά με την κακή αυτήν συνήθεια, τόσο που μιά μέρα είπε στην φίλη του κομπτα 'Αμπιλιτία: «Οι άνθρωποι πολλές φορές ευχαριστούνται περισσότερο με τα θρωμερά πράγματα παρά με τα καθαρά».

Ο μέγας Ντοστογιέφσκυ περιφρονούσε και την ψιλήν άμμο και τα στυππόχαρτα. Τά χειρόγραφα του προς μεγάλην στενοχωρία τών εκδοτών, ήταν πάντα μουτζουρωμένα και πολύ συχνά κανείς δεν μπορούσε να τα διαβάση, ούτε και αυτός ο ίδιος.

Τέλος, ένας 'Ινδός ποιητής, ο Σεβερίνο Φερράρι είχε την περιέργη συνήθεια να στεγνώνη τα νεοδωράκια με την παλάμη τών χειρών του. Και ο παύλος Κασντοτσι, άστειευόμενος κάποτε με έναν φίλο του, τού είπε: «'Η ψυχή σου είνε μαυρή σάν τα χέρια τού Σεβερίνο!»

Φανές, νταβατούρι γένηκε, ένας χαρχαλεμένος ήβαλε χέρι του, άπαξέ Σουρπουίτσα καπέλλο, στο γονάτά μου ήπτασε και λείει:

—'Εμείς εντώ είσιχτήριος ήπλερώσαμε, σινεμάς τά ντούμε. Καπέλλος ντέν χρειάζεται.

—Σουρπουίτσα κλαμένος γίνεται.

—Ένα μπουνιά μούτρα χαρχάλα ήττωσα, δέκα γροθιά ήφαγα, τμήμα κουβαλήσανε έμένα και Σουρπουίτσα και καπέλλο.

—'Εφτόφωρο έκαστο ντραμή ήπλερώσα!

—'Αμάν, άμάν, νέ ντουνιά μπου!

ΕΝΩ ΤΟ ΚΑΡΑΒΑΝΙ ΔΙΑΣΧΙΖΕΙ ΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

14ον

Μέρος Ε'. Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΦΑΤΜΑΣ

Ο πατέρας μου ήταν καδής στην Ακαρα. Είχε τρία παιδιά. Ήμουν ο μεγαλύτερος. Ένας αδελφός και μια αδελφή μου ήταν πολύ νεώτεροι από μένα. Όταν έγιναν είκοσι χρονών, με κάλεσε ένας αδελφός του πατέρα μου κοντά του. Με έκαμε πληρονόμο του υπό τον όρον να μείνω μαζί του ώσπου να πεθάνει. Έζησε όμως πολύ και έτσι, μόλις πηδύ δύο ετών γύρισα πίσω στην πατρίδα, όπου έμαθα το τρομερό περιστατικό που χτύπησε το σπίτι μου και πώς ο Άλλας έδωσε ένα ευτυχισμένο τέλος σ' αυτό.

Ο αδελφός μου ο Μουσταφάς και η αδελφή μου η Φατμέ είχαν σχεδόν την ίδια ηλικία. Εκείνος ήταν το πολύ δυό χρόνια μεγαλύτερος. Αγαπούσαν ο ένας τον άλλον πολύ και υπέφεραν μαζί το κάθε τι που θα μπορούσε να ξαλαφρώσει από το βάρος των γηρατειών του, τον ασθένειά μας πατέρα.

Στη δεκάτη έκτη επέτειο των γενεθλίων της Φατμέ ο αδελφός μας διοργάνωσε μια γιορτή. Κάλεσε όλες τις φιλενάδες της, τους πρόσφερε στόν κήπο του πατέρα μου ωραία φαγητά, και όταν πλησίαζε να βραδυάσει, τις πήρε σε μια βάρκα που είχε νοικιάσει και στολίζει, για να τις κάνει μια βόλτα στη θάλασσα.

Άρσε τόσο πολύ στα κορίτσια η βαριά, ώστε παρεκάλεσαν τον αδελφό μου να ξανοιχτεί πολύ στη θάλασσα.

Ο Μουσταφάς ένεδωσε με δυσκολία στις παραλήψεις των γαλιών ολίγων ημερών είχε εμφανισθεί εκεί ένας κουρσάρος.

Όχι μακριά από την πόλη, εκτείνεται ένα ακρωτήριο μέσα στη θάλασσα. Εκεί ήθελαν να πάνε τα κορίτσια για να ιδούν τον ήλιο που θα έδυε στη θάλασσα.

Όταν έφθασαν εκεί και έστριβαν στο ακρωτήριο, είδαν σε μικρή απόσταση μια βάρκα με όπλοφόρους. Ο αδελφός μου, μαντεύοντας κάτι όχι καλό, διέταξε τους καπηλάτες να στρίψουν τη βάρκα και να κολλητήσουν κατά την ξηρά.

Πραγματικά, οι ανησυχίες του αδελφού μου φάνηκε να έ-

παληθεύουν, γιατί εκείνη η βάρκα, ακολουθώντας γρήγορα τη δική του, την προσπέρασε, γιατί είχε πηδύ πολλούς καπηλάτες, και πήγε και στάθηκε ανάμεσα στην ξηρά και στη βάρκα του αδελφού μου.

Τα κορίτσια, όταν κατάλαβαν τον κίνδυνο, έβαλαν τις φωνές και πετάχθηκαν επάνω. Μάταια προσπάθησε ο Μουσταφάς να τις καθυσιάσει και να τις πείσει να καθίσουν ήσυχα, γιατί κινδύνευε να αναποδυρίσουν τη βάρκα με το πέρας δώδε που έκαναν. Δεν κατόρθωσε τίποτα και τη στιγμή που η άλλη βάρκα πλησίαζε, έτρεξαν όλες στην άλλη πλευρά και αναποδυρίσαν τη δική τους.

Στο μεταξύ όμως, από την ξηρά, είδαν τις κινήσεις της ξένης βάρκας και επειδή εκείνον τον καιρό είχαν πάντοτε το νου τους για κουρσάρους, οι κινήσεις αυτές τους φάνηκαν ύποπτες, έριξαν άμεσως πολλές βάρκες στη θάλασσα και έτρεξαν σε βοήθεια της δικής μας.

Αλλά πρόφθασαν μόνον να σώσουν εκείνες που πνίγονταν. Μέσα στη σύγχυση κατώρθωσε να εξαφανισθεί η έχθρη βάρκα.

«MPRENT»

Ελευθερία επαγγελματιών
και σπουδών

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ

Διδασκτρα λογικά

Μεγάλη ευκολία πληρωμής. Οικοτροφείο υπό άμεση επίβλεψη. Κανονισμός διδεται δωρεάν.

Μέγαρον οδός Πετράκη 3. (Έργο — Βουλής).

Τηλ. 32700

Αι έγγραφα ήρχισαν

ΚΥΡΙΑ

ΠΡΙΝ ράψετε το φόρεμά σας. ΠΡΙΝ αγοράσετε καινούργιο καπέλλο, έπισκεφθήτε την ΕΚΘΕΣΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ και ΠΙΛΩΝ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ (Αγίου Μάρκου 18, 1ος όροφος τηλ. 25173). Θα εύρετε έτοιμα καπέλλα, φορέματα, ταγιέρ, παλτά κ.λ.π. με τις καλύτερες γραμμές, της πιο τελευταίας μόδας, άριστης ποιότητας και με τάς λογικώτερας τιμάς. Επίσης μπορείτε να ράψετε και δικό σας ύφασμα σύμφωνα με τα πλέον μοντέρνα παριζιάνικα μοντέλα.

βάρκα. Και όταν τραβήξαν τα κορίτσια από το νερό μέσα σε δυό βάρκες δεν ήταν βέβαιον αν τις έσωσαν όλες. Πλησίασαν ή μια κοντά στην άλλη και τότε είδαν πώς έλειπε ή αδελφή μου και μια από τις φιλενάδες της. Επίσης ανέκλιψαν στη μια βάρκα και έναν ξένον που κανείς δεν τον ήξερε.

Με τις απειλές του Μουσταφά ο ξένος ωμολόγησε πως ανήκε στο έχθρην πλοίο που ήταν άγκυροβολημένο δυό μίλια μακριά προς το νοτιό και ότι οι σύντροφοί του στη βιάσι τους τον είχαν εγκαταλείψει στη στιγμή που αυτός πήδησε στη θάλασσα για να δώσει βοήθεια στα κορίτσια. Έ-

πίσης είπε ότι είδε πώς οι κουρσάροι πρόφθασαν και πήραν δυό απ' αυτά. Ο πόνος του γέρου πατέρα μου υπήρξε χωρίς όρια, αλλά και ο Μουσταφάς στενοχωρήθηκε μέχρι θανάτου.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο επόμενο.

ΑΠΟΚΤΗΣΑΤΕ τη σωστή αισθητική γραμμή της σιλουέτας, χωρίς την επικίνδυνη έξαντλητική διαίτα. Θεραπεία έπιστημονική. Ίνστιτ. Καλλονής Με ΚΕΤΤΥ Έρμου 35. Τηλ. 22-0-88

ΟΠΙΔΙΑΣΜΕΝΟΑΙΒΕΙ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 71

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

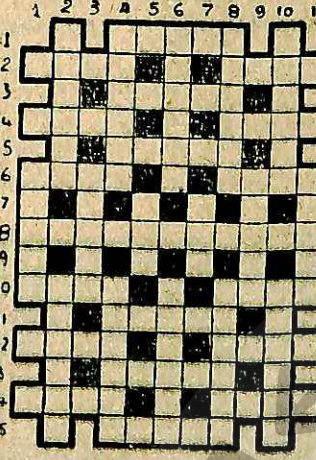
- 1) Μεγάλη εορτή της Χριστιανισμίας
- 2) Καταλαμβάνει τον άνθρωπον έπειτα από ένα ευχάριστον δι' αυτόν γεγονός. — Σύνολον ανθρώπων κοινής καταγωγής, έχοντων κοινά χαρακτηριστικά
- 3) Κίνηση ύψους αερίου ή ηλεκτρικής δύναμης δι' ώρισμένον μέσον ή προς τινα κατεύθυνσιν
- 4) Λέξεις έβραϊκή χρησιμοποίηση πολλάκις εις την εκκλησίαν. — (Στρατιωτ.) Τα όπισθεν της στρατιωτικής παρατάξεως τμηματα
- 5) Δογματική διδασκαλία ή και άτομική αντίληψις περί του έστι αγαθόν και τί κακόν
- 6) Ζών άπορρήτων εις πολλούς πλανήτους έμπορους — Χερσόνσος, μοναχική πολιτεία και όρος εις τον Β. μυχόν της Έρυθρας Θαλάσσης
- 7) Όνομα το όποιον έδωθε εις δυό ίδιους μεγάλους άνδρας της ιστορίας τον Μέγαν Άλέξανδρον και τον Ναπολέοντα
- 8) Καρποφόρον δένδρον ως και ο καρπός αυτού
- 9) Βασίλειον της Ν. Α. Άσίας — Πτηνόν περιήρμον διά την ούραν
- 10) Έπί κρεάτων, λαχανικών, δ' ανεπαρκώς έψημένον ή και ο μη έψηθεός. — Θεά των αρχαίων Αιγυπτίων, σύζυγος του Όσίριδος
- 11) Τροπικόν έπίρρημα: έκ θεμελίων, καθ' ολοκληρίαν
- 12) Μέρος του ανθρώπινου σώματος (δημοτική) — Έμφανίζεται εις τον ούρανόν μετά έρωγην και με ήλιον
- 13) Η πρωτεύουσα της Κούβας, τα πόδια της οποίας είνε παγκοσμίως φήμης

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Ο ύπό τινος σώματος κατεχόμενος χώρος — μέγα ποσόν πλήθος
- 2) Μεγάλη κινηματογραφική έπιτυχία της παρελθούσης περιόδου. — Μετρικός ποός αποτελούμενος έκ δύο συλλαβών, μιάς

- 3) Η πραγματική ύπoστασις πράγματος, τινος ή κεφαλαιώδης σημασία
- 4) Όρος της Άττικής. — Η ευρισκομένη εις το κέντρον
- 5) Τιμητικός τίτλος άλλά και ποταμός της Ρωσίας
- 6) Κιανίσκος — ως κύριον δνιμα, κομπολόι της Φθιώτιδος επί του Μαλακού κόλπου — Άπαράιτητον όργανον, του ανθρώπινου σώματος
- 7) Μεγάλη θεά της αρχαίας ελληνικής θρησκείας
- 8) Αόρατος και μεταφορικός άπαράρτητος, άσημος. — Εκείνη που θα αποτελέση ασφαλίς τον θρίαμβον της χειμερινής περιόδου, θα είνε ή. «Χουαρέρ»
- 9) Κατασκευάσματα έξ δόδων, άπαραίτητα εις ένα Ιστιοφόρον
- 10) Μέγας Άθηναίος φιλόσοφος και συγγραφές του Ε' και Δ' π. Χ. αιώνας — Ο διαρκών μίαν ώραν ή ο καθ' ώραν γινόμενος (το θηλυκόν)
- 11) Έκτασις γής εν ή καλλιεργούνται ώρισμένα έτήσια φυτά

Λ. Δ.

ΝΕΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ (4η περιπέτεια του Μπάριμπα-Μαδιού)

Μετά την διαρκώς αύξανομένη έπιτυχία των Διαγωνισμών του είδους αυτού, παρουσιάζομεν σήμερα στους αναγνώστας μας μια τετάρτη περιπέτεια του φίλου μας Μπάριμπα Μαδιού. Είμεθα βέβαιοι δέ ότι ο τέταρτος αυτός Διαγωνισμός θα σημειώση ακόμη μεγαλύτεραν έπιτυχίαν από τους τρεις προηγουμένους

Επειδή τα ποιήματα καταβάθγουν άφθονα παρακαλούμε τους αναγνώστας μας να μη μιάς αποστέλλουν ποιήματα χωρίς προηγουμένως να τ'α κρίνουν οι ίδιοι δημοσιεύσιμα. Επίσης τους παρακαλούμε να γράφουν επί της μιάς πλευράς του χαρτί και να

αποφεύγουν τις άπρεπεις λέξεις και φράσεις όπως συνέθε με τον προηγουμένο διαγωνισμό. Ενηθύνονμεν και πάλιν τους αναγνώστας μας πού δεν έκέρδισαν βραβεία, θέλουμε δέν είνε δυνατόν να κερδίσουν όλοι. Άς δώλουν τα δυνατό τους για να μιάς στέλλουν κάτι το έξυπνο και πρωτότυπο. Και για τον διαγωνισμόν αυτό δέν θα γίνουν δεκτά παρά μόνο ποιήματα. Όπως και για τους προηγουμένους Διαγωνισμούς, τα καλύτερα ποιήματα θα δημοσιεύομεν με την υπογραφή του άποστολέως. Οι συμμετοχές στον διαγωνισμόν αυτόν θα άποστέλλονται δ' πώς πάντα στο περιοδικό μας και ως έξης:

Περιοδικόν «ΘΗ ΣΤΑΥΡΟΣ» (Τμήμα Διαγωνισμών) Σανταρόζα 5. — Άθήνα

Όρδον ή λανθασμένον άριθ. 4

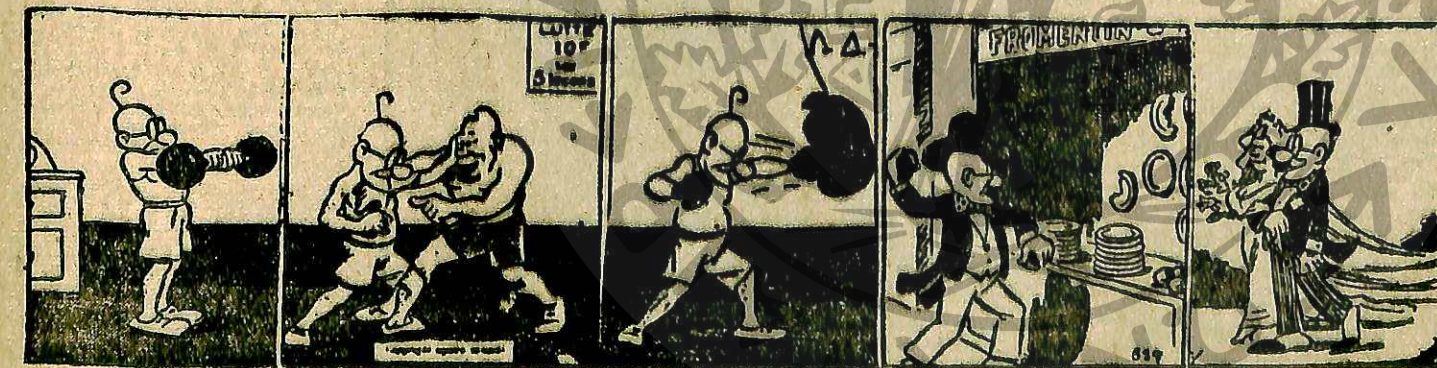
- Έκ των δύο λέξεων ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ οι όποιες συνοδεύουν κάθε κατατρεχά δημοσιευμένη φράση, διαγράψατε αυτήν που δέν αρμόζει
- Ο περίφημος ποντοπόρος και έξερευνητής Μαγελλάνος ήταν Ποτογάλος
- ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ
- Ο παρθένος εις τον όποιον δ' έξερευνητής αυτός έδωσε το όνομα του εύρίσκειται εις την Άφρικήν
- ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ
- Πρωτεύουσα της Δανίας είνε ή Στόκχολμ
- ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ
- Ο Λαμαρτίνος είνε ο συγγραφέας του περιφήμου μυθιστορήματος «Πάυλος και Βιργινία»
- ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ
- Η Μοζαμβίκη άποτελεί Πορτογαλικήν άποικίαν της Άμερικής
- ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ
- Το Λοκάρνο είνε πόλις της Έλβετίας
- ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ
- Ο Ροδρέζετ είνε πρόεδρος των Ήνωμένων Πολιτειών της Άμερικής από το 1932
- ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

Λ. Δ.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ - ΠΑΛΤΑ ΟΙΚΟΣ ΝΤΙΑ ΠΡΙΝΤΕΖΙ

Τηλ. 32.700
Πετράκη 3 (Έργο — Βουλής)
Πλεκτά ύφασματα προς ραφήν τελείαν.
Μοδέλλα έξαιρετικά. Τιμαί λογικά.

Η ΚΡΕΜΑ της ημέρας είνε ή καθημερινή προστασία του δέρματος. Γι' αυτό οφείλει να είνε ανθηλιακή. Είδ' άλλως είνε περιττή. Ίνστιτουτο Καλλονής Με ΚΕΤΤΥ — Έρμου 35 Τηλεφ. 22-0-88

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΘΟΥΝ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

Ουδεντούλες

Μεγάλη συζήτηση γίνεται κατ' αμάς στα σαλόνια για τις κομμώσεις κυρίες και δεσποινίδες των Αθηνών που απέφασαν να αφήσουν για λίγο την κομμική ζωή τους και να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους ως εθελοντές νοσοκόμοι. Οι εθελοντές αυτές καθώς και οι γυναίκες θα κλείνουν με χρυσό «κλίπς».

Και για να επανέλθουμε στα έπανωφορία, ως σημειώσαμε ότι τα έφεταν σήματα είνε μόνον για τις πολύ κομψές που έχουν λεπτή και τρυφερή μέση.

Τα έπανωφορία αυτά γίνονται από θελούδο, θελούρ ντε λαίν, λαϊνάς, ντρά.

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Πολλά καστόρια σε σχήματα γκαρσονέ, ρεπούμπλικαν και άλλων σχετικών που έχουν σηκώσει το υπόρ πίσω. Γενικός κανών: Όλα τα καπελλάκια είνε μαλακά και θα φορεθούν υπερ το δέν έχουν καμμιάν ομοιότητα με τα καπέλα που είχαμε ιδιό ως τώρα. Τα καπέλα αυτά έχουν όσων και θυμίζουν αρκετά τους ναυτικούς σκούφους της παλιάς εποχής.

Δεν εύνουν όλες τις φυσιογνωμίες αλλά φορεμένα με γούστο προσδίδουν ξεχωριστή χαρά στην φέρουσάν, φθάνει να έχω κάπως κανονικά χαρακτηριστικά.

Η καλή συμπεριφορά

ΟΤΑΝ ΖΗΤΗΤΕ ΘΕΣΙΝ Παρουσιάσθηκε ντυμένη άψογα και προσέξετε πολύ πώς θα φερόθη.

Μην αποτεινείτε τον λόγο στο πρόσωπο, στο όποιον παρουσιάζεστε παρά μόνον για να του αφιέρωσετε τον λόγο της επισκέψεώς σας. Τα λόγια σας να είνε όσο το δυνατόν σύντομα, διότι

αν φανήτε φλύαρος κακοσυνηθισμένος ή ιδιό τον έαυτό σας.

Αν δέν σάς δεχθούν άμέσως, μη ηείσετε άδημονίαν, αλλά περιμένετε υπομονετικά και με στασιένετα εύνεπρη.

Όταν παρουσιάσθηκε, μη δείξετε υπερβολική σεμνότητα ούτε άμχανία. Είνε κακά συστατικά.

Όταν σάς ερώτησουν κάτι, απαντήστε με θάρρος και ειλικρίνεια κυτάζοντας το πρόσωπο που σάς έμεινε κατάματα.

Δέν δά καθήσετε, αν δέν σάς πούν να καθήσετε και θα το κάμετε με ευγένεια και χάρι.

Όταν μιλήτε, μην κάνετε ποτέ «επιδείξεις» και άπαντες με θάρρος σε όλες τις ερωτήσεις που σάς άποτεινούν, διότι δέν πρέπει να δώσετε την έντύπωσι ότι φοβάσθε.

Και σάν φθάση η στιγμή να φύγετε, προσπαθήστε να σηκωθείτε προτού σάς το υποδείξουν. Θα ευχαριστήσετε δέ, οιαδήποτε και αν είνε τα άποτελέσματα της επισκέψεώς σας. Πρέπει, άνεξαρτήτως αυτού να κάμετε καλήν έντύπωσι στο πρόσωπο στο όποιον παρουσιάσθηκετε, διότι και αν άκόμη δέν σάς προσλάβη στην έντυπωσι του θα είνε εύνοια για σάς να προσεγγίσετε καλήν έντύπωσι.

Και σάν φθάση η στιγμή να φύγετε, προσπαθήστε να σηκωθείτε προτού σάς το υποδείξουν. Θα ευχαριστήσετε δέ, οιαδήποτε και αν είνε τα άποτελέσματα της επισκέψεώς σας. Πρέπει, άνεξαρτήτως αυτού να κάμετε καλήν έντύπωσι στο πρόσωπο στο όποιον παρουσιάσθηκετε, διότι και αν άκόμη δέν σάς προσλάβη στην έντυπωσι του θα είνε εύνοια για σάς να προσεγγίσετε καλήν έντύπωσι.

Και σάν φθάση η στιγμή να φύγετε, προσπαθήστε να σηκωθείτε προτού σάς το υποδείξουν. Θα ευχαριστήσετε δέ, οιαδήποτε και αν είνε τα άποτελέσματα της επισκέψεώς σας. Πρέπει, άνεξαρτήτως αυτού να κάμετε καλήν έντύπωσι στο πρόσωπο στο όποιον παρουσιάσθηκετε, διότι και αν άκόμη δέν σάς προσλάβη στην έντυπωσι του θα είνε εύνοια για σάς να προσεγγίσετε καλήν έντύπωσι.

Το νοικοκυριό σας

ΕΝΑ ΦΑΓΗΤΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΑΡΕΣΤΕΙ

Ξέρετε ποιά είνε αυτό; Το θρα στο και η σούπα. Όλοι κατασπαράζουν στο σπίτι όταν ακούσουν ότι υπάρχει αυτό το φαγητό. Ό λόγος όμως είνε διότι δέν γίνεται, όπως πρέπει να γίνει. Είτε η μαγειρίσας είτε η νοικοκυρά που

μαγειρεύει, δέν δίνει την άπαιτουμένη προσοχή για όλα όσα απαιτούνται ώστε να γίνει νόστιμο αυτό το φαγητό.

Εν πρώτοις για να επιτύχουμε πρέπει το κρέας να είνε όχι μόνον καλό, αλλά και κατάλληλο. Να έχω ψαγνό, αλλά να έχω και κόκκαλο, που είνε απαραίτητο. Το καλό είνε το λεγόμενο «τράνς» ή «κυλόττο» αλλά να είνε παχύ. Αφού το πλύνουμε καλά το βάζουμε σε θραστό νερό όπου έχουμε βάλει προηγουμένως το κόκκαλο και άργότερα βάζουμε πατάτες, καρότα, σέλινο, κρεμμύδια, κάρφωμένα με ένα - δυο γαρύφαλλα, άλάτι και πιπέρι.

Το καλύτερο θραστό γίνεται σε σουκάκι φροντίζουμε όμως να το κλείσωμε καλά αφού βγάλουμε τον άφρο. Μετά το μισό θρασίμο, ρίχνουμε μέσα μία κουταλίτσα ζάχαρι, προσδίδει νοστιμιά στη σούπα και σ' αυτό το κρέας.

Όταν θράση καλά και το σου βάλωμε λιώνουμε στο ζουμί 1 πατάτα και βράζουμε ύστερα μέσα λίγη ταπίοκα ρύζι, σουσαμάκι ή δτι άλλο θέλωμε. Για να προσδώσωμε μεγαλύτερη νοστιμιά στη σούπα ρίχνουμε μέσα και λίγο τυρί τριμμένο κατά προτίμησιν παρμεζάνα.

Το κρέας το σερβίρουμε στην πλατέλλα με τα χόρτα του και αν θέλωμε ετοιμάζουμε και μία σάλτσα ντομάτα νλυκεία.

Έτσι η σούπα και το θραστό γίνονται ώραιότατο φαγητό.

Κοινωνικά ζητήματα

ΟΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΕΣ ΚΟΥΡΣΕΣ

Για να μη χάνετε καιρό και να μη κάνετε περιττούς δρόμους, πρέπει να κανονίζετε από το σπίτι τις κοίρσεις σας άναλόγως του δρόμου, στον όποιον έρσκειται η κάθε μία.

Δέν φθάνει όμως αυτό. Πρέπει επίσης να κανονίζετε ώστε τα ψώνια σας να γίνονται με σύστημα για να μην έχετε μεγάλα δέματα παρά στο τέλος του δρόμου σας. Κάθε φορά δέ που τελειώνετε μία δουλειά την σβύνετε από το χαρτί, στο όποιον έχετε σημειώσει όλα όσα έχετε να κάμετε.

Μην ξεχνάτε ότι, όταν επισκέπτεσθε πολλά μαγαζιά κουράζεσθε και στο τέλος αγοράζετε το χειρότερο πράγμα, άκριβώς όπως συμβάίνει όταν δοκιμάζουμε πολλά υποδήματα. Παίρνουμε πάντα αυτά που μάς σπενεύουν.

Άλληλογραφία

Τ σ ί ρ ο ν — Θα κατορθώσετε να παγύνετε αν τρώτε πολλά άμυλάδια, άφθονο γάλα, αυγά, όσπρια και συγχρόνως να πίνετε μπουρνούλαδο όλους τους χειμάντικούς μήνες.

Α Α Α Πειραιά — Τα μπικίκια δέν εξαλείφονται εύκολα δυστυχώς. Πρέπει να κάνετε άτιμόλουτρα στο πρόσωπό σας και έπειτα να τα πιέζετε να θναίνουν. Έτσι θα ήσυχάζετε για κάμποσο καιρό. Το μπουρνούλαδο ώφελει. Τι ιδέα να σάς πούν ότι θλάπτει. Για τη φίλη σας, συνιστώ γυμναστική του θώρακος. Άς παρακαλέση ένα γυμναστή να της δείξη.

Β ι θ ι ά ν — Συνηθίζονται πολύ, αλλά προτιμάτε ένα ταγιεράκι με στρογγυλή ζακεττούλα λιγάκι έφαρμωστή στη μέση και κλειστό στρογγυλό γιακά. Κολακεύει πολύ.

Η ΟΥΤΟΤΕΛΗΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ

νουβέλλα μας

ριποιείται! άπάντησε ειρωνικά.
—Καλέσατέ τον.

ΤΟ «ΜΑΤΣΕΤΕ»

Μαζί με τον Μπίλ προχώρησε στη διδλιθήκη και είδαμε ότι τα χαρτιά του γραφείου ήταν άνακατεμένα, σαν κάποιος να τα είχε έρευνήσει.

Ο τοίχος πάνω απ' τις διδλιθήκες ήταν γεμάτος από διάφορα παλαιά όπλα. Μεταξύ αυτών εύκολα έβλεπε κανείς πώς έλειπε ένα μαχαίρι με μακρύ λαιμό.

Τη στιγμή εκείνη μπήκε στη διδλιθήκη ένας άξιοπρεπής κύριος που φορούσε γυαλιά.

—Είμαι ο Ρίτσαρντ Λαίναϊτ, γαμπρός του κ. Κάλιγγαν, μου άυτοσυστήθηκε. Σε τί μπορώ να σάς βοηθήσω;

—Από τη συλλογή αυτή των όπλων νομίζω ότι λείπει ένα. Ποιά είνε, ξέρετε;

Ο Λαίναϊτ έρριξε ένα βλέμμα στον τοίχο.

—Ναι... Είνε ένα Μεξικανικό μαχαίρι, απ' αυτά που μεταχειρίζονται οι ληστές και τα όνομά τους μ α τ σ έ τ ε. Είχε μήκος πενήντα πόντων, σκεδόν και λεπίδα πλατεία. Κάποτε μάλιστα ο κ. Κάλιγγαν μου έδινε την ιστορία αυτού του όπλου. Άντικειμενικά αυτός ο όπλος αυτός, που είχε άποκεφαλίσει με τ' όπλο αυτό δέκατρείς ανθρώπους.

Έρριξε ένα βλέμμα στον νεκρό και έπανελάβε:

—Ακούτε; Δεκατρείς! Γρουσουζίκος αριθμός!

—Είστε προληπτικός;

—Όχι! μα έγω δέν θ' αγοράζω ποτέ

Το μοιραίο

ΜΑΧΑΙΡΙ

ΤΟ ΑΚΕΦΑΛΟ ΠΤΩΜΑ

Το σπίτι του Ρότζερ Κάλιγγαν, του πολυεκατομμυριούχου, ήταν άνάστατο και ένω η γυναίκα και η κόρη του θρηνούσαν με ύστερικές κραυγές, η Μαίρη Φαίρλυ, η ιδιαίτερα γραμματέας του, μου έδειξε την πόρτα του γραφείου.

—Εκεί βρίσκεται... Πριν μτώ στο γραφείο δέν ύποπτευόμουν τί θ' αντίκρυζα...

—Κι' αφού τόν δρήκατε νεκρό τί ύπονοιες σχημάτισατε;

—Αυτό είνε δική σας δουλειά. Ήπε η ξανθή χαριτωμένη κοπέλα.

—Θάπρεπε να μου μιλάτε πιο καθαρά της είπα.

—Μήπως με ύποπτεύεσθε;

—Δέν άποκλείεται...

Τα βλέφαρά της πεταλούδιαν και στα μάτια της μου φάνηκε πώς έκριναν κάποιον τρόπο. Άνοιξε την πόρτα του γραφείου και το πρώτο που αντίκρυσα ήταν ένα στρογγυλό καταματωμένο πράγμα με γκριζά μαλλιά: Ήταν το κεφάλι του Κάλιγγαν.

Άθελά μου έκανα ένα δήμα. Πίσω μου, ταράχμενος, ο βοηθός μου ο Μπίλ Σάντερς έκανε ένα μορφασμό φρίκης: Το σώμα του Κάλιγγαν βρισκόταν ένα μέτρο πιο πέρα και το κολοαριστό κολάρο τριγύριζε άκόμη τον λαιμό απ' όπου το αίμα χύνταν άφθονο σχηματίζοντας δόλοκληρη λίμνη.

—Γιατί δέν μάς είπατε ότι τον είχα άποκεφαλίσει; ρώτησα την μίς Φαίρλυ όταν μπόρεσα να έπιδληθώ στην ταραχή μου.

—Δέν μ' ερώτησατε.

Παρά την προσπάθειά της τα χέρια της έτρεμαν έλαφρά.

—Διηγείστε μου, δτι ξέρετε σχετικώς της είπα.

—Η κ. Κάλιγγαν μαζί με την κόρη της και τον γαμπρό της τον κ. Λαίναϊτ, έπρόκειτο να πάνε σήμερα στο Γκρόβ Μπίτς για να παρακολουθήσουν ένα άγώνα πόλο. Ο κ. Κάλιγγαν μου είχε πη να έλθω αυτή την ώρα για να γράψω μερικές έπιστολές. Πρέπει όμως να σάς προσθέσω ότι σήμερα ήταν η ημέρα έξόδου του προσωπικού. Όταν ήλθα, πρό ενός τετάτου, κτύπησα επάνειλημένως χωρίς όμως να μου άνοιξη κανείς. Ένώ βρισκόμουν στην πόρτα έφθασε η κ. Κάλιγγαν με τον Λαίναϊτ και έτσι μπόρεσα και έγω να μτώ μαζί τους. Προχώρησα στη διδλιθήκη και εκεί... δρήκα νεκρό τον κ. Κάλιγγαν. Τότε τηλεφώνησα εύθως στην άστυνομία.

—Πού είνε ο κ. Λαίναϊτ;

—Έξω στο χώλ και παρηγορεί τη γυναίκα του, Τώρα που κληρονομά τα εκατομμύρια του πατέρα της πρέπει να την πε-

ένα τέτοιο καταραμένο πράγμα.

—Ο δολοφόνος θάταν πολύ ψηλός, παρτήρησε ο Μπίλ, για να μπορέση να το ξεκρεμάση από τόσο ψηλά.

—Καλά. Τι όμως έκανε εν τώ μεταξύ ο Κάλιγγαν, όταν τον έβλεπε να το ξεκρεμά;

Ξάφνου μου ήρθε μία ιδέα και γονάτισα δίπλα στο κεφάλι. Μία βαθειά πληγή στο δεξί μηλίγγι μ' έπεισε, πώς ο Κάλιγγαν έπεσε κάτω ζωντανός και κατόπιν τον άπεκεφάλισαν.

—Έχετε καμμία ιδέα σχετικώς με τ' έγκλημα; ρώτησα τον γαμπρό του θύματος.

—Τί ιδέα θέλετε νάχω; είπα με δυσφορία. Ο κ. Κάλιγγαν φαινόταν ευχαριστήμενος και νομίζω πώς πέρασε το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας του στον ίπποδρομο. Ξέρετε δέβαια ότι είνε από τους διευθυντάς του...

Ήταν πασίγνωστο το πάθος που έχε για τις ίπποδρομίες ο νεκρός. Μα αυτό δέν φαινόταν νάχω καμμία σχέση με το έγκλημα.

—Ένας διαρρήκτης δέν θάκλεβε ποτέ το μ α τ σ έ τ ε, είπα. Είνε φανερό, πώς ο Κάλιγγαν βρισκόταν ήδη κατά γής και ένας πεπειραμένος λωποδότης θα τον άφηνε χάμα και θα έτρεχε να εξαφανισθή, άφού ο άποκεφαλίσμος του γέρου δέν θα τον ώφελούσε σε τίποτε.

Η κ. ΚΑΛΙΓΓΑΝ ΚΑΤΗΓΟΡΕΙ...

Οι πληροφορίες που μάς έδωσαν η χήρα και η κόρη του νεκρού, δέν μάς διεφώτισαν καθόλου. Ο Κάλιγγαν δέν είχε έχθρους, δέν είχε στο ταμείο του μετρητά, δέν είχε βγή καθόλου εκείνη την ημέρα και δέν ύπρχε κανείς λόγος, που να δικαιολογή το έγκλημα.

—Ξέρεis —μουπε ιδιαίτερώς ο Μπίλ, άφού ο Μπράντερ, ο άστυνομικός διευθυντής, έφυγε άπρακτος— έχω μία ιδέα: Θά προσπαθήσω να πάρω ιδιαίτερώς πληροφορίες απ' την μίς Φαίρλυ. Θα την προσ-

Το σπίτι

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΘΟΥΝ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

Πολλά λαϊνάς για τ' άπογεύματα και ντυθέντες, θελούρ - ντε - λαίν, ντρά.

Επίσης θα έχουν μεγάλη πέ- ραι τα καντηριέ με μεγάλα κάρ- ρω και τα ρινέ με φαρδείς ρί- γες. Δέν άποκλείονται και τα σταιπάτα με την μόνη διαφορά ότι για σταιπάτες προτιμούνται οι βούλες. Τα χρώματα που θα φο- ρεθούν είνε όλα τα ήπια, το βια- λέ το μωρόν, το μελιτζάνι και πάντοτε το μαύρο.

Οι φούστες είνε πλατείες, με το πλάτος όλο τραπεζιμένο προς τα έμπρός.

Η γραμμή των έπανωφοριών είνε λιγώτερο κλασική. Συνή- θίζονται πολύ οι ρεδινγκότες με μίαν εύθυμη νότα που προσδίδε- ται σ' αυτές χάρις εις μ π ρ α ν τ ι μ ω σ ύ ρ, σφηκοφωλές που στολίζουν το διάστημα από την μέση και κάτω. Έκτος από τις ρεδινγκότες θα φορεθούν πολύ και τα ρηχά έπανωφορία που δέν έ- χουν ούτε κουμπι ούτε άλλο κλει- σιμο, αλλά κλείνουν με την χα- ριτωμένη κίνηση των κυριών που ξέρουν να κρατούν συγχρόνως την τσάντα και το έπανωφόρι.

Τα έπανωφορία αυτά είνε πολ- λυ πρακτικά, γιατί φοριούνται και έπάνω από ταγιέρ στις μεγά- λες ψύχρες και ο κατεβαστός για- κας τους επιτρέπει να φαίνεται το νιακαδόκι της μπλούζας.

Όσο για γούνες συνηθίζονται πολύ η ρενάρ πάντοτε και το ά- στραγκόν έργασμένο σε «φάσες».

Έκ παραλλήλου με τις γούνες

1ον Σεμιζέ από φανέλλα. Το πλαστόν πλασιώνεται από δυο πιέ- τες. 2ον Φούστα ίσια με δυο κουμπιέτες. 3ον Κοιμή ρεδινγκότε κλα- σική στυλ, έφαρμωστή στη μέση με ντεκούρ. 4ον Τσέπες ταγιέρ με- ρο- σιά. 5ον Βέστες από τούιντ ή θελούρ ντε λαίν.

TRILYSIN
ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΗΝ ΤΡΙΧΟ-
ΠΥΡΙΔΑ, ΕΞΑΛΕΙΦΕΙ ΤΗΝ
ΠΥΡΙΔΑ, ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ
ΞΑΝΑΦΥΤΡΑΝΟΥΝ.

καλέσω να κάμωμε ένα γύρο.

Είχα προσέξει, ότι την γλυκοκυττούσε και γέλασα.

—Καλή δικαιολογία, για να την ξεμοναχιάσεις! Πρόσεξε, μη σε υπνωτίσει, γιατί μου φαίνεται πιο ξύπνη από σένα.

Μόλις η ανάκρισις τέλειωσε, ο Μπίλ πλησίασε την ξανθούλα και της πρότεινε να πάνε κάπου να ξεσκασούν. Δεν ξέρω τι ακριβώς της είπε, μά φαίνεται πως εκείνη δέχτηκε, γιατί τους είδα να φεύγουν μαζί.

Ξαναγύρισα στη βιβλιοθήκη, όπου οι φω τογράφοι αποτελείωναν τη δουλειά τους και κάθησα μπρός στο γραφείο για να ερευνήσω καλύτερα τα χαρτιά, με την ελπίδα πως ίσως εκεί εύρισκε κάποια χρήσιμο ένδειξι.

Ένω καταγινόμενον στην έρευνα αυτή, μπήκε στο δωμάτιο η κ. Κάλιγγαν. Οι πληροφορίες της ήταν έντελώς συγκεχυμένες, γιατί φαινόταν ύστερική γυναίκα. Τώρα όμως ήταν ηρεμότερη και ήλπισα πως ίσως κατάρθωνα να συνηνοηθώ καλύτερα μαζί της.

—Τι απεκάματε με τη γραμματέα του; μ' έρωτησε.

—Για τη μίς Φαίρλυ ρωτάτε; Τίποτε, άφου, όπως ξέρετε δεν ήταν καν έδω, όταν έγινε το έγκλημα.

—Βέβαια κι' εφρόντισε να μην είνε έδω! είπε με πείσμα η χήρα.

—Φαντάζεστε, ότι εκείνη ξέρει τίποτε σχετικώς και μās τὸ κρύβει;

—Πολύ έπιεικώς την κρίνετε! 'Η γυναίκα αυτή είχε ολθέρια επίδρασι στον Ρότζερ, είπε με πάθος η κ. Κάλιγγαν. Την προτιμούσε από την ίδια την οικογένειά του και άγνοούσαν και οι δυο, ότι είχε πληρορρηθή από μνηών, ότι είχε προσθέσει στην διαθήκη του δόκληρο κ ω δ ι κ ε λ λ ο, προς χάριν της.

—Εμείνα κατάπληκτος.

—Γιατί δεν μου τὸ είπατε νωρίτερα;

—Δεν ήθελα να προσβάλω την μνήμη του Ρότζερ. Μά τώρα βλέπω πως έχω καθήκον να σας τὸ πῶ.

Τὰ λόγια της συμφωνούσαν με την πρώτη εντύπωση που είχα, ότι δηλ. η μίς Φαίρλυ ήξερε περισσότερα από όσα έλεγε. Έν τούτοις ὁ θυμός που έδειχνε η γρηά χήρα, μου έκανε κακή εντύπωση.

—Θα την συλλάβετε; μ' έρωτησε.

—Ένας κωδικέλλος δεν αποτελεί άφορμή φυλακίσεως, άλλωστε πιθανόν η δεσποινίς να τὸν άγνοούσε.

—Τί λέτε! 'Εκείνη ήξερε κάθε λεπτομέρεια τὸν υποθέσεων του Ρότζερ. 'Ηταν μιά σπιούνα, που φρόντιζε να μαζεύη πληροφορίες.

—Τί πληροφορίες;

—Όπωςσδήποτε...

—Ανοίξα μηχανικά ένα βιβλιάριο τσέκ, η κ. Κάλιγγαν άπλωσε τὸ χέρι να τὸ πάρη. —Δώστέ μου το, είπε. 'Εγὼ τώρα θα διαχειρίζομαι τὰ οικονομικά.

—Με συγχωρήτε, άποκριθήκα. 'Όλα αυτά τα χαρτιά ανήκουν πρὸς τὸ παρὸν στην δικαιοσύνη.

—Υπερβαίνετε τὴ δικαιοδοσία σας, φώναξε με θυμό. Τὰ χαρτιά αυτά είνε προσωπικής φύσεως και θα τηλεφωνήσω στὸν δικηγόρο μου.

Βγήκε εὐθὺς γιὰ νὰ τηλεφωνήση, όπως είπε, και γιὰ νὰ κατοχυρωθῶ, τύλιξα εὐθὺς σὲ μιά εφημερίδα όλα τὰ έγγραφα, που περιείχε τὸ γραφείο και κάλεσα ένα ταξί.

ΤΙ ΑΠΕΓΙΝΑΝ Ο ΜΠΙΛ ΚΑΙ Η ΜΑΙΡΗ;

Έξετάζοντας κατόπιν τὸ καρνὲ τὸν τσέκ που η κ. Κάλιγγαν θέλησε να μὸν άποσπάσει, παρατήρησα, ότι είχαν κοπή απ' αὐτὸ δεκατέσσαρα τσέκ, ἐκ τὸν ὁποίων τὰ ἐπτά εἰς διαταγήν της κ. Λαίνραϊτ, τῆς κόρης του. Καθένα από αὐτὰ ήταν τούλαχιστον πεντακοσίων δολλαρίων.

Υπήρχαν επίσης άλλα πέντε τσέκ, τὼν χιλίων δολλαρίων τὸ καθένα, ἐπ' ὀνόματι της κ. Κάλιγγαν.

—'Ανοιχτοχέρης! συλλογίσθηκα.

Μά περισσότερο μ' άπασχολούσε η σκέψις τῆς Μαιρης Φαίρλυ και του Μπίλ Σάντερς.

Ο Μπίλ μούχε πῆ, πὸς θα πήγαιναν κάπου να γευματίσουν κι' έπειδὴ ήξερα,

πὸς προτιμούσε Ιδιαίτέρως τὸ εστιατόριο του «'Αγγ-Φόγγ», πήρα ένα αυτοκίνητο και τράβηξα εκεί.

Τὸ κατστήμα του Κινέζου ήταν γεμάτο κόσμο, μά δεν διέκρινα πουθενά τὸν Μπίλ και την γραμματέα.

—Δεν είδες καθόλου τὸν Μπίλ Σάντερς σήμερα; ρώτησα τὸν Κινέζο.

—'Ηρθε με ένα δεσποινίς και έφυγε.

—Μήπως ξέρεις πὸν πήγαν;

—Στὸ Γκρότο, τὸ δεσποινίς ήθελες να χορέψης.

Παραξενη κοπέλλα, αλήθεια! 'Υστερα απ' τὴ φρικιαστική σκηνή του άπογεύματος είχε διαθεσι γιὰ χορὸ!...

Τὸ Γκρότο ήταν ένα κέντρο έξω απ' την πόλη, κοντὰ στὸν ἱπποδρόμο, που η άστυνομία, πάντοτε τὸ ἐπιτηρούσε, γιατί συχνάζοντα από ὑποπτα στοιχεία και είχαν μάλιστα συμβῆ εκεί ένα-δυο φόνου.

Ιδιοκτητῆς του ήταν ὁ Παύλος Στέβεν, ένας εὐγενής και περιποιητικός άνθρωπος, από τὸν πὸν άδηφάγους μεσίτας στοιχημάτων πούχε πολλές γνωριμιές στὸν ὑπόκοσμο. Είχαν γίνε μάλιστα εκεί και μερικές συλλήψεις, μά ὁ Στέβεν είχε ισχυροὺς προστάτες στὸν κόσμο τὼν ἱπποδρόμων.

Όταν έφθασα εκεί, κάμποσα αυτοκίνητα ήταν ἤδη σταματισμένα απ' έξω.

Ο Στέβεν μόλις με είδε, με πλησίασε με τὸ ὑπόλοο χαμογέλω του.

—'Ελάτε να σας κεράσω Μάκ, μούπε.

—Εὐχαριστῶ, άποκριθήκα. Ψάχνω να θρῶ τὸν Μπίλ Σάντερς μαζί με μιά κυρία.

—Δεν τους είδα καθόλου.

—Είπαν, ότι θα έρχόντουσαν.

—Είμαι μιά ὥρα έδῶ και δεν τους είδα. Φαίνεται πως θ' άσχολούνται με τὸν φόνου του Κάλιγγαν.

—Μπά; τὸν μάθατε.

—Ναί, πρὸ μιάς ὥρας.

Παρά τὸ χαμογελάστὸ ὕφος του, ήταν φανερό πὸς ήταν περισκεπτός.

—'Αφὸν άρχισαν να κόβουν κεφάλια, όπως έκαμαν στὸν Κάλιγγαν, είπα, είνε και ρὸς να λάβωμε δραστήρια μέτρα.

—Τί; Τί; έκοψαν τὸ κεφάλι του Κάλιγγαν; είπε έκπληκτος.

—Δεν σας τὸ είπαν;

—Ο Στέβεν χλώμισε.

—Νά πάρη ὁ διάολος! μουρμούρισε. Μά δεν ήταν καμιά ανάγκη γι' αὐτό!

—Όποτε ήταν ανάγκη να τὸν σκοτώσουν;

—Δεν είπα αὐτό, διαμαρτυρήθηκε λοζοκυττώντας με.

Δεν τὸν είπα τίποτε, μά τὸ γεγονός πὸς είχε πληρορρηθή άμέσως τῆς δολοφονίας, μὸν είχε καίμε εντύπωση.

—'Αλλά τὴ στιγμή αὐτή ενδιαφερόμουν κυρίως να θρῶ τὸν Μπίλ και τὴ μίς Φαίρλυ. Ταχα τὸ διαβολοκόριτσο αὐτὸ είχε αλλάξει τὴν τελευταία ὥρα γνώμη και τὸν είχε παρασύρει άλλοι;

Τὸ ΦΛΕΓΟΜΕΝΟ ΟΧΗΜΑ

Τὴν ὥρα εκείνη ακριβώς ένας νέος ὤρμησε τρέχοντας στὸ κατστήμα.

—Που είνε τὸ τηλεφῶν; φώναξε. 'Ενα αυτοκίνητο καίεται στὸν δρόμο.

—Ποιὸς ήταν μέσα; ρώτησα.

—Δεν ξέρω.

Ένας κατασβεστήρ ήταν κρεμασμένος στὸν τοίχο, κοντὰ στὴν είσοδο. Τὸν άρπαξα και έτρεξα πρὸς τὸ αυτοκίνητὸ μου.

Στὴν στροφή επάνω διέκρινα σ' άπόστασι διακοσίων πενήντα περίπου μέτρων, μέσα σ' ένα άκαλλιέρηγο άγρὸ, τῆς φλόγης τῆς φωτιάς, 'Αρκετὰ άλλα αυτοκίνητα είχαν σταθῆ εκεί κοντὰ και οἱ ἐπιβάται τους είχαν τρέξει πρὸς τὸ φλεγόμενο όχημα. Πήδησα από τ' αμάξι μου και έτρεξα πρὸς τὰ εκεί κρατώντας τὸν κατασβεστήρα.

Με τὸ πρῶτο βλέμμα άντελήφθηκα πὸς ήταν τὸ αυτοκίνητο του Μπίλ. Πλησίασα ὅσο μπορούσα περισσότερο και με άνακούφισα είδα, πὸς δεν ὑπῆρχαν άνθρωποι μέσα.

Μά ὁ Μπίλ δεν φαινόταν πουθενά γύρω. Είχε κυριολεκτικώς εξαφανισθῆ καθώς και τὸ κορίτσι. Κανείς από τὸς παρισταμένους δεν τους είχε δῆ και οὐτε τριγύρω άνεκαλυστα τίποτε δικὸ τους.

—'Επείστεψα στὸ Γκρότο μαζί με τὸν άδαιο κατασβεστήρα άπογοητευμένος.

—'Αρά γε ἡ ἐπιμονὴ τῆς γραμματέως να έλθουν στὸ Γκρότο ήταν μῆπως παγίδα;

Μά ποὶος είχε συμφέρον ν' απαγάγη και νὰ εξαφανισθῶν τὸν Μπίλ; Μήπως μερικές ἐρωτήσεις του τὴν είχαν τρομοκρατήσει;

—Γιατί δεν είδοποιήσατε τὴν πυροσβεστική ὑπηρεσία; μὸν είπε ὁ Στέβεν, όταν γύρισα.

—'Ηταν τὸ αυτοκίνητο του Σάντερς, τὸν εζήγησα, μά εκείνος έχει εξαφανισθῆ. Πὸς τὸ εζήγαίτε αὐτό;

Με κούταζε έκπληκτος. Στενοχωρημένος. 'Ορκίζομαι μάλιστα, πὸς ήταν φοβισμένος.

Τηλεφώνησα στὴν 'Αστυνομική Διεύθυνση τὰ τελευταία γεγονότα και πέρασα κατόπιν στὸ δωμάτιο που χάρτοπαίζαν.

—'Ανάμεσα στὸς άλλους διέκρινα εκεί τὸν Φίστερ, έναν γνωστὸ μου απ' άλλουτε ἱδιωτικὸ ντέτεκτιβ, που με ὑπεδέχθη χαμογελώντας.

—Τί νέα; μ' έρωτησε.

—Δεν έμαθες τὸν φόνου του Κάλιγγαν;

—Ναί.

—Βρίσκείς ότι ὁ φόνος αὐτὸς συμφέρει στὸν Στέβεν;

—Ο Φίστερ χαμογέλασε αἰνιγματικά.

—Ο Κάλιγγαν ήταν εὐθὺς και τίμιος άνθρωπος και ἐπὶ χρόνια άποτελούσε ἐμπόδιο σ' όλους τὸς «κολλαδόρους», τὸν έννοούσαν να κερδίζουν ὅσα άλλα τὸς συνέφεραν.

—Οἱ συνεταιροὶ του Κάλιγγαν τί άνθρωποι είνε;

—'Ακουσα να λένε, ότι ὁ Κλάιντ Μορφυ ήταν πολὺ στενοχωρημένος οικονομικώς και είχε προσφέρει τὸ μερίδιό του σὲ μερικούς μεγάλους «μπουκατίκερ» και φαίνεται ότι ἐπέτρεψε εξαιρετικά καλή τιμή.

—Ο Κάλιγγαν έπνευε μένεα εναντίον του γι' αὐτὴ του τὴν πράξι. Λένε μάλιστα, ότι προχθές, που συναντήθηκαν στὸς σταύλους, τὸν έβρισε, γιατί πουλώντας τὸ μερίδιό του, έδωσε σὲ διαφόρους άπατεῶνας τὴν ευκαιρία νὰ ἐπηρεάζουν τῆς ἱπποδρομίες.

—Όλοι αὐτοὶ θα πληρώσαν μιά δόκληρη περιουσία, γιὰ νὰ μπόρουν νὰ εξαγοράσουν, κρυφὰ βέβαια, τὸ μερίδιό του Κάλιγγαν.

—Τὸ μερίδιό του θα τὸ πάρη τώρα ἡ χήρα του, είπα μηχανικά.

—Ο Φίστερ χαμογέλασε εὐγλωττα.

—Δεν φαντάζομαι εκείνη να τὸν εδγαλε από τὴ μέση, είπα.

Καί ξαφνικά μούρθε μιά ιδέα: Μιά ζηλότυπη γυναίκα είνε αξία γιὰ τὸ κάθε τι.

—Ξέρεις τὴν γραμματέα του Κάλιγγαν; ρώτησα.

—Βέβαια. Συχνὰ πῆγαίνε στὸν ἱπποδρόμο με τὸν Κάλιγγαν και έδῶ δεν είνε άγνωστη —άπάντησε μ' ένα αἰνιγματικὸ μειδίσμα.

—Δηλαδή;

—Συνδέεται με αρκετοὺς ὑπόπτους. Καί τὴν είδα μιά φορά έδῶ, να πίνη με τὸν Κλέμ Νούτζαν.

—Νά κι' ένας κύριος, που πρὸ δέκα χρόνων ήταν άπένταρος και τώρα βρίσκειται με γιῶτ. Που βρήκε ὅλο αὐτὸ τὸ χρῆμα;

—Ο Φίστερ γέλασε πάλι.

—Κατάλαβα! Πες μου όμως, τί θελεἰ ἡ γραμματέα του Κάλιγγαν ν' άνακατεῦεται με τέτοιους τυχοδιώκτες και γιατί ὁ Κάλιγγαν εξακολούθωσε να τὴν κρατῇ, ἐνῶ τὸ είχε μάθει;

—Φαίνεται πὸς θάχε κι' ὁ Κάλιγγαν τὸ ευάισθητο σημεῖο του και θαρρῶ πὸς ἡ μίς Φαίρλυ ξέρει καλά να μεταχειρίζεται τὸς άνδρες, είπε, ὑπονοώντας τὸν Μπίλ.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΤΑ ΤΣΕΚ

Εὐχαρίστησα τὸν Φίστερ γιὰ τῆς πληροφορίες του και έφυγα από τὸ Γκρότο. Διευθύνθηκα πρὸς τὴν πόλη, ἐνῶ πλῆθος ὑποθέσεις βασάνιζαν τὸ μυαλό μου.

Τὸ μεγάλο ἐρωτηματικὸ ήταν ἡ Μαιρή Φαίρλυ. 'Αλλά και ἡ γυναίκα του Κάλιγγαν άπασχολούσε ἐξ ἱσού τὴ σκέψι μου.

Μισούσε σφοδρὰ τὴν νεαρά γραμματέα — και φαίνεται πὸς δεν είχε άδικο. Μήπως άραγε μισούσε επίσης και τὸν άντρα της; Καί γιατί ήθελε να μὸν άποσπάση τὸ βιβλιάριο τὼν τσέκ; Μήπως εκεί βρίσκόταν τὸ κλειδί του μυστηρίου;

—Ο τραπέζίτης του Κάλιγγαν ήταν και ποὶος Σούγκερ. Τὸν τηλεφώνησα, ότι ἡ

θέλα να του μιλήσω γιὰ κάτι τὸ σοβαρό και δέκα λεπτά αργότερα ὁ τραπέζίτης με δέχονταν με προθυμία στὸ σπίτι του.

Γνώριζε τὴ δολοφονία του πελάτου του και δεν μὸν έφερε καμιά αντίρρηση, όταν τὸν ζήτησα να μὸν δείξη ὅσα τσέκ του Κάλιγγαν είχε στὰ χέρια του.

Πέντε λεπτά αργότερα ὁ Σούγκερ άπλωσε ἐμπρὸς μου τὰ χαρτιά που μ' ένδιέφεραν.

—Σας εδοθήθησα στὴν έρευνά σας; μ' έρωτησε, όταν τὸς επέστρεψα.

—Δεν ξέρω... Μά πάντως μὸν έδωσαν κάποια ιδέα. Να δοῦμε τί θα ἐπιτύχω.

Τὸν ευχαρίστησα γιὰ τὴν προθυμία του και τράβηξα κατ' εὐθείαν στὸ σπίτι του Κάλιγγαν, όπου στοῦμεναι ἤδη πλείστα αυτοκίνητα, συγγενῶν και φίλων.

Ζήτησα από τὸν ὑπηρέτη που μ' άνοιξε, να δῶ τὴν μίστρες Κάλιγγαν και σχεδὸν εὐθὺς πρόβαλε ἡ οικοδέσποινα συνοδευομένη από τὴν κόρη της.

Ἡ κ. Ντόροθυ Λαίνραϊτ ήταν ὡραία γυναίκα, μά μὸν έκαμε ἐντύπωση τὸ σκυθρωπὸ τῆς ὕφους.

—Με συγχωρήτε, που σας ένοχλῶ, είπα. Μά είνε ανάγκη να μάθω τὸ περιεχόμενον τῆς διαθήκης του μακαρίτου.

—Φυσικά ὁ Ρότζερ άφῆκε ὅλη τὴν περιουσία του σ' ἐμένα, ἐκτός από μερικά μικρὰ ποσά και ένα τμήμα του μεριδίου του στὴν εταιρία ἱπποδρομιῶν, που τὸ κληροδοτεἰ σ' αὐτὴ τὴ τυχοδιώκτισσα, τὴν γραμματέα του. Τί έκάματε μ' εκείνη;

—Τίποτε —άφου έχει εξαφανισθῆ.

—'Εχει εξαφανισθῆ;

—Ναί, μαζί με κάποιον από τὸς άνθρώπους μας. Φαίνεται, ότι τὸν είχαν στήσει παγίδα.

—Αὐτὴ φταίει!

—Δεν ξέρω —μά ὡς τὰ μεσάνυχτα τὸ ζήτημα θάχη ξεκαθορίσει, γιατί έχομε μερικά σπουδαία στοιχεία.

—Δεν συμφερίζομαι, ὅσα λέει ἡ υητέρα μου γιὰ τὴν μίς Φαίρλυ, είπε ἡ κ. Λαίνραϊτ.

—Ξέρω καλύτερα από σένα τὴν κατάσταση, τὴν δέκομε με θυμὸ ἡ μητέρα της και μὴ τὴν ὑπερασπίζεσαι.

Ἡ κόρη της δεν άπάντησε, μά μὸν φένηκε πὸς σκυθρωπάζει ακόμη περισσότερο.

Χαϊρέτησα τῆς δυὸ γυναίκες και βγήκα τρέχοντας.

Στὸν πρῶτο τηλεφωνικὸ θάλαμο που βρήκα μπροστὰ μου, τηλεφώνησα στὴν άστυνομία. Οἱ πληροφῶρες που μὸν έδωσαν μ' έκαμαν να τρέξω διασπτικός στὸ αυτοκίνητὸ μου.

ΣΤΟ ΑΠΟΜΕΡΟ ΚΑΜΠΑΡΕ

—'Αμέσως ανέπτυξα μεγάλη ταχύτητα, γιατί τώρα που είχα μάθει που βρίσκονταν ὁ Μπίλ, έπρεπε να θάσω ἐγκαίρως, αν ήθελα να τὸν θρῶ ακόμη ζωντανά.

Τὸ μέρος που διευθυνόμουν, ήταν μιά ἐρημική ἀκτή σαράντα περίπου χιλιομέτρων πρὸς τὴν πόλη και ήταν γνωστὸ με τ' ὄνομα «Χέκετ Φόλις» γιατί ὑπῆρχε εκεί κάποιο ἐγκαταλειμμένο καμπαρέ.

Διακόσια περίπου μέτρα μακρὰ απ' τὸ κατστήμα έκρυφα σὲ μιά στροφή του δρόμου τ' αυτοκίνητὸ μου μέσ' στὴν πυκνὴ χλωρίδα και προχωρούσα πεζὴ πρὸς τὸ κτίριο.

Δεν είχα προχωρήσει πολὺ, όταν ξαφνικά δέχθηκα τὴν ἐπίθεσι δυὸ άγνωστων. Πρὶν προλάβω ν' άμυνθῶ ἡ να μιλήσω, μ' έδωσαν, με φορτώθηκαν και άρχισαν να τρέχουν.

—'Ενῶ με άπήγαν ἐτσι, άκουσα τὸν θόρυβο τῆς μηχανῆς του αυτοκινήτου μου και κατάλαβα, πὸς κάποιος θα μὸν τὸ είχε πάρει.

Μπρὸς μας βρίσκονταν τώρα τὸ κτίριο τὼν Χέκετ Φόλις ἀντίκρυ στὸν άκεανό. Καί ὁχι μακρὰ από τὴν παραλία ήταν άγκυροδοτημένο ένα κομψὸ γιῶτ που δεν άργησα ν' αναγνωρίσω, ότι ήταν τὸ γιῶτ του φίλου μας του Νούτζαν με τὸν ὁποῖον ὁ Φίστερ με πληροφόρησε, ότι ἡ Φαίρλυ είχε δοσοληφίσει.

Στὸ γιῶτ εκείνο βρίσκόταν πιθανάτα φυλακισμένος ὁ Μπίλ Σάντερς.

Οἱ δυὸ άπαγωγείς μου με εἰσήγαγαν από μιά πλαϊνὴ πόρτα και με μετέφεραν στὴν αίθουσα τὼν μιλιάρων. 'Ο ένας ά-

πεσύρθηκε τότε και έμεινε να με φυλάη ὁ άλλος με τὸ πιστόλι στὸ χέρι.

—Καλὰ που σὲ είδαμε και σὲ προλάβαμε, γρύλλισε.

Σχεδὸν άμέσως μπήκε στὸ δωμάτιο ὁ Κλέμ Νούτζαν με μαύρη βραδυνὴ φορεσιά.

—'Ηλθατε γληγορότερα από ὅ,τι σας περίμενα, είπε εὐγενικά με τὸ ὕφος άνθρώπου του κόσμου. Πὸς όμως σας ήλθε ἡ ιδέα να έρθετε απ' έδῶ;

—Ψιχνάνα γιὰ τὸν Μπίλ Σάντερς.

—Καλὰ τὸν πέτυχε, άπάντησε ὁ Νούτζαν με τὸ ἴδιο ψυχρὸ μειδίσμα.

Πράγματι μιά διπλανὴ πόρτα άνοιξε και φάνηκε ὁ Μπίλ με τὴν Μαιρὺ Φαίρλυ. 'Ησαν και οἱ δυὸ δειμένοι και ἡ νέα φαινόταν ἀληθινὸ ἐρείπιο. Τὰ μάτια της ήταν κατακόκκινα από τὰ δάκρυα.

—Καί σὺ ακόμα; μούπε άκεφα ὁ Μπίλ.

—Βρήκα τὸ αυτοκίνητό σου, που τὸ είχαν κἀψει.

—Δεν τὸ έκαψαν εκείνοι. 'Όταν μās άπήγαν, πρόλαβα και έρριξα τὸ τσιγύρο μου στὴ δελνίνη, ἐλπίζοντας πὸς ἐτσι θα ἐπέσσυρα τὴν προσοχή σας.

Πίσω από τὸς δυὸ νέους στεκόταν ένας κακοποιὸς με πλάτὸ πρόσωπο και μύτερὰ δόντια, που έπαίξε διαρκῶς μ' ένα πλατὺ μαχαίρι, απ' αὐτὰ που μεταχειρίζονται οἱ Μεξικανοὶ λησται.

Ἡ θέα του μ' έκανε ν' άνατριχιάσω.

—Μὴ παίζεις Κάζεϋ μ' αὐτὸ τὸ λεπίδι, πούχε κοψέ κεφάλια, είπε ὁ Νούτζαν.

—Ο Κάζεϋ γέλασε σαρκωνικά.

—Τὸ λεπίδι αὐτὸ είνε πολὺτιμο, γιατί δεν κάνει θόρυβο, όπως ένα πιστόλι. Κι' είνε ἐυκολοποιετηρίστο.

—Νόμισα πὸς σούχε στήσει παγίδα ἡ μίς Φαίρλυ, είπα στὸν Μπίλ.

—Δεν θέλω να σκοτώσω δυὸ άστυνομικούς γιὰ ν' απαλλαγῶ από ένα κορίτσι, γρύλλισε ὁ Νούτζαν.

—Τί σας έκανε ἡ δεσποινίς; ρώτησα.

—'Ηξερε πὸς ἐξ ἀρχῆς ὑπαπευθύνουν ποὶος σκότωσε τὸν Κάλιγγαν, είπε ἡ Μαιρή.

—'Ισως ὁ κύριος να διατηρῇ ακόμη τὴν ἐλπίδα, πὸς μπορεί να τὸν αντικαταστήσει στὴν εταιρία ἱπποδρομιῶν, παρατήρησα ἐγὼ.

—Τί έννοεἰτε; ρώτησε συνωφρυνμένος ὁ Νούτζαν.

—Μὴ θυμῶνετε, άπάντησα. Φαντάζεστε πὸς ὁ Λαίνραϊτ δεν μίλησε;

Ἡ Μαιρὺ άνοιξε κατάπληκτη τὸ στόμα, ἐνῶ ὁ Νούτζαν έγινε ὡχρὸς σάν νεκρός.

—Πῆγαίνε και ἐπιβεῶρησε τὰ περί, είπε σ' ένα από τὸς ὕφισταμένους του με σφιγμένα δόντια.

—'Ισως εἴχατε δικηρ που συχνάζατε στὸ Γκρότο και κανάτε παρὰ με τὸν Νούτζαν είπα στὴν Μαιρὺ εξακολουθώντας

Μυστικά Ήθραιότητος όπου κάμνουν τὰς Γαλλίδας Παγμοσμίως Περιφήμους

Αἱ κομῆαι Γαλλίδες εἶνε ἀναμφιβόλως ἀφθαστοι εἰς τὴν τέχνην τοῦ μακιγιαρίσματος. Τὸ τελευταῖο τοὺς μυστικὸ συνίσταται εἰς τὴν χρῆσιν μιᾶς νέας πούδρας «αεροποιημένης». Μιὰ πούδρα 10 φορές λειοτέρα ἀπὸ ὅ,τι θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ φαντασθῇ γιὰ δυνατόν. Παρασκευασμένη κατὰ ἕνα νέον τρόπον, καθίσταται τόσο ἐλαφρά, ὥστε ἀπλώνεται κανονικῶς καὶ ἐνταῖως ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος σὰν ἕνα ἀδιόρατο πέπλο ὠραϊότητος καὶ ἀπὸ τὰς πλέον κολλαινευτικὰς, πολὺ διαφορετικὴν εἰς τὰ ἀποτελέσματά της ἀπὸ τὰς βαρεῖας πούδρας, αἱ ὁποῖαι δίδουν τὴν ἐντύπωσιν μακιγιαρίσματος. Αὐτὸς ὁ νέος τρόπος αεροποίησης χρησιμοποιεῖται τώρα εἰς τὴν παρασκευὴν τῆς πούδρας Τοκαλόν... Καὶ ἡ πούδρα Τοκαλόν περιέχει μὲν ντὲ κρέμ, ἢ ὁποῖα τὴν κάμνει νὰ κρατᾷ ὅλην τὴν ἡμέραν. Ὁ ἄνεμος, ἡ βροχὴ καὶ ἡ ἐφίδρωσις κατὰ τὸν χορὸν δὲν δύναται νὰ χαλάσουν τὸ θαυμασιὸν χρῶμα ὅπου δίδει ἡ πούδρα Τοκαλόν. Δοκιμάσατε τὸ μυστικὸν ὠραϊότητος τῶν Γαλλίδων. Τὴν αεροποιημένην πούδραν Τοκαλόν.

IRIDA
BAΦAI
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΓΕΝ. ΑΝΤ.
Γ. ΒΑΣΙΛΟΥΝΗΣ & ΑΣΘ. ΘΩΜΑΚΟΥ
ΚΑΠΗΝΙΚΑΡΕΑΣ 19 • ΤΗΛ. 27-551

ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

“Ὅλα τὰ μάλλινα παλτῶν καὶ φορεμάτων θὰ τὰ εὕρητε μετὰ τὴν ἐξαιρετικὴν χαμηλὰ ἀπὸ σημειῶν στὸ Κ) μα ΑΚΡΟΠΟΛ.
Μερικὰ εἶδη μετὰ τὰς τιμὰς των: Μάλλινα σκωτοέξικα καὶ χιονέ 40—50
Μάλλινα σαμαροσκούτια φορεμάτων 38—50
Μάλλινα σαμαροσκούτια παλτῶν 50.
Μάλλινα σκέπα μονόχρωμα 50—60—70 κτλ.
Μάλλινα διπλόφωρδα διὰ ταγιέρ 70
Μάλλινα διπλόφωρδα φορεμάτων 130.
Μάλλινα παλτῶν τουσάλετας 83—120—160—185 κλπ.
Μάλλινα παλτῶν σπορ 100—120—150
Εὐρωπαϊκὰ μάλλινα εἰς πλουσίαν συλλογὴν φορεμάτων καὶ παλτῶν μετὰ τὴν χαμηλὰς ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ
Κάλτσες μετωξὺ τὰς ἀπὸ Δ. 50
Κάλτσες δομδακερές ἀπὸ 25
Κάλτσες μεταξωτὲς ΑΛΜΑ λαπτὲς 125 κλπ.
Τις κάλτσες σας μετὰ μικρὰ ἐλαττώματα διορθώσων δωρεάν. Παρελῆφθησαν διαφορὰς γυναικείων φορεμάτων, δοντέλλες δομδακερές, μάλλινα καὶ μεταξωτὲς.
Βελούδα δομδακερά καὶ μεταξωτὰ ὡς καὶ ὅλα τὰ εἶδη στολισμοῦ φορεμάτων.
ΤΜΗΜΑ ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ
“Ὅλα τὰ μοντέρνα μεταξωτὰ εἰς τοὺς τελευταίους χρωματισμοὺς.
Μὴ λησμονήτε ν’ ἀγοράσετε τὰ ἀδιάσπαραχτά σας ἀπὸ τὴν πηγὴν τῶν γυναικείων ἀδιασπαραχτῶν.
“Ὅλα θὰ τὰ εὕρητε μετὰ τὴν χαμηλὰς εἰς τὸ κατάστημα.

ΑΚΡΟΠΟΛ
ΕΡΜΟΥ 18 α’

ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1939-1940
ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΧΑΜΑΡΑΚΗ
Τὸ Κομμωτήριον Χαμαράκη πρᾶτο τῶν ἐργασιῶν τῆς χειμερινῆς περιόδου 1939—1940. Κατὰ τὴν χειμερινὴν αὐτὴν περίοδον τὸ Κομμωτήριόν μας θὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸ κοινὸν τῶν Ἀθηναίων τὰ ὠραιότερα κτενίσματα καὶ γενικῶς ὅ,τι πρόσδοδος ἔχει καίη τῆς κομμωτικῆς τέχνης.
Καμμιά πελῆτις δὲν θὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ κατάστημά μας ἐχούσα τὸ ἴδιον κτενίσμα.
Τὸ ἀφθαστον προσωπικὸν μας τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς ἀσσοὺς τῆς τέχνης μας σὰς τὸ ἐγγυᾶται.
Εἰς τὴν Περμανάντ, ὅπως πάντοτε, θὰ σὰς παρουσιάσωμεν ἐκπληρῆς.
“Ἡ σύνθεσις τοῦ καλλιτεχνικοῦ προσωπικοῦ μας συμπληρωθεῖσα ἀπαιτεῖται ἐκ τῶν κατωθι:
ΤΜΗΜΑ ΜΑΝΙΚΙΟΥΡ
Καλλιόπη Χουρδάκη Σοφία Καρεμφλίδου
Ἐλένη Πιστοῦ Κλεώ Σωτηρίου
Βέρα Σεμιντόφ
ΤΜΗΜΑ ΚΟΜΜΩΣΕΩΝ
Γεωργία Σκιαδᾶ Ἀγγελὰ Ἀβραμίδου
Νίκη Σταυρίδου Οὐρανία Χρυσοφίδου
Ἀννα Γεωργίου Εὐάγγελος Μαγγαφούρης
Γεώργιος Σκανδάλης Ντῆνα Οἰκονομοπούλου
Αἰμιλία Μαγγαφούρη Καίτη Κλάσου
Λουκία Χαλᾶ Σίμος Ταραχόπουλος
Κωνσταντῖνος Φλεριανός Χαρίκλεια Γκοργκίρια
Mer Arthur μολὶς ἀφίχθεις ἐκ Παρισίων, μέλος τοῦ κλοὺμπ ἀρτιστῶν.
Εἰς τὰς ΒΑΦΑΣ
Εὐάγγελος Μαγγαφούρης, Ἀγγέλα Ἀβραμίδου, Λουκία Χαλᾶ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΟΝΗΣ
Προϊστάμεν: Δις Καίτη Καρδαφ
ΤΜΗΜΑ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
Τελείως κατεργασμένον τεχνικὸν προσωπικὸν ὅπῃ τὴν Διεύθυνσιν τῆς Κας Χαμαράκη.
ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 71
Τηλέφωνα: Τμήμα ἀνδρῶν 29-565. Τμήμα γυναικείων 23-208

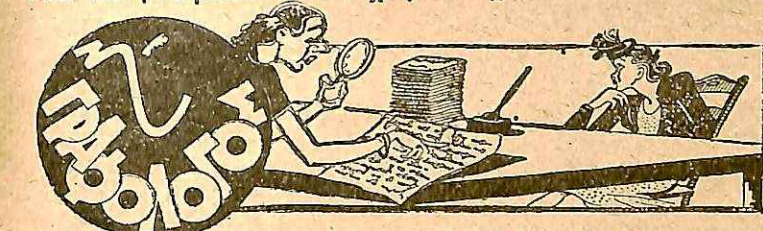
**Ἡ πηγή
στὰ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ
ΑΔΙΑΒΡΟΧΑ
εἶνε τὸ κατάστημα
ΑΚΡΟΠΟΛ
ΕΡΜΟΥ 18α**

PERMANANT
Μὲ Γερμανικὰς Παστίλιες δὲν χρειάζεσθε Μιζαμπλὶ.
Δραχμ 200
Χτενίζεσθε ἀπλῶς ὅπως καὶ τὰ φυσικὰ μαλλιά, οἱ μπουκλὲς σχηματίζονται μετὰ ἀπλὸ κτενίσμα.
ΒΑΣ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ
Σταδίου 7 Α’ Πάτωμα
Τηλέφ. 32-812
ΒΑΦΑΙ ΜΑΜΜΙΩΝ
ΙΜΕΡΙΑ δρ 150-ΚΟΜΟΛ δρ 125
Περὸ καὶ Ποστὶς Σινιὸν παρ’ εἰδικὸ ἐπιστήμονος

ΜΟΝΤΙΑΛ
Καλλιτεχνικὴ Ἐνωσις
ΚΥΡΙΑΚΟΣ - ΚΟΚΚΙΝΗΣ - ΦΙΛΙΠΠΙΑΝΗΣ
Η ΔΟΥΓΙΖΑ ΠΟΖΕΛΛΗ
Σὲ νέες δημιουργίαι
**ΟΙ ΤΡΕΙΣ
ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ**
Νέα Ἀθηναϊκὴ ἠθογραφία
ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ - ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΝΗ
Μουσικὴ ΡΙΤΣΙΑΡΑΝ
Σκηνοθέτης τοῦ ἔργου
Δ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
Μακέττες καὶ σκηνογραφίαι
ΜΑΡ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ
Πρωταγωνιστοῦν:
ΜΑΡΙΚΑ ΚΡΕΒΒΑΤΑ
ΑΔΙΚΗ ΒΕΜΠΟ
ΓΕΩΡΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
ΣΤΑΥΡΟΣ ΙΑΤΡΙΔΗΣ
ΜΙΜΗΣ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ
Γ. ΝΕΖΟΣ
ΦΡ. ΜΑΝΕΛΛΗΣ
Ν. ΠΛΑΤΗΣ
Γ. ΚΑΜΒΥΣΗΣ
Η ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ

λαμβάνει μέρος διὰ τὴν τὴν φορὰν εἰς Ἀθηναίων ἠθογραφίαν καὶ ἐκτελεῖ τραγούδια εἰδικῶς γραμμένα διὰ τὸ ἰδιόρρυθμον ταμπεραμέντο τῆς
**ΟΙ ΤΡΕΙΣ
ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ**
Εἶναι νέα Ἀθηναϊκὴ ἠθογραφία τῆς ὁποίας ἡ ἐπιτυχία εἶναι γεγονός.
Ἡ Πρώτη τοῦ ἔργου θὰ βοηθῇ ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος.
Ἐκστὴν ΤΡΙΤΗΝ-ΠΕΜΠΤΗΝ καὶ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΛΑΪΚΑΙ
ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑΙ
Ἀριθ. τηλ. 23.727

Γιὰ νὰ γνωρίσετε τὸν χαρακτήρα σας

Αἱ ἐπιστολαὶ ποὺ θὰ ἀπευθύνωνται «Πρὸς τὴν Γραφολόγον» τοῦ «Θησαυροῦ» (Σανταρόζα 5 Ἀθήνας), πρέπει νὰ περιέχουν σαφὴ καὶ συγκεκριμένα ἐρωτήματα. Ἐὰν ἡ συμβουλὴ ζητήται δι’ ἄλλο πρόσωπον καὶ ὄχι γιὰ τὸν γράφοντα, πρέπει ἀπαραίτως νὰ περιέχεται καὶ ἕνα ἀπόκομμα ἐπιστολῆς ἢ σημειώματός του.
Προσέξτε ὁμοῦ: Ὅταν καθήσετε νὰ γράψετε, προσπαθήστε νὰ εἰσθε ἐντελῶς φυσικοί. Μὴν ἐπιτηδεύητε νὰ μιμηθῆτε αὐτὸν ἢ ἐκεῖνον τὸν χαρακτήρα, γιὰτὶ αὐτὸ θὰ σὰς ἐλάττωσιν καὶ νὰ σὰς ὠφελῇ σὲ τίποτα. Τὸ σημεῖον αὐτὸ εἶνε κεφαλαιώδες.
Ἀπαραίτητος ἐπίσης πρέπει νὰ περιέχεται στὴν ἐπιστολὴ σας τὸ ψευδώνυμο, στὸ ὁποῖον θέλετε νὰ σὰς ἀπαντήσωμεν.
Ἐκάστη ἐπιστολὴ πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ πέντε δραχμ. εἰς γραμματόσημα δι’ ἐκάστην ἀπάντησιν.
Κί μ ο ν, Βέρροϊαν.— Στερεῖσθε θελήσεως καὶ σταθερότητος. Καμμιά ἐπιμονὴ εἰς τὰς προσπάθειάς σας. Καλαὶ διαθέσεις καὶ παρορμήσεις, ἀλλὰ χωρὶς σοβαρὰν συνέχειαν. Εἰσθε διαρκῶς ἀναποφάσιτος. Εἰς τὴν ἐργασίαν σας θὰ προχωρήσετε μετὰ κάποιαν βραδυτητα. Θὰ συνάψετε γάμον ἐκ συνοικεσίου, ὁ ὁποῖος θὰ βελτιωσῇ τὴν οἰκονομικὴν σας κατάστασιν. Ἐνισχύσετε τὴν θέλησίν σας καὶ δεῖξτε μεγαλότητα προσηλῶσιν διὰ νὰ προοδεύετε.
Τρίο Κ α ρ ό.— Χαρακτήρ ἐπιφυλακτικὸς καὶ διατακτικὸς. Μεγάλῃ τρυφερότητι, δισκόλως ὁμοῦς ἐκτελούμεν. Ἀνεξαρτησία εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἀποφάσεις σας. Πείσμα καὶ ἰσχυρογνωμοσύνη. Θὰ πανδρευθῆτε ἀπὸ ἐρωτὰ εἰς σχετικῶς νεαρὰ ἡλικία. Σχέσεις μετὰ τὸ περιβάλλον σας ὄχι εὐνοϊκαί. Αἰσθηματικὴ ζωὴ πλούσια, ἀλλ’ ὄχι πάντοτε εὐτυχὴς. Λόγῳ τοῦ χαρακτήρος σας ἀποδιώκετε πολλὰς φορές τὴν τύχην ἀπὸ κοντὰ σας.
Ε. Κ. Π. Ο., Θεσσαλονίκη.— Καλὸς χαρακτήρ, ἀλλὰ χωρὶς μεγάλην πρωτοβουλία! Δὲν σκέπτεται σοβαρῶς ἐκεῖνον περὶ σὰς προτείνει. Τὰ αἰσθηματικά του ἀλλαστε, ἔπειτα ἀπὸ μιαν περίοδον ἀκμῆς τὸν κορυφάζουν. Μπορεῖτε νὰ δημιουργήσετε σχέσεις, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἰσθε πολὺ ἐπιφυλακτικῇ. Γενικῶς αἱ περιπέτειαι δὲν σὰς εὐνοοῦν. Θὰ συνάψετε ἕνα πολὺ καλὸν γάμον, ἀλλὰ πολὺ ἀργότερα. Πρὸς τὸ παρὸν καμμιά ἀξιοσημείωτος μεταβολή.
Πολύ ρήνια, Κίσα— Χαρακτήρ καλὸς καὶ τρυφερός. Ὀλίγον στενόχωρος καὶ ἰδιοτροπός. Ἐκδηλώνεται μετὰ κάποιαν δυσχερείαν καὶ αὐτὸν τὴν ἐμποδίζει νὰ ἀφιερωθῇ ἐξ ὁλοκλήρου στὸ αἶσθημα τῆς. Μετὰ κατάλληλον χειρισμὸν ἐκ μέρους σας θὰ ἡμπορούσε νὰ σὰς ἀφιερωθῇ ὁλοκληρωτικῶς. Ὡς σύζυγος θὰ εἶνε πιστῇ. Γάμος δυσχερὴς καὶ πάντως ὄχι συντομία. Σείς θὰ ἀποκτήσετε ἀρκετὰ χρήματα ἀπὸ ὑποθέσιν παρεμφερῇ πρὸς τὴν ἐργασίαν σας. Ὅχι ὁμοῦς ἀμέσως. Αἱ σχέσεις σας δὲν παρουσιάζουν καμμίαν ἀξιοσημείωτον μεταβολὴν πρὸς τὸ παρὸν. Θὰ προσχθῆτε ἀλλὰ προηγουμένως θὰ δοκιμάσετε μιαν μεγάλην στενωχίαν διὰ τὸ ζήτημα αὐτό. Ταξίδι σοβαρὸν δὲν βλέπω.
Ἡ π ρ ὶ τ ῆ ἀ π η ς α ν α ζ ῇ Η. Π. Α. Ξ.— Χαρακτήρ ἀρκετὰ δύστροπος καὶ μι-

τίποτε πρὸς τὸ παρὸν. Εἶνε ἀλλοστὴ λιγὰκι κουρασμένος. Σὰς συνιστᾷ μεγάλῃ ἐπιφύλαξιν καὶ προσοχὴν. Πάντως φροντίστε νὰ δώσετε μιαν σαφὴ καὶ ὀρισμένην κατεύθυνσιν στὰς σημερινὰς σχέσεις σας.
Ν τ α ν ι ἔ λ λ α ν, Σέρρας.— Καλὸς καὶ στοργικὸς χαρακτήρ. Εἶνε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀφοσιώνονται σ’ ἕνα αἶσθημα. Σὰς ἀγαπᾷ ἐλκρινῶς. Γάμος ὄχι πρὸς τὸ παρὸν. Καμμιά σκέψις. Μπορεῖτε, ἀντὶ ἐπιδιώξετε, νὰ ἀσκήσετε μεγάλη ἐπιρροὴ σ’ αὐτὸν τὸν ἀνθρώπου.
Ξ α ν θ ῇ ν, Γλυφάδα.— Εἰσθε χαρακτήρ ἀνίσχυρος καὶ ἀρκετὰ ἐπιπόλειος. Αἱ σκέψεις καὶ αἱ πράξεις σας ἔχουν κάποιαν ἀσυναρτησίαν. Πρόωρα ἐρωτικά αἰσθηματά. Μιὰ μεγάλη ἐρωτικὴ περιπέτεια σὰς ἀναμένει συντομῶς. Γάμος βραδύνει. Μερικαὶ δυσκολίαι. Θὰ εἶνε ὁμοῦς ἀρκετὰ εὐτυχὴς. Οἰκονομικὴ κατάστασις ἀμετάβλητος.
Ν ἱ κ ο ν Χ α ζ ό π ο υ λ ο ν, Κων/πολιν.— Ἐδωκα τὴν ἐπιστολήν σας εἰς τὴν ἀρμόδιαν ὑπηρεσίαν τοῦ περιοδικοῦ διὰ νὰ συγκεντρώσῃ τὰς πληροφορίας ποὺ ζητεῖτε καὶ νὰ σὰς ἀπαντήσῃ.
Μ ε λ α χ ρ ο ἱ ν ό ν, Κων/πολιν.— Νὰ τολμήσετε διότι ἔχετε μεγάλην ζωτικότητα καὶ θὰ προοδεύετε ἀρκετὰ. Δὲν χρειάζεται κανεὶς δισταγμὸς. Αἱ αἰσθηματικαὶ περιπέτειαι δὲν ταυρίζουν μετὰ τὸν χαρακτήρα σας καὶ καλὸν εἶνε νὰ τὰς ἀποφύγετε. Εἰσθε χαρακτήρ πολὺ ἀνεξάρτητος καὶ δύσκολα μπορεῖτε νὰ ὑποταχθῆτε. Γάμος ταιριασμένος καὶ ἐπιφύλαξις εἰς ὄριμον ἡλικίαν. Ἡ ὑγεία σας καλὴ. Προχωρήστε μετὰ θάρρος! Θὰ ἔχετε πολὺ καλὴν ἐξέλιξιν.
Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.
Τὸ ὠροσκοπίον τοῦ Θησαυροῦ
Οἱ ἀπευθυνόμενοι διὰ πάσαν συμβουλὴν πρὸς τὸν Δ)ρα Κάμα, πρέπει ἀπαραίτητως νὰ γράφουν τὴν ἀκριβὴ ἡμέραν, μῆνα καὶ ἔτος τῆς γεννήσεώς των, εἰ δυνατόν δὲ καὶ τὴν ὥραν. Αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ συνοδεύωνται μετὰ γραμματόσημα ἀξίας 5 δραχμ. διὰ τὴν ἀπάντησιν.
Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ τὴν ἐβδομάδα ἀπὸ τῆς 10ης μέχρι καὶ τῆς 16ης Νοεμβρίου ἔχουν ὡς ἀναλοῦθος:
Διὰ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις σας κατάλληλος ὥρα εἶναι ἡ 2—3.15 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (11).
Καλὸν εἶναι ἀντιθέτως νὰ ἀποφύγετε τὴν ὥραν 8—9.15 π.μ. τῆς Δευτέρας (13).
Διὰ τοὺς γεννηθέντας κατὰ μῆνα Νοέμβριον, μιὰ πολὺ εὐνοϊκὴ ὥρα εἶναι ἡ 2.30—4.15 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (12).
Εὐνοϊκαὶ ὥραι διὰ τὰ χρηματικὰ ζήτηματα εἶναι αἱ 9.30—10.15 π.μ. τῆς Παρασκευῆς (10) καὶ 4—5 μ.μ. τῆς Τετάρτης (15).
Κατάλληλοι ὥραι διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων εἶναι αἱ 11.30—12.30 μεσημ. τῆς Παρασκευῆς (10) καὶ 9—11 π.μ. τῆς Τετάρτης (15).
Διὰ τὸ μέλλον σας ἐπιφύλαξτε ἀπὸ τὴν ὥραν 1.15—3.40 μ.μ. τῆς Πέμπτης (16).
Ἐπικινδύνους διὰ τὴν υγείαν καὶ τὴν ζωὴν σας ὥρα εἶναι ἡ 7.30—2.40 μ.μ. τῆς Δευτέρας (13).
Δ ό κ τ ω ρ ΚΑΜΑ

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ ἐκλεκτὴ λογοτέχνης ποὺ κρύβεται ὑπὸ τὸ ψευδώνυμο Ρέα Ρ. ἀπαντᾷ σ’ ὅσες ἀπὸ τῆς ἀναγνώστριδος μας τῆς ζητοῦν συμβουλὴν γιὰ ἕνα ψυχικὸν τὸν πόνον ἢ μιαν αἰσθηματικὴν τοὺς περιπέτειαν.
Κάθε ἐρώτησις, γιὰ νὰ τύχῃ ἀπαντήσεως, πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ 5δραχμ. γραμματόσημο.

ΝΤΕΖΕΣΠΕΡΕ — ΓΛΥΦΑΔΑ

Ἀπορῶ, πῶς ἐσύ, κορίτσι μυαλωμένο καὶ μετὰ ἀξιοπρέπειαν, ὅπως καταλαβαίνω ἀπὸ τὸ γράμμα σου, δὲν αἰσθάνεσαι περιφρόνησιν γιὰ τὸν τῶρος φίλον σου ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐξαιρετικὴν συμπεριφορὰν τοῦ ἀπέναντί σου. Πρέπει νὰ λογιέσαι εὐτυχὴς ὅπου ἔρριψε ἐγκαίρως τὴν μάσκα καὶ εἶδες μετὰ τὸν ἀνθρώπου ἔχεις νὰ κάνῃς.
Ὁ Θεὸς σὲ φύλαξε καὶ δὲν παντρευθήκατε. Θὰ ἦσαν δύστυχη σήμερον σ’ ὅλην σου τὴν ζωὴν.
Τὴν στάσιν ποὺ πρέπει νὰ τηρήσῃς, θὰ στὴν ὑπαγορεύσῃ ἡ ὑπερφανεία σου καὶ ὁ στοιχειώδης γυναικεῖος ἐγωϊσμὸς σου.
ΤΑΚΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ Χ. Α.

Ἡ καταλλήλοτερη στιγμή γιὰ νὰ ἐκφράσῃς τὸ αἶσθημά σου στὴν ἀγαπημένην σου — ἀφοῦ τώρα, καὶ εὐλόγως, δὲν τολμᾷς νὰ τὸ κάνῃς — θὰ εἶνε τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας ποὺ θὰ πᾶς στρατιώτης. Ἐστὶ ἐὰν σὲ ἀγαπᾷ καὶ αὐτὴ, ὁ χωρισμὸς σας ποὺ θὰ ἐπακολουθήσῃ θὰ σὰς ἐμποδίσῃ νὰ κάνετε οἰδιόποτε θὰ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ σὰς ἐκθέσῃ στὰ μάτια τῶν δικῶν της, ὅταν δὲ ἀποστρατευθῇς, θὰ μπορέσῃς νὰ τὴν ζητήσῃς. Ἐὰν πάλι δὲν σ’ ἀγαπᾷ, ὁ χωρισμὸς... θὰ φανῇ καὶ πάλιν εὐεργετικὸς καὶ στοὺς δύο σας.

NANTIAN, Θεσ/νίκη
Δὲν καταλαβαίνω ἀλλὴν λύσιν καὶ ἀλλὴν ἐνδειξὴν τῆς ἐλκρινείας τοῦ ἀπὸ τὸ νὰ πᾶν αὐτὸς νὰ σὲ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν μητέρα σου κατ’ εὐθείαν. Γιὰτὶ ἐπιμένει νὰ τὸ πῆς ἐξ αὐτοῦ; Δὲν εἶνε ὑποχρεώσεις τῶν κοριτσιῶν νὰ παίρνωσιν τὴν ἀδείαν ἀπὸ τοὺς γονεῖς των γιὰ λογαριασμὸ τρίτων. Ἀπειναντίας εἶνε καθήκον τῶν ἐνδιαφερομένων παλληκαριῶν, νὰ ζητᾶνε τὴν κοπέλλαν ἀπὸ τὰ μέλλοντα πεθερικά τους.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀναγνώσταί μας, οἱ ἀπευθυνόμενοι πρὸς τὴν Κ. Ρέα Ρ., Γραφολόγον Χ καὶ δόκτορα Κάμα, ὅπως εἰς τὰς ἐπιστολάς των ἐπωκλείουν ἀντὶ γραμματοσήμου, ἕνα κουτόν «Διεθνὺς Ἀλληλογραφίας».

Orange

